

אליה פושקין

# להתאהב ביפייפיה יפנית

האגדות היפניות החדשות



אליה פושקין

להתאהב ביפייפיה יפנית  
אגדות יפניות חדשות

איורים: מאשה טקצ'נקו

עיצוב: סימונה וייסברג

נוסח עברי: מירי ליטווק

ירושלים © אליה פושקין, 20.01.2011

[www.pushkin-japan.com](http://www.pushkin-japan.com)

## תוכן העניינים

5	..... בעקבות הציפור הכחולה
13	..... "חוק טוקיו"
17	..... מיפן באהבה
27	..... קשה להבין את שיני
36	..... יפנית על הגשר
45	..... לא נדבר על כך
49	..... נערה יפנית בגשם
54	..... עוד נשיג אותך, פורץ נכבד!
59	..... ללמוד יפנית
64	..... יפנית עם מטריה אדומה
68	..... היה שלום, נינג'ה!
75	..... אישה יפנית עבור רופא ישראלי
80	..... איש לא חזר משיעורי יפנית

# בעקבות הציפור הכחולה

## אגדה יפנית-ירושלמית

כשמדובר בגיל חמישים הפיה הטובה צריכה למהר כדי להגשים את חלומותיך הרי הם הולכים ומתמעטים, ומילויים נעשה קשה יותר ויותר.

ובכן, התגשם חלומי הכמוס ביותר: אני נוסע ליפן.

מדוע רופא ירושלמי כה משתוקק להגיע ליפן דווקא?

המורה שלי ליפנית סאדאקו-סאן היא קשישה קטנת קומה שגרה בשכונת. לפני מספר שנים עזרתי לה לסחוב תיק כבד הביתה, והוזמנתי "לשתות תה". טקס התה כה הרשים אותי, שמייד נשביתי לנצח בקסם של פרחי סאקורה הענוגים, במראה פסגת פוג'י-סאן המושלגת ובכתב היפני המסתורי, דמוי קורי העכביש.

כעבור כמה ימים סאדאקו-סאן באה אלי ל"ביקור תשובה". התחלנו לבקר זה את זו בקביעות, והפכנו לידידים טובים. בלי שהרגשנו בכך פגישותינו הפכו לשיעורי יפנית. בהדרכתה של סאדאקו-סאן למדתי במהירות את השפה המופלאה, והתחלתי לכתוב שירה יפנית המוקדשת לארץ הקסומה.

כאשר נודע לסאדאקו-סאן שאני מתכוון לנסוע ליפן, היא פנתה אלי בבקשה בלתי שגרתית.

"אם יזדמן לך במקרה לבקר באסקוסה, רובע בטוקיו בו נשתמרו עדיין חנויות עתיקות שבהן מוכרים חפצים יפניים נדירים, התוכל למצוא בשבילי מניפה מתקופת מייג'י, עם ציור של הציפור הכחולה?"

הו! כמה רציתי למלא את בקשתה של סאדאקו-סאן! מה גם שהיה קל מאוד לעשות זאת: המלון שהזמנתי "חיוכה של טוקיו", היה ממוקם דווקא באסקוסה.

מייד עם הגעתי לטוקיו השארתי את המזוודה במלון, ובלי לנוח אחרי הטיסה הארוכה שקעתי בסמטאות אסקוסה בחיפוש אחר המניפה עם הציפור הכחולה. אולם, חיכתה לי אכזבה: רוב חנויות המזכרות של אסקוסה איבדו מזה זמן רב את קסם האותנטיות, והפכו לבתי ממכר של חיקויים המיועדים לתייר הממוצע. נמכרו בהם מזכרות המיוצרות בחיפזון, ולא היה זכר לעתיקות של יפן.

ובכל זאת, בדקתי בשיטתיות בכל החנויות, עד שלבסוף עייפתי, ונוכרתי שמן הראוי גם לנוח. באותו הרגע ראיתי בחלון הראווה שלפני "מאנקי-נקו", פסלון חתול יפני מסורתי, באדום ולבן. יתכן שהוא היה הסמל להצלחה במסחר, ואולי סגולה לברכה ומזל. החתול שבחלון ניחן בעיניים גדולות הפעורות לרווחה, באופן מוזר, כאילו הן בעלות כוח מהפנט. נכנעתי למבטו החתולי, ונכנסתי לחנות הקטנה והמוזנחת, אך לא מצאתי בה דבר, מלבד המבחר השגור של מזכרות יפניות זולות לתיירים. לא היה זכר למניפה עם הציפור הכחולה מותקופת מייג'י. המוכרת הזקנה לא התייחסה אלי בתשומת לב, מה שכלל לא מאפיין מוכרות בחנויות היפניות. נו, טוב, כל אחד נתקף לפעמים במצב רוח רע. יצאתי מן החנות, וחשתי לפתע שעיפות חזקה תקפה אותי. חזרתי למלון.

ביום המחרת המשכתי את חיפושי, אך בחנויות המזכרות לא נמצא דבר, מלבד חיקויים זולים שנועדו ל"צייג'ין", שלא מבין דבר. לא היה זכר למניפה עם הציפור הכחולה. שוטטתי באסקוסה, ושוב רגלי הובילו אותי לחלון הראווה עם "מאנקי-נקו" המוזר. ושוב, שבוי במבטו החתולי, נכנסתי לאותה החנות. אותה מוכרת זקנה שוב לא התייחסה אלי, ושוב התבוננתי בסחורה הרגילה של החנות הזו. יצאתי כעבור זמן קצר.

ביליתי את כל היום באסקוסה. ביקרתי במקדשים. התבוננתי בהם ביסודיות, וצילמתי אותם: מקדשי "טארה" הבודהיסטי, ומקדשי ה"גינג'ה" של השינטו. טיילתי על טיילת הנהר סומיג'ה-גאווה, טעמתי לראשונה את אטריות הכוסמת "סובה" במסעדה הקטנה מול מקדש סנסוג'י, נהניתי ממראה הבתים העתיקים מתקופת מייג'י, אך את המניפה עם הציפור הכחולה לא מצאתי.

ביום השלישי יצאתי שוב בחיפוש אחר המניפה. ושוב מצאתי את עצמי לפני חלון הראווה עם "מאנקי-נקו", בעל העיניים הפתוחות לרווחה. נכנסתי פנימה. במקום המוכרת הזקנה פגשה אותי נערה לבבית, כמעט ילדה. היא חיכה אלי חיוך חינני, וזימרה את ה"יראשיימאסי" המסורתי של יפן. ברוך הבא! הפעם החלטתי לבחון את החנות מן היסוד, הרי לא בכדי הגעתי אליה בפעם השלישית! אולי על אחד המדפים מחכה לי המניפה עם הציפור הכחולה? התחלתי לעבור מדף אחר מדף, כשאני מנסה שלא לדלג על דבר. לא הייתה שום מניפה, אולם בפיינה החשוכה, על אחד המדפים הרחוקים, מצאתי גור שועלים קטן מחרסונה, עבודה יפנית עתיקה, ככל הנראה. הוא היה כמו חי. כשלקחתי אותו בכף ידי היה נדמה לי שאני חש בחום גופו הזעיר.

"כמה זה עולה?" שאלתי את הילדה.

"סבתא חולה, ואני לא יודעת מה המחיר. אבל אני חושבת שהיא לא תכעס אם אמכור לך אותו ביצ'מן אן, עשרת אלפים יין" (בערך 120 דולר).

לא התכוונתי כלל להוציא סכום כה נכבד על מזכרת, אך גור השועלים הקטן... הרגשתי שאיני יכול להניח אותו על המדף בחזרה.

הכנסתי בעדינות את הרכישה החדשה לכיס הז'קט הפנימי, ויצאתי מהחנות.

בדרך למלון שמתי לב שאישה יפנית צעירה ויפה עוקבת אחרי, ולא מניחה לי לרגע. היא ליוותה אותי עד המלון. אבל אני חשבת שהיא הלכה בענייניה, כיוון שנשים יפות וצעירות לא רודפות אחרי כבר מזמן...

למחרת בבוקר טיילתי בפארק אוג'נו-קואן, שוטטתי בסמטאות השוק אמי'וקו, המזכיר את שוק מחנה יהודה בירושלים, ונסעתי לתחנת שינג'וקו לקינוקוניה, חנות הספרים הנפלאה ביותר בטוקיו.

היום היה עמוס, והגעתי די עייף למלון. להפתעתי, בלובי חיכתה לי המוכרת הזקנה והלא נחמדה מאותה החנות. היא ישבה בכורסה. כאשר ראתה אותי קמה על רגליה, וניגשה אלי. לאחר ברכה יפנית מקובלת היא אמרה: "סלח לי, אך אתמול נכדתי מכרה לך בטעות חפץ שלא עומד למכירה. הנה, קח בחזרה את כספר החזר לי בבקשה את הפסלון". היא הוציאה מתיקה שטר כסף והושיטה לי.

לא הייתה לי שום כוונה להחזיר לה את גור השועלים. "הפסלון שלי", אמרתי, "קניתי אותו והוא ישאר אצלי".

הזקנה הוציאה מתיקה שטר נוסף: "קח עוד עשרת אלפים יין. אל תבין אותי לא נכון. קרתה כאן שעות. הילדה לא ידעה שגור השועלים לא עומד למכירה. בבקשה, החזר לי את הפסלון".

"אני לא מספסר בשועלים", עניתי, "אני אוהב את גור השועלים הזה. שילמתי בעדו ואני מתכוון להשאירו אצלי". הזקנה הוציאה מתיקה חבילת שטרות. "יש כאן מאתיים אלף יין. בסכום זה תוכל לבלות כרצונך בקאבוקי-צ'ה...", והיא קרצה לי קריצה מבחילה.

"גברתי, השיחה הסתיימה", הפניתי לה את גבי ופסעתי לעבר המעליות.

"אתה יודע שהכל יכול לקרות לזר בטוקיו..." שמעתי אותה מאחור. דבריה נשמעו כמו איום, אך הרגשתי משום מה שאסור לי לתת לה את השועל הקטן. דלת המעלית נסגרה, ועליתי לקומה שלי.

כשפתחתי את דלת החדר, שועל אמיתי וחי חמק ממנה! הוא רץ מהר במסדרון ונעלם מעבר לפינה. נכנסתי לחדר והדלקתי את האור, מצפה לראות בו אי סדר. אך הכל היה כשורה. פתחתי את דלת הארון. גור השועלים עמד על המדף במקום בו הנחתי אותו, אך משהו בהבעתו השתנה. השועל הקטן חיך אלי!

למחרת, תכננתי לעשות שני דברים חשובים: להיפגש עם היפהפייה איזומי-סאן, בעקבות התכתבות רומנטית ארוכה באינטרנט, על מנת לסיים סוף סוף את פרק הבדידות בחיי. השני, לבקר בהוצאה לאור "כוכב השחר", אשר ככל הנראה התעניינה בשירי.

בצאתי מחדר המלון לקחתי את גור השועלים איתי, לכל מקרה, ושמתי אותו בכיס הז'קט הפנימי.

הפגישה עם איזומי-סאן נקבעה מול המודיעין "מידורי נו מאדו" בתחנת אוג'נו. קניתי זר ורדים יפהפה וחיכיתי לה במקום שנקבע, מלא תקוות נהדרות (וגם הרגשתי משורר יפני דגול, לאחר שחיברתי ספר שירה יפנית שכמעט יצא לאור).

כשאיזומי הגיעה הכרתי אותה בקושי. היא הייתה הרבה יותר יפה מהתמונות באינטרנט. אחרי הברכות, ולא לפני שמסרתי לה את הפרחים, לקחתי אותה לבית הקפה Hard Rock, מקום מפגש ידוע בתחנת אואנו. הזמנו קפה והתיישבנו ליד השולחן הפינתי. התבוננתי ביופיה של איזומי נפעם. לא האמנתי למזלי הטוב. אך חיכתה לי אכזבה קשה ואכזרית.

"יש לך כוונה להתחתן עם אישה יפנית, כך נדמה לי?" היא שאלה.

"כן, כמובן! זה החלום שלי! לשם כך באתי ליפן".

"ואיך אתה מתכוון לכלכל את המשפחה? היכן תעבוד?"

"זה לא חשוב. אשתדל למצוא עבודה מתקבלת על הדעת, כדי להרוויח כמה שיותר..."

“עבודה מתקבלת על הדעת? אתה פשוט לא יודע על מה אתה מדבר. הרי אין לך רישיון רופא כדי לעבוד ביפן, ובעבודה אחרת משכורתך לא תספיק כדי לכלכל משפחה. אתה מתכוון לגור בדירה שלי ולחיות על חשבונותי?”

מבט כזה על הדברים היה בשבילי בגדר הפתעה גמורה. לא מצאתי מה להשיב לה. משום מה חשבתי רק על האהבה, כיאה ליוצא משפחה רוסית תרבותית.

איוזמי הניחה על השולחן את זר הפרחים ומטבעות הכסף (כנראה תשלום בעד הקפה), וקמה.

“שלום לך, אדון חכמולוג. חפש לך טיפשה אחרת שתממן אותך. לא עבדתי כל כך קשה כל החיים כדי שבבגרותי ייטפל עלי ‘גייגין’ ערמומי! סאינארא!” והיא יצאה מבית הקפה בלי להביט לאחור.

הרגשתי שהאדמה בוערת תחת רגלי. הכל היה אבוד. בשביל מה בכלל באתי ליפן?

אולם, לא היה זמן להרהורים נוגים. היה עלי למהר לפגישה עם העורך. משרדי הוצאה נמצאו בשיבויה. ועוד הייתי צריך להגיע. למצוא כתובת כלשהי בטוקיו, זה לא כל כך פשוט...

בעודי מתהלך בסמטאות שיבויה ומחפש אחר הוצאה, מבטי נתקל פתאום בציפור כחולה מוזרה. היא התעופפה ממש לפני. קודם לכן מעולם לא ראיתי ציפורים כאלה, גם לא בתמונה, אף שבנעורי התעניינתי בביווגיה. הציפור התנהגה באופן מוזר. היא התעופפה ממקום למקום, והביטה אלי מדי פעם, כאילו קוראת לי לבוא אחריה, ומראה לי את הדרך...

בלי לחשוב פעמיים הלכתי בעקבות הציפור הכחולה. היא הובילה אותי למבנה עץ חד קומתי, והתעופפה פנימה לתוך הדלת הפתוחה למחצה. כשנכנסתי, להפתעתי ראיתי את סאדאקו-סאן הלבושה בקימונו סגול. היא כרעה על ברכיה על גבי ה“טמאמי”, ועשתה את טקס התה! בלי להביט בי, ובלי להפסיק את הטקס, היא אמרה: “אני יודעת שנקלעת לסבך שקשה לפענח ויש לך שאלות רבות. אך כעת אני יכולה לענות על שאלה אחת בלבד. מה נראה לך חשוב ביותר? מה אתה רוצה לדעת יותר מכל?”

נזכרתי בשועל שיצא מחדר המלון.

“מה עשה השועל בחדר שלי?” שאלתי.

“שאלת את השאלה הנכונה”, סאדאקו-סאן הנהנה בהערכה, “השועלה בחדר היניקה את התינוק שלה”.

“היניקה?... תינוק?...” הרגשתי שאני מסתבך סופית.

סאדאקו-סאן הניחה את ספל התה על השולחן הנמוך, שהיה מכוסה לכה מבריקה. היא קמה וניגשה אלי. “אם אתה רוצה שהספר שלך ייצא לאור, עליך למהר. העורך מתכוון לעזוב את המשרד”. היא הושיטה לי שקית קטנה בצבע סגול. “זה אומאמורי. אם תתקל בקשיים כוון את השקית בידך. היא תעזור לך”. ידעתי ש“אומאמורי” ביפנית פירושו “יגן”.

תחבתי את השקית לכיס, הודיתי לסאדאקו-סאן ומיהרתי לחפש את משרדי הוצאה.



העורך התגלה כאדם קטן וקירח בעל פנים בלתי נעימות. הוא ישב מאחורי שולחן גדול ועיין בניירות כלשהם. כאשר נכנסתי, הוא אף לא אמר לי שלום. הוא הביט עלי באיבה דרך עדשות משקפיו העבות, ואמר: "קראתי את הקשקושים שלך. שטויות! בחיים לא קראתי משהו כל כך בלתי מתקבל על הדעת. אלה לא שירים בכלל. אין לך שום מושג מה זאת שירה. בנוסף לכל, אתה גם לא יודע יפנית. הדבר הטוב ביותר שתוכל לעשות הוא לחזור מייד לישראל שלך, ולא לכתוב יותר שירים לעולם, כמובן לא ביפנית. איפה שמתי אותם?" והוא החל לחפש בערימות שעל שולחנו. "סביר להניח שזרקתי אותם לפח האשפה... סלח לי, אני עסוק מאוד. אין לי יותר זמן בשבילך..."

מזועזע ונרעש יצאתי מחדרו ברגליים כושלות. אם בתום הפגישה עם איזומי הייתי מדוכדך, הרי שהפגישה עם העורך שמטה את הקרקע מתחת לרגלי. נותר לי רק להגיע לנהר סומיג'ה-גאוה ו... אך פתאום נזכרתי ב"אומאמורי", שסאדאקו-סאן נתנה לי! הכנסתי את ידי לכיס, מיששתי בו את השקית הקטנה, ולחצתי עליה בכוח באצבעותי... באותו רגע העורך הקירח זינק מחדרו כרוח סערה. "הו, סלח לי, שיצוקיי יטאשימאשיטה! קרתה כאן תקלה איומה! החלפתי אותך במשורר אחר. מושייואקי ארימקן. הוא באמת חסר כל כישרון, אך אתה... אתה גאון! השירים שלך נפלאים! מעולם לא חשבתי שנוכרי מסוגל לחוש את השפה בדקות שכזאת! החלטנו להוציא לאור את ספרך כבר בחודש הבא, במהדורה רבת היקף. אני בטוח שכל יפני ישמח לראות את ספרך בארון הספרים שלו".

זאת הייתה הצלחה! כשיצאתי ממשרדי הוצאה שמעתי את רשרוש הכנפיים בגבי ורציתי לעוף. לא קיוויתי לניצחון שכזה. הו, כמה חבל ש"אומאמורי" של סאדאקו-סאן לא היה אתי בפגישה עם איזומי.

פתאום הרגשתי משהו נע בכיס הז'קט הפנימי. הוצאתי משם פקעת חמה ונושמת: גור השועלים שלי היה חי! זעיר ועיניו עוד לא נפקחו, הוא התכרבל בחוסר אונים בכף ידי וליקק את אצבעותי.

שמעתי: "שיצוריי דסו-ג'א..." וכשהרמתי את עיני ראיתי את היפהפייה היפנית שעקבה אחרי באסקוסה עד המלון. מבטה היה מלא תחנונים, ובעיניה עמדו דמעות. "בבקשה, הנח לי להניק את התינוק שלי", היא אמרה והושיטה אלי את ידיה, "הוא לא אכל זמן רב והוא רעב מאוד".

"את התינוק שלך?" לא הבנתי כלום.

לפתע, השועל הקטן זינק אל האישה ומייד הפך לתינוק צורח! היא החלה מנענעת אותו ברוך וממלמלת מילות חיבה, והתינוק נרגע. היא הביטה לצדדים, וכאשר ראתה קיסאטן, בית קפה קטן בסגנון יפני מעבר לרחוב, פנינו יחד למעבר החצייה. בבית הקפה היו כמה לקוחות. כשנכנסנו, מבטי כולם ננעצו בנו, כמובן. הזמנתי שני ספלי קפה ועוגות.

בלי לשים לב לאף אחד האישה עברה לפינה המרוחקת של בית הקפה, וישבה ליד השולחן. היא סובבה את גבה לאנשים והחלה להניק את התינוק.

הבאתי את הקפה והתיישבתי לידה. האישה נעצה בי מבט מהיר, וחייכה. היא לא הסתירה את שדה החשוף. פתאום הייתה לי הרגשה שאנחנו בעל ואישה, וזה התינוק שלנו. הכל היה מוזר מאוד, אך לא היה צורך בהסברים: הרגשתי שזאת משפחתי.

בתום הארוחה התינוק והאם נראו מאושרים ומפויסים. יצאנו מבית הקפה ופנינו לתחנת שיבוץ. הליכתה של האישה הייתה מהירה מאוד.

”תזדרז, בבקשה. צריך למהר”, היא אמרה.

גם כך כמעט רצנו.

”למה אנחנו ממהרים כל כך?” שאלתי, ”מה שמך?”

”אני – קיוקו. יש לך הרבה שאלות, אך חכה מעט ותדע את הכל. אלמלא קניית את גור השועלים לא היית נקלע למצב מוזר כל כך ...”

לפתע, שתי מכוניות שחורות יצאו מעבר לפינה במהירות גדולה. הן עצרו בחדות ממש לפנינו, בחריקת בלמים. ברגע זה בדיוק עברנו ליד בניין רב קומות, שעל חזיתו הוצבו אותיות גדולות NHK.

”מה! הנה!” צעקה קיוקו, ופנינו במהירות לכיוון דלתות הזכוכית של הבניין. בחורים ענקיים בחליפות שחורות קפצו מהמכונית ורצו אחרינו. באותו הרגע מדלתות הבניין יצא לקראתנו בחור יפני צעיר ויפה תואר, בעל שפעת שער מרשימה, כוכב קולנוע, ככל הנראה. המון של בחורות צווחות מהתלהבות ליווה אותו. בקושי השתחלנו דרך ההמון הצווח, ונכנסנו לתוך הבניין.

”כריטיסים, בבקשה!” מישהי צעקה בעקבותינו, אך כבר רצנו לאורך המסדרון הארוך.

הבניין הסתבר כמרכז שידורי טלוויזיה. דרך חלונות המסדרון הגדולים אפשר היה לראות את האולפנים, שבהם ערכו וצילמו תוכניות טלוויזיה. לפתע, אחת הדלתות נפתחה ובחור אדום שיער, עם עגיל באוזן, צעק אלינו: ”איפה נעלמתם? כולם מחכים לכם! אנחנו לא יכולים להתחיל את הצילומים בלעדיכם. התלבשו מהר!”

נכנסנו פנימה. זה היה אולפן מלא סמוראים בתלבושות מסורתיות. ככל הנראה התנהלו כאן צילומי סרט על סמוראים. מישהו מייד הכניס אותי ואת קיוקו לחדר איפור. לא הספקתי לשים לב, וכבר על ראשי הייתה פאה, ועל גופי תלבושת סמוראים עם חרב בחגורה.

כשראיתי את קיוקו בקימונו ובתספורת יפנית מסורתית נשימתי נעתקה, היא הייתה כל כך יפה! את התינוק שלנו עטפו בשכמייה סגולה. הבמאי אדום השער אמר לנו: ”זאת סצנה מאוד חשובה. בסרט הזה אני רוצה להראות כיצד בפעם היחידה בהיסטוריה של יפן 'גייג'ין' מצייל את בן הקיסר”.

לפתע, הבחורים שרדפו אחרינו הופיעו בדלת. הם זיהו אותנו מייד, למרות התלבושות.

”תיפסו אותם! למה אתם מחכים?” צעק אחד מהם. היה צורך לפעול ללא דיחוי. כיווצתי את ה”אומאמורי” של סאדוקו-סאן וצעקתי: ”סאמוראים! הצילו את בן הקיסר!” באותו רגע כל

השחקנים בתלבושת הסמוראים הוציאו את החרבות והסתערו על הבחורים שרדפו אחרינו. התפתח קרב של ממש! במהומה שקמה, קיוקו ואני הצלחנו לחמוק ולהגיע ליציאה...

הופעתנו ברחוב עוררה פליאה והתפעלות. איך לא? גבר מערבי ויפהייה יפנית, עם תינוק בתלבושת סמוראים מן המאה השבע-עשרה! עוברי האורח והמכוניות עצרו, וכולם צילמו אותנו בטלפונים הסלולאריים. מכונית מסחרית גדולה עם האותיות TV NHK ניצבה ממש לפנינו. מהמכונית קפץ בחור עם מצלמה והחל לצלם אותנו. בחורה ניגשה אלינו. היא החזיקה מיקרופון. היא חייכה לתוך המצלמה והחלה לדבר: "אנחנו בשידור ישיר של התוכנית 'התפלאו יחד אתנו'. כאן, ברחובות שיבוייה, הופיע זוג בלתי שגרתי מן המאה השבע-עשרה. בואו נשאל את בני הזוג מי הם ומדוע הגיעו אלינו".

הבחורה הושיטה לי את המיקרופון. "נדדנו למאה שלכם כדי ליהנות ולהתפעל ממראה שיבוייה", אמרתי את הדבר הראשון שעלה במוחי.

"והיפהייה הזאת והילד החמוד הזה?"

עניתי בלי להסס לרגע: "אלה אשתי ובני. אני משורר ישראלי שכותב ביפנית. ספר השירים שלי ייצא לאור בחודש הבא בהוצאת "כוכב השחר".

"הו! כמה מעניין! בבקשה, תקרא לנו אחד משיריך".

היום בטעות

במקום אורז

שמת ב"בֶּנְטוֹ"

את נשיקותיך.

בגלל טעותך המתוקה

לבי שבע מאהבתך

וקיבתי ריקה...

(בֶּנְטוֹ – ארוחת בוקר בקופסה).

"איזה שיר נפלא! אני בטוחה שספרך יזכה להצלחה עצומה ביפן".

כאשר כתבי הטלוויזיה הניחו לנו, לבסוף, קיוקו אמרה בחיוך מלא אור: "פתרת את הכל בהודעה שלך שאנחנו משפחה. אתה לא מתאר לעצמך כמה טוב עשיתי!"

”קיוקו, אני אוהב אותך ואת גור השועלים שלך. ואני מבקש את ידך!“.

יפנים לא מתנשקים בדרך כלל, בוודאי לא ברחוב, אולם קיוקו העניקה לי נשיקת אושר ארוכה, שלווה במחיאיות כפיים נרגשות של ההמון, שהתאסף סביבנו.

לפתע, לא ברור מהיכן, הופיעה איזומי. המראה של קיוקה ושלי יחד ריתק אותה. אחרי שהתעשתה, היא ניגשה לקיוקו ואמרה: ”אל תאמיני לו. הוא שקרן. רק הבוקר הוא הציע לי נישואים...“  
קיוקה החזירה לה חיוך מתנשא: ”זה כבר לא ענייך. עכשיו הוא שלי ואני אסתדר לבד“. ואיזומי נעלמה מחיי לעד.

כאשר, לבסוף, הגענו לתחנה, קיוקו אמרה: ”סע בבקשה למקדש גוג'ו שבפארק אואנו. שם תקבל את כל התשובות. אנחנו נחכה לך במלון“.

בכניסה למקדש גוג'ו שבפארק אואנו ראיתי נזיר צעיר הלבוש לבן. זה היה גבר גבוה וחזק בעל פנים חמורות. הוא הביט בי, והרגשתי שמבטו חדר הישר לתוך לבי. ”כעת זכותך לדעת את הכל“, הוא אמר, ”השועלה קיטסונה פיתתה אותי בדמות נערה יפת תואר. מהקשר שלנו נולד ילד. כדי להסתיר את עלבוני כישפתי אותו והפכתי אותו לגור שועלים, והחבאתי אותו באחד מבתי המסחר של אסקוסה. כשקנית אותו הבנתי שאורבת לי סכנה, והחלטתי להשמיד את כולכם... אולם, עתה, לאחר שהודעת לעולם כולו שזאת אשתך וזה ילדך, לא נותר לי אלא לברך אתכם ולאחל לכם אושר... מגיע לך פרס על אומץ לבך“, הוא הוסיף, והושיט לי קופסת עץ קטנה. פתחתי אותה ומצאתי בתוכה מניפה עם ציור של הציפור הכחולה!

”מסור זאת לאם אשתך לעתיד“, אמר הנזיר.

”אם אשתי לעתיד?“

”כן, למורה שלך סאדאקו-סאן. הרי היא זו ששלחה אותך להציל את בתה ואת נכדה...“ באומר מילים אלה הנזיר חזר למקדש.

החתונה שלי ושל קיוקו, שנערכה בירושלים, הייתה לא שגרתית לא רק משום שהכלה הייתה עם תינוק בזרועותיה. באמצע החתונה, מן השמים הכחולים והבהירים התפרץ לפתע גשם שוטף. מי שמצוי בסודות המסתורין של יפן יודע שהדבר יכול להתרחש במקרה אחד בלבד: כשהכלה היא קיטסונה, שועלה שהפכה לנערה...

# חוק טוקיו

למדתי פיזיקה ויפנית באוניברסיטה העברית בירושלים.

פיזיקה זה המקצוע שלי לעתיד. ויפנית? למה למדתי יפנית – אינני יודע.

חברי מהאוניברסיטה, אקירה, מטוקיו, למד יהדות, וגם הוא לא ידע להסביר לשם מה למד זאת. אין זה מפתיע שנעשינו חברים.

יום אחד אקירה ואני ישבנו מול הטלוויזיה. פתאום ראינו על המסך המוני נערות יפניות רוכבות על אופניים, במהירות, ברחובות טוקיו. מוקסם מאצילות תנועתן ועדינותן, אמרתי: "הו, כמה טוב היה להתחתן עם אחת היפהפיות האלה!"

אקירה חייך אלי בעורמה, ואמר: "אתה יודע, זה לא כל כך קשה. הרבה יותר קל ממה שאתה חושב. יש 'חוק טוקיו'..."

"חוק טוקיו?"

"מה, אתה לא יודע? לפי 'חוק טוקיו', אם בחורה הרוכבת על אופניים מתנגשת, במקרה, בבחור, היא חייבת להתחתן אתו."

יש לי סיכוי! הבנתי שאני חייב לטוס ליפן מייד.

למחרת, כבכול בוקר, אכלתי את ארוחת הבוקר שלי בחברת הורי. אבי קרא עיתון, כמו תמיד, ואמי דאגה וטרחה כדי שכולם יהיו מרוצים, כדרכה. החלטתי לשתף את הורי בתוכניותי. מקצועו של אבי הוא עריכת דין, והוא עשוי היה לתת לי עצה עניינית לגבי "חוק טוקיו".

"אני רוצה להתחתן עם בחורה יפנית", אמרתי, "בעוד כמה ימים אני נוסע לטוקיו כדי למצוא כלה".

הורי נהגו להתייחס לדברי ברצינות, לכן הודעתי הרשימה אותם עד מאוד. אבי הפסיק לאכול, והניח את העיתון על השולחן. אמי הביטה אלי בפליאה, ואף בתדהמה. במשך זמן מה הם לא יכלו לבטא אף מילה. לבסוף אמי שאלה: "דווקא בחורה יפנית? מה, הבחורות הישראליות לא מספיקות לך?"

"היפניות מוצאות חן בעיני, ואני רוצה שאשתי תהיה יפנית... תינוקות יפניים מתוקים כל כך!"

אמי פנתה לאבי: "מה אתה שותק? אתה לא רואה שהבן שלך מאבד את הצפון? תגידי משהו!"

אבי גיחך: "ולמה אתה חושב שיפיהפייה יפנית תרצה להתחתן אתך?"

"אתחתן איתה על פי 'חוק טוקיו'", השבתי.

"איזה חוק טוקיו? על איזה חוק אתה מדבר?"

“מה, אתה לא יודע?” אבי התמחה במשפט בינלאומי, לכן התפלאתי שאינו מכיר חוק חשוב כל כך. מסרת לי בקצרה את תוכן השיחה שלי עם אקירה.

הורי החליפו מבטים ופרצו בצחוק פרוע! לא הבנתי את סיבת הצחוק, אך הם צחקו וצחקו בלי הפסק, עד דמעות. כעבור כמה דקות, כשאבי נרגע מעט וכושר הדיבור חזר אליו, הוא אמר: “כן, אתה צודק, יש חוק כזה. בבקשה, סע לך ליפן ומצא לך רוכבת אופניים כדי להתחתן אתה לפי ‘חוק טוקיו’...”  
יש!!! ידעתי שאבא יבין אותי!

עכשיו, אחרי שקיבלתי את ברכת ההורים, התחזקה אמונתי שאצליח, ובלי לאבד זמן יקר התחלתי בהכנות לנסיעה ליפן.

כעבור כשבועיים כבר התהלכתי ברחובות טוקיו, כאשר עשרות ומאות יפהפיות יפניות, על אופניים, חולפות על פני! אולם, לא קל היה ליפול קורבן להתנגשות אופניים. היפניות רכבו באמנות, ואף אחת מהן לא התכוונה להיכנס בי (ואולי פשוט לא מצאתי חן בעיניהן?)

אך עד מהרה שכחתי את הסיבה שהביאה אותי לטוקיו. קסם העיר הנפלאה כבש אותי! רציתי לצלם את כל רחובותיה, את כל הבתים, את כל היפנים החולפים על פני ברחוב... התהלכתי כמוכה ירח, בפה פור. הבטתי בכול בעיניים מאוהבות, וצילמתי ללא הרף. אולם, לפתע... הרגשתי מכה בירך, שמעתי קריאת בהלה ורעש אופניים הנופלים לארץ! מיהרתי להביט לאחור, וראיתי נערה יפנית שרועה על המדרכה, ואופניה לידה. מייד הבנתי שהדבר שלמענו באתי לטוקיו התרחש. זינקתי אל הנערה ועזרת לה לקום. למרבה המזל, לא קרה לה שום דבר רציני, היא רק שרטה את הברך.

“הו, סלחי לי. קיבלת מכה?”

“לא, לא! זאת אשמתי. מוסינאקה ארימסן”.

הנערה מצאה חן בעיני מאוד. תסרוקת הקוקו שלה עם הפוני על המצח שיוו לה מראה ענוג ונוגע ללב. התנגשנו בדיוק מול בית הקפה “סטארבקס”, והזמנתי אותה לכוס קפה. היא הסכימה, אולי מתוך רגשות אשם, כדי לחפות על אי הנעימות.

כמובן, התאהבתי בה עד אובדן חושים, ממבט ראשון. אין ספק שלמענה באתי ליפן. עשינו היכרות. שמה היה יומי. ישבנו ליד השולחן בקפה “סטארבקס”, שתינו קפה עם קרח, ובסתר התבוננו זה בזו. הרגשתי שהגיע הזמן להבהרות:

“יומי-סאן, אם אני לא מוצא חן בעינייך את לא חייבת להתחתן אתי”.

הנערה התפלאה מאוד לשמוע את דברי. “להתחתן אתך? על מה אתה מדבר?”

“אני מתכוון ל'חוק טוקיו'. את מוצאת חן בעיני מאוד ואהיה מאושר אם תסכימי להיות אשתי. אך אם אני לא מוצא חן בעינייך...”

“אתה מציע לי נישואים? מה זה 'חוק טוקיו'?”

חזרתי על דבריו של אקירה. גבותיה זחלו כלפי מעלה, עיניה התעגלו בפליאה, אך מייד לאחר זאת היא פרצה בצחוק שמח ושובה לב. הייתי נבוך: מדוע היא צוחקת?

לבסוף, אחרי שצחקה די והותר, היא אמרה: "גם אתה מוצא חן בעיני מאוד, ואני מסכימה להיות אשתך. אם תרצה, הערב אוכל להציג אותך בפני הורי".

איזה יופי! הנשימה שלי נעתקה מרוב אושר!

קבענו להיפגש בשעה שבע בערב מול "האצ'יקו", הפסל לכבוד הכלב הנאמן, שבסמוך לאחת היציאות מתחנת שיבויה.

כאשר הגעתי ל"האצ'יקו" בשבע, היה במקום המון אדם. היה נדמה שכל הנוער של טוקיו התאסף שם! במאמץ רב מצאתי את יומי שלי. היא לבשה שמלת ערב מפוארת, נעלה נעלי עקב גבוהים ושערה היה מסודר בתספורת "של גדולים". יפהייה של ממש!

למרבה הצער, לא עלה בדעתי להחליף בגדים, והרגשתי לא נוח במכנסי הג'ינס ובנעלי ההתעמלות שלי. היא הבחינה במבוכתי, ועודדה אותי בחיך: "אל תדאג, הכל בסדר. רק... בבקשה, בוא נמהר, אנחנו מאחרים".

הלכנו במשך כעשרים דקות עד שהגענו למסעדה בסגנון יפני מסורתי. נכנסנו פנימה, ומייד פנינו לשולחן שליידו ישבו שני זוגות מבוגרים, וגבר יפני צעיר. כולם היו לבושים בחגיגיות: הנשים בקימונו, הגברים בחליפות שחורות עם עניבות. לא הכרתי את המאכלים שעל השולחן, שנערך ביופי נדיר וקושט בפרחים. לא הרגשתי נוח בתלבושת הנוסע בדרכים.

כשניגשנו לשולחן, יומי לקחה את ידי, חייכה, ולאחר שקדה קידה, בירכה את הנוכחים. באותו הרגע קמו על רגליהם אחד משני הזוגות המבוגרים, והגבר הצעיר, ובלי לומר מילה פנו ליציאה. בני הזוג השני קמו מייד, ורדפו אחריהם בקידות ובבקשות סליחה. יומי התיישבה לשולחן כאילו לא קרה דבר, והחלה ממלאת את צלחתה. היא אמרה בחיך: "איזה אוכל טעים! שב מהר ואכול! אני רעבה מאוד".

לא הספקתי להתיישב, והזוג המבוגר חזר. אלה היו, ככל הנראה, הוריה של יומי. הם נראו נסערים מאוד. הגבר, כנראה אביה, אמר: "יומי, מתי כבר תפסיקי לבזות אותנו לפני אנשים? איך את לא מתביישת! זאת לא הפעם הראשונה שאת נוהגת כך! במה החתן לא מצא חן בעינייך? אגב, הוא עשיר ולומד להיות רופא."

בו בזמן הוא הבחין בי, ושאל: "ומי זה, בנוסף לכל?"

"הוא החתן שלי", השיבה יומי.

"החתן שלך? הגייג'ין הזה חתן שלך? את צוחקת?"

קמתי מייד, קדתי לפני האיש, הצגתי את עצמי בנימוס ואמרת: "יומי ואני צריכים להתחתן על פי 'חוק טוקיו'".

“על פי איזה חוק?” כפי הנראה אביה של יומי מעולם לא שמע על “חוק טוקיו”. הסברתי לו מייד, וברצון, אך יתכן שהיפנית שבפי לא הייתה לגמרי מובנת...

הוא זעם. “מעולם לא שמעתי שטויות כאלה!” הוא צעק.

באותו רגע נכנסו למסעדה אבי החתן שנפסל, בליווי כמה בחורים עצומי ממדים, בעלי מראה מאיים. הם פנו לכיווננו, ולא היה ספק בכוונותיהם. אבי החתן אמר לאביה של יומי: “אתה חושב שאתה תוכל להעליב אנשים בלי סיבה, וזה יעבור לך? אני אלמד אותך מהו נימוס!” כשראה אותי אמר: “ואתה, תתחפף מפה! החשבון הוא בינינו, זה לא עניינך”.

“ועוד איך ענייני”, אמרתי, “אני החתן של יומי וכמעט בן משפחה”.

“אה, חתן? בן משפחה! טוב, אז גם אתה תקבל את המגיע לך...”

“הירגע!”, אמרתי, “אני ישראלי יוצא יחידה קרבית. אולי שמעת? יחידות צה”ל המובחרות לא לוקחות שבויים... לכן, ידידי, אני מציע לכם לא להתעסק אתי. עדיף שתסתלקו כל עוד אתם בריאים ושלמים. אם תחליטו לתקוף, אני לא אחראי... איש לא ייצא חי”.

דברי עשו עליהם רושם עצום. הם התקדמו לכיוון היציאה תוך מלמול איומים וקללות.

“עוד ניפגש!” הפטיר אבי החתן, ביציאה מדלת המסעדה.

“מה, באמת היית ביחידה מובחרת?” שאל אביה של יומי כשהם נעלמו.

“לא, מה פתאום! בכלל לא שירתתי בצבא”, השבתי.

“את מתחננת עם הבחור הזה!”, הוא אמר ליומי כשהוא מניע את ראשו לכיווני.

כמובן, הורי היו מאושרים כשהבאתי להם את יומי היפהפייה. החתונה הייתה נהדרת!

ועכשיו, אמי שמחה מאוד כשאנחנו מבקשים ממנה לפעמים להישאר עם פומיקו-צ'אן המתוקה...

ואקירה?

אקירה, כשנודע לו על יעילות ה“חוק” שלו, נסע לטוקיו, ועד היום הוא מזנק אל מתחת לגלגלי האופניים של נערות יפניות יפות תואר...

באחת מתוכניות הטלוויזיה ביפן הודיע הקריין: “אנו עדים לאחרונה לתופעה משונה ברחובות טוקיו. גברים מערביים צעירים מסתערים אל מתחת לגלגלי האופניים של רוכבות האופניים היפניות. כששאלנו אמריקני צעיר מדוע הוא עושה זאת, הבחור השיב: “באתי ליפן כדי להתחתן עם יפהפייה יפנית. השיטה הפשוטה והבטוחה ביותר לעשות זאת היא להתחתן על פי “חוק טוקיו”...”



## מיפן באהבה

“מה אתה דואג, אדוני”, אמרה האישה בבית המרקחת, “נולד תינוק, זה קורה לפעמים. תיכף נארגן לו את כל הדרוש”.

רעדתי מרוב התרגשות ומתח. זה בכלל לא היה כמו שהאישה חשבה. מה שקרה הוא שהיום בבוקר מצאתי תינוקת יפנית צרחנית ליד הדלת שלי.

איך היא הגיעה לכאן?

עברו כמה דקות עד שנוכרתי בטוקיקו, בחורה שהתגוררה לא רחוק ממני ועברה מכאן לפני חצי שנה. טוקיקו הייתה בחורה יפנית מיניאטורית, מלאת חן, שניהלה אורח חיים מפוזר למדי, ויום אחד התעוררה במיטתי.

האם אני הוא אביה של התינוקת? אינני יודע. ייתכן שלא. אך לא הייתה לכך שום משמעות. יפנית קטנטונת, יפה, לבנה כמו שלג, כבר הייתה בין זרועותי. קראתי לה יוקי, שלג ביפנית. (אחרי שהשתחררתי מהצבא הרוסי למדתי יפנית באוניברסיטה, וב'חיים ההם', ברוסיה, עבדתי כמתרגם מיפנית).

לא עלה בדעתי לרוץ למשטרה ולמסור למי שלא יהיה את התינוקת המתוקה.

תיכף ומייד ראיתי בה את בתי.

אבל, מה לעשות בה? בלי לחשוב פעמים צלצלתי לדירה השכנה. ילנה סְרֶגֶייבְנָה, אישה רוסייה כבר לא כל כך צעירה, התגוררה שם, ואינני יודע איך ולמה הגיעה לישראל. היא הייתה רזה, כמעט שקופה, אך בעלת מבט קשוח ויציב, וקול סמכותי.

ילנה סְרֶגֶייבְנָה לא הופתעה ולא נדהמה. בשלווה גמורה היא לקחה את התינוקת לידיה, ושלחה אותי לבית מרקחת “לקנות את כל הדרוש”.

“אל תשכח, בבקשה, מזון לתינוקות, בקבוק עם מוצץ וחיתולים”, היא אמרה בנימה יומיומית פשוטה, “יש לך כסף, לא?”.

ברגע שחברתי שמעה שלפתע נעשיתי אב לתינוקת יפנית, היא פרצה בצעקות: “הסתבכת עם איזו יפנית מלוכלכת...”, ומייד נעלמה מתוך חיי לתמיד. אחרי שהצלחתי לחדור – הפלא ופלא – דרך שכבות העומק והכפור של הברוקרטיה הישראלית, הצלחתי לאמץ את הילדה באופן רשמי. ילנה סְרֶגֶייבְנָה לא הייתה אישה עסוקה במיוחד, והיא עזרה לי לגדל את התינוקת. עבדתי הרבה, וכאשר חזרתי הביתה ביליתי את כל זמני עם הילדה. ילנה סְרֶגֶייבְנָה הלכה ונהפכה לחלק ממשפחתי. ומשפחה אחרת, נכון לאותה העת, כבר לא הייתה לי, למרבה הצער. ובכן, כך חיינו.

”סאשה, הילדה זקוקה לאימא. אתה צריך להתחתן”, אמרה באחד הימים ילְנָה סְרָגִייבְנָה, ”היא כבר בת שלוש“.

היא צדקה, כמובן. גם אני הבנתי זאת, וחיפשתי מישהי מתאימה. אך הבחורות, ברגע שנודע להן על קיומה של יוקי, נעלמו. אף אחת לא רצתה לגדל בישראל ילדה יפנית.

לבסוף הגעתי למסקנה שיוקי צריכה אימא יפנית.

לא היו בירושלים נשים יפניות מתאימות. רק כמה סטודנטיות שלמדו באוניברסיטה, משוגעות לסקס, שחלמו על חתן אמריקאי עשיר. היו נשים יפניות, נשים של אחרים... כל זה לא התאים. אישה יפנית מתאימה היה צריך לחפש ביפן.

מצאתי אתרי הכרות וצ'טים באינטרנט, והתחלתי לחפש.

ברור שלא סיפרתי לאף אחת על הילדה. תוך פטפוט קליל תיארתי בעיקר את עצמי: בחור כארז.

זמן רב לא הצלחתי למצוא מישהי מתקבלת על הדעת, עד שיום אחד, לפתע – אָמִיקוּ...  
...

איצ'ירוֹאוּ טאָקָדָה לא היה מועסק במשרד החקלאות כפי שחשבו שכניו. במהלך עשר השנים האחרונות הוא עמד בראש מחלקת המבצעים של המודיעין היפני. גם הירוקו מורִימוֹטוֹ לא עבדה בחברת פרסום, כפי שחשבה אמה. היא הייתה סוכנת מיומנת של המודיעין היפני, ויצאה למשימות האחראיות והמסוכנות ביותר.

לרגל אחת המשימות מן הסוג הזה היא זומנה היום למשרד הראשי.

האישה הצעירה קדה קידה בכניסתה למשרדו של הקולונל: ”שִׁיטְסוֹנְיִי אִיטָאשִׁמָאס“.

”או-ו, חִיסָאשִׁבוֹכִי“, השיב הקולונל, ”נְנְקִי קֵאִי?“

רק עכשיו הוא ניתק את מבטו מן הניירות שלפניו, והרים את עיניו אל האישה הצעירה.

בכל פעם שהביט בדמותה השברירית והאצילית, הוא נזכר באשתו יומִי שנספתה ברעידת האדמה האיומה בקוֹבָה.

”הִידוֹקוּ-צ'אָן“, הוא תמיד פנה אליה ברכות, בחמימות ביתית, ”הלילה את טסה לישראל“.

האישה הצעירה לא יכלה להסתיר את התרגשותה. טאָקָדָה ידע שלפני מספר שנים היה לה רומן סוער, בעל סוף עצוב, עם ישראלי שהתגורר ביפן. הכל הסתיים, למרבה הצער, באופן באנאלי: הגבר הישראלי חזר במפתיע לארצו והשאיר את חירוקו לשאת את ייסוריה. עד היום הפצע בלב שנת דם, ולפעמים היא בכתה בלילות.

”בעוד שבוע קבוצת פיזיקאים סינים מגיעה לישראל. ביניהם יהיה האיש הזה“, הקולונל הושיט להירוקו תצלום. ”הוא איננו פיזיקאי ואף איננו סיני. זהו מרגל צפון-קוריאני ורוצח. הוא נושא איתו

הסכם פצצת אטום המיועד לפלסטינאים. אבל זה לא מענייננו. לנו יש איתו חשבון אחר. בשנה שעברה בסיאול הוא גרם לנו לא מעט צרות“.

הירוקו ידעה במה מדובר: לפני שנה נהרגו בסיאול מספר סוכני ביון יפניים.

”איננו יכולים להגיע אליו בסין, ובוודאי לא בקוריאה. ניאלץ לעשות זאת בישראל. את תחסלי אותו ותחזרי. המשימה תימשך שבוע“.

לפתע הקולונל חיך: ”הנסיעה תתבצע תחת כיסוי יוצא דופן ביותר“, הוא נגע בלחצן אינטרקום, ”כנס, טאנאקה-קון!“.

כמעט מייד נכנס לחדר קצין צעיר מאוד. באומרו את הברכות הרגילות, כאשר הביט בהירוקו פניו הסמיקו, משום מה.

”דווח, טאנאקה-קון!“ ציווה טאקדה.

”לפני כחצי שנה“, התחיל טאנאקה לדבר, אחרי שכחכח בגרונו, ”באחד מאתרי ההיכרות היפניים באינטרנט הופיע גבר ישראלי. דובר יפנית באופן מושלם. הוא ניסה להכיר אישה יפנית צעירה. התחלתי בהתכתבות אתו תחת השם אמיקו, על פי פקודת המפקד“. הוא שלח לעבר הירוקו מבט חטוף ופניו האדימו שוב.

”הנה, זאת ההתכתבות שלנו ותצלום של האיש הזה“, הקצין קד קידה והושיט תיק נייר לקולונל. ”אתה חופשי“, סיכם הקולונל.

כאשר הדלת נסגרה אחרי טאנאקה, הקולונל טאקדה הוציא תצלום מתיק הנייר והושיט אותו בחיך לאישה הצעירה: ”זה הבחור. את נוסעת אליו, אָמיקו-צ'אן, ואת טסה היום בלילה. הוא יפגוש אותך בנמל התעופה של תל אביב. הוא לא יודע איך את נראית, ולא שמע את קולך מעולם. אם לשפוט על פי מכתביו האחרונים, הוא מאוהב בך עד אובדן חושים, בלי שראה אותך, ומחכה לך בכיליון עיניים“.

הירוקו התבוננה בתצלום זמן רב.

”ברור מאליו שאחרי השלמת המשימה יהיה הכרח לחסל אותו“. הקולונל הנהן – ההדרכה הסתיימה. הירוקו קדה את קידתה ויצאה מלשכתו.

אלכס נקלע לשדה הראיה של המודיעין היפני, כאשר השוויץ באחד מאתרי ההיכרות ששירת כצלף בצ'צ'ניה. תחילה חשבו לגייסו, אך המאורעות התפתחו במהירות כזאת עד שלא נותר זמן, והוחלט שפוט להשתמש בו למשימה הבאה, ללא ידיעתו.

היום, באסיפת הבוקר באחד האגפים של שירותי המודיעין הישראליים, השתתף בחור בעל חזות אסימטרית שאיש לא הכיר.

“זהו יגאל, ידידנו מהמוסד”, הציג אותו ניסים. כולם חייכו: ל”ידידים” מהמוסד לא היו שמות. “הוא תיכף יספר לנו משהו מעניין. יגאל, בבקשה”.

יגאל החל לדבר, הוא דיבר עברית במבטא קל.

“מחר מגיעה לארץ קבוצת פיזיקאים סינים בהזמנת הטכניון. ביניהם יהיה איש אחד: ואן-לי.

נדע לנו מגורמים אוהדים כי ואן-לי איננו פיזיקאי, ואפילו לא סיני. זהו פאק-צ’ן, סוכן הביון הצפון-קוריאני. הוא מביא אתו מצפון קוריאה הסכם מכירת נשק שמיועד לפלסטינאים. ככל הנראה מדובר בטילים בעלי טווח בינוני, או בפצצת אטום. עבור פצצת אטום מוכנים הפלסטינאים לשלם כל מחיר, וכידוע יש להם במה. בצפון קוריאה, לעומת זאת, יש רעב והם זקוקים לכסף...”

בתום שתיקה קלה. אמר ניסים:

“עלינו לעקוב מקרוב אחרי פאק-צ’ן הזה. איננו יכולים לחסל אותו, הרי הוא פיזיקאי סיני, כביכול, ויש לנו מספיק צרות עם סין גם ככה. אבל את ענייניו עם הפלסטינאים אנחנו בהחלט יכולים ללבו. תיכף נחליט מי יטפל בזה, ונעבור לנושאים הבאים”. ניסים פנה ליגאל: “יש לך עוד משהו להוסיף?”

“כן, אם אפשר. קיבלנו מידע מגורם ידידותי שהמודיעין היפני רודף, משום מה, אחר אותו פאק-צ’ן. כבר פעמיים ניסו היפנים לחסל אותו, אך נכשלו בשתי הפעמים. לא מן הנמנע שינסו לעשות זאת הפעם בישראל”.

“סבירות נמוכה. בכל מקרה, לא נצא להגנתו, ובוודאי לא נתאבל אם... אם יקרה לו משהו”.

כאשר נסגרה הדלת אחרי יגאל, החל ניסים בחלוקת תפקידים למשימה הצפויה.

המטוס נחת בשדה התעופה בן גוריון. הירוקו עברה את ביקורת הדרכונים בלא קושי, ופנתה ליציאה. המשימה לא נראתה לה קשה, אלא שהבחור בתצלום מצא חן בעיניה, ולא היה לה חשק להרוג אותו.

סאשה התלבט זמן רב מהי הדרך הטובה ביותר לפגוש את אַמיקו, ולערוך היכרות בינה לבין הילדה. הוא ידע שעשה מעשה נמהר כאשר הזמין אותה לכאן, בלי לראות אפילו את תמונתה. כמוכן, חזותה של אַמיקו הטרידה אותו. אמנם, אַמיקו כתבה לו שהיא “הוסוויי” (רזונת) ו”קאַוּנאַי” (חמודה), אך מה מסתתר מאחורי זה? כמעט כל אישה ביפן היא “הוסוויי” ו”קאַוּנאַי”... ומה אם היא מכוערת? ואם היא פשוט לא תמצא חן בעיניו?

“לא נורא, סאשה. אין מה לדאוג כל כך”, הרגיעה אותו ילְנָה סְרָגְיִיבְנָה, “במקרה הכי גרוע הבחורה תתארח אצלך כמה זמן, ותחזור ליפן”.

הוחלט לקחת את יוקי לשדה התעופה, כדי לקבל את פני אָמיקו.

“הכול יוכרע מייד”, חשב סאשה, וילָנה סְרָגִיבְנָה הסכימה איתו.

אבל איך להסביר לילדה מי באה? והייתה עוד בעיה: למעשה, יוקי לא פגשה מעולם נשים יפניות, ולא הייתה אתן במגע. כיצד תגיב לבואה של אמיקו?

ילָנה סְרָגִיבְנָה פעלה מהר ובהחלטיות, כמו תמיד:

“מגיעה אלינו דודה נחמדה מאוד”, היא בישרה ליוקי, “את תיסעי עם אבא לפגוש אותה. אם הדודה תמצא חן בעינייך, היא תהיה אימא שלך”.

אחרי שסאשה התאושש מדבריה של ילָנה סְרָגִיבְנָה, הוא תרגם אותם ליפנית עבור הילדה, כמו תמיד. הוא השתדל שיוקי תדע יפנית באותה המידה כמו רוסית, והסביר לה כל דבר בשתי השפות.

הירוקו הייתה היפנית היחידה בין נוסעי המטוס, וסאשה ידע מייד שזאת היא. לבו פעם בשמחה מן האושר הפתאומי: היא הייתה יפהפייה.

יוקי הציצה מבעד זר פרחים הענק שהיה מונח בזרועותיו. ברגע שראתה את הירוקו הבינה יוקי מייד שזאת היא “הדודה הטובה”, והשתחררה מאחזתו...

גם הירוקו מייד הכירה את סאשה. כאשר היא ראתה שהוא מחזיק בזרועותיו ילדה יפנית מקסימה, היא קפאה במקום, משתוממת. סוכנת מיומנת ומנוסה המסוגלת להחליט החלטות קשות ומסובכות בהינף יד, ברגע זה פשוט התבלבלה ולא ידעה כיצד לנהוג.

מייד לאחר מכן יוקי כבר רצה אליה ובפיה צעקה: “אוקאָסאָגָן! אוקאָסאָגָן! אימא! אימא!”, ואז הסוכנת-הירוקו-שלא-יודעת-כיצד-לנהוג מייד הפכה להירוקו-אישה-שיודעת-היטב-את-כל-מה-שצריך. היא לקחה את הילדה החמודה לידיה וחיבקה אותה ברוך.

“קאָנוֹאִי אוֹנָאָנוֹקוּ...”, לחשה חירוקו, “ילדה מתוקה...”

משהו לא מוכר עד כה עמד בגרונה ומנע ממנה לדבר. דמעות החלו זולגות על לחייה. חירוקו בכתה.

בבוקר, ישבו בבית קפה איטלקי קטן בנחלת שבעה. יוקי ישבה על ברכי אמיקו וליקקה גלידה בתאוותנות. פניה קרנו מאושר. אמיקו ליטפה את הילדה ברכות, ולחשה לה משהו באוזן. ילָנה סְרָגִיבְנָה ואני הסתכלנו בהן כמו מסוממים, מבלי שיכולנו לנתק מבט. מאז הגעתה של אמיקו חלפו ארבעה ימים בלבד, אך התענגנו על האידיליה המשפחתית, כאילו חיינו כך יחד שנים רבות...

“אימא תצטרך להיפרד ממך לזמן מה, אהובתי”, אמרה אָמיקו.

“לזמן מה?” שאלה הילדה, “לאן את הולכת?”

“אני צריכה לפגוש חברה. אני רק אפגוש אותה ואחזור מייד. את לא תספיקי אפילו להתגעגע”.

ילנה סְרָגִיבְנָה הביטה בחלון: "סאשה, תראה כמה פועלים סינים התאספו כאן. מעניין, מה הם מחפשים פה?"

עקבתי אחר מבטה לעבר הרחוב: ליד הכניסה לבית הקפה עמדו כמה סינים לבושים בגדי עבודה. תרגמתי את דבריה של ילנה סְרָגִיבְנָה לאמיקו. גם אמיקו הביטה בחלון ו... נרעדה. היא השתנתה כולה, וכמו התכנסה בתוך עצמה. מבטה נעשה קשה, הפנים הפכו למסכת אבן. יוקי הבינה שהתרחש משהו איום, ונתנה מבט שואל באמה.

"תגידי לילנה סרגייבנה שתיקח את יוקי הביתה ללא דיחוי", אמיקו דיברה בקול מדוד ושלין. "מה קרה?" שאלתי.

"אלה לא סינים", אמרה אמיקו, "אלה סוכנים צפון-קוריאנים. הם באו לתפוס אותי".

"על מה את מדברת? מה קורה פה?"

"מאוד מסוכן כאן. שילנה סְרָגִיבְנָה תיקח מפה את הילדה, מהר".

ילנה סְרָגִיבְנָה הקשיבה לשטף היפני בדריכות ובמתח, והפנתה מבט שואל אלי ואל אמיקו, לסירוגין. היא הבינה שדבר רציני התרחש.

"ילנה סְרָגִיבְנָה, אמיקו אמרה שאלה שם, מעבר לחלון, סוכנים קוריאנים. היא אומרת שהם באו לתפוס אותה, ושמוסוכן להישאר כאן. קחי בבקשה את יוקי ולכי הביתה... אני... אני לא מבין כלום..."

"מה יש פה להבין?" התפרצה ילנה סְרָגִיבְנָה, "אמיקו שלך היא מרגלת יפנית, ואלה, כאן, באו להרוג אותה. היא רק השתמשה בך בתור כיסוי! ו...סידרה את כלנו", ילנה סרגייבנה שלחה לעבר האישה היפנית מבט זועם, "לפחות הייתה מרחמת על הילדה".

"מה היא אומרת?" שאלה אמיקו במהירות. תרגמתי.

"סו-ו דה נה", אמרה אמיקו, "הכול נכון".

"???", לא היו לי מילים. אמיקו מרגלת?

ילנה סרגייבנה הרימה את יוקי, שהשתתקה לפתע: "היזהר, סאשה. אל תיתן בה אמון... ואל תדאג, הילדה תהיה בסדר. אני אדע להגן עליה". בלי להביט לעבר היפנית היא יצאה מבית הקפה. כאשר היא ויוקו חלפו ליד הפועלים הסינים (או המרגלים הקוריאניים?) אחד מהם פנה ללכת אחרי האישה והילדה, בלי לעורר תשומת לב...

"אמיקו, תסבירי לי מה קורה?"

"סאשה, אני לא אמיקו. אני סוכנת המודיעין היפני. שמי הירוק", היא הביטה לתוך עיני, והבנתי שכל מה שהיא אומרת זאת אמת, "כשיצאתי למשימה לא ידעתי שאתאהב בך. לא ידעתי על קיומה

של יוקי...", היא לקחה את ידי בידה, "הוֹנְטוּ-וּ נִי קִימִי אוֹ אֵי שִׁטָּה אִירוּ ווה... אני באמת אוהבת אותך מאוד. אנא, האמן לי! אם נצא מכאן חיים... אני אוכיח לך...".

הירוקו שתקה. היא התקשתה לעצור את דמעותיה.

הבטתי בקוריאנים שבחלון. כל אחד מהם, בלי להתיק את עיניו, הביט בנו.

"מה את צריכה לעשות בישראל? בשביל מה שלחו אותך? למה הקוריאנים האלה רודפים אחריך?"

"נשלחתי לחסל סוכן קוריאני שנמצא עכשיו בישראל. הוא הרג כמה מאנשינו ועלי לנקום".

"ומה הוא עושה בישראל?"

"הוא מביא לפלסטינאים הסכם מכירה של פצצת אטום קוריאנית".

פצצת אטום בידי פלסטינאים! הירוקו צודקת: חייבים לחסל אותו.

"אני אעזור לך", אמרתי להירוקו, "דו-ו שִׁטָּאָה יי נו... מה צריך לעשות?" הירוקו חייכה ומחצה את ידי בתוך ידיה.

"לא אוכל להיחלץ מכאן", היא סימנה בראשה לחלון, "ואתה, רוץ מהר לשער ציון. שם מחכה אחד משלנו. תגיד לו שחירוקו שלחה אותך. הוא יסביר לך מה צריך לעשות".

"ואיך אזהה אותו?"

"הוא יפני".

"ואת?"

"אל תדאג, הקוריאנים לא יצליחו להשיג אותי".

"אֵי שִׁטָּה אִירוּ יו... אני אוהב אותך מאוד", אמרתי לה, "תחזיקי מעמד, הירוקו יקירתי, גאֶמְבֶּאָה קוֹדֶאָסֵי!"

קמתי ופניתי ליציאת החירום דרך המטבח.

יֶלְנָה סְרִיבְּנָה התהלכה לאיטה לכיוון הבית. היא אחזה את ידה של יוקי וסיפרה לה משהו. הילדה הקשיבה בריכוז, ולעיתים עצרה אותה בשאלה.

מאחוריהם, במרחק לא רב, הלך לאט "הפועל הסיני".

הסוכן צ'ון-חי קיבל משימה פשוטה: לחסל את האישה ואת הילדה, אחר כך לחמוק ממעקב אפשרי, ולהיפגש עם שאר חברי הקבוצה במקום שנקבע מראש. בידו הימנית הוא אחז את ידית הסכין, שלהבה הוסתר בשרול חולצתו. כאשר צ'ון ראה לפניו סמטה שוממת, הוא האיץ את צעדיו, משיג במהירות את קורבנותיו. לבסוף, במרחק מטרים ספורים הוא התכונן למהלומה...

אך לפתע האישה הסתובבה אליו בחדות. במהירות בזק היא הנחיתה עליו מכת מחץ, מכת אצבעות כף יד ימין בגרונו. צ'ון התמוטט במקום בלי להספיק להשמיע קול או להניף את ידיו... זאת הייתה התחבולה החביבה ביותר של ילְנָה סְרָגְיִינָה ביילוֹבָה, ראש צוות מדריכים בבית הספר המסווג להכשרת סוכני ק.ג.ב. היא חזרה והסתובבה במהירות אל יוקי, מסתירה בגופה את צ'ון המתמוטט, חייכה אליה ואמרה בקול רם: "בואי מהר, יקירה. יש לי בבית משהו טעים מאוד בשבילך".

ליד שער ציון לא היה איש. רק 'טויוטה' לבנה, לא גדולה במיוחד, שחנתה בשולי הכביש. התקרבתי. הנהג, גבר יפני צעיר, ישב, בעצם, כמעט שכב, על המושב הקדמי. פתחתי את דלת המכונית. הבחור היה חיזור, עיניו עצומות, בגדיו מוכתמים בדם.

"אִיקִיטָה אִימְסָקה... אתה חי?" שאלתי אותו. הוא פקח את עיניו, הסתכל בי במשך כמה שניות ופתאום חייך: "אלכס...", הוא לחש. מניין הוא יודע את שמי? אך לשאלות והרהורים לא נותר זמן.

"הירוקו שלחה אותי", מיהרתי להשיב לו ביפנית, "היא לא תוכל לבוא. אני אעשה את כל מה שצריך..."

הבחור הביט בי ארוכות, אחר כך השפיל את עפעפיו, ואמר: "בית התפילה מול כנסיית הקבר... בקומה השנייה... באחת-עשרה בדיוק הוא ייצא מהכנסייה..." הצצתי בשעון. עשרה לאחת עשרה. היה צריך להזדרז.

"אתה יודע", לחש פתאום הבחור כשהוא פתח את עיניו והביט בי במעין אירוניה, "הלא זה אני שהתכתבתי אתך... בוקו ואִמִיקו דָה... אני אמיקו..."

ראשו נפל על חזהו והוא איבד את הכרתו.

הכל התערבב אצלי בראש, אך כעת לא היה זמן לברר. רצתי בכל הכוח כדי להספיק להגיע באחת-עשרה.

הנה, סוף-סוף כנסיית הקבר, ומולה בית התפילה הישן שמתחיל להתפורר. בנשימה אחת עליתי לקומה השנייה, כמעט מתעופף באוויר.

אך לא מצאתי שם דבר!

"אה! הרי הקומה השנייה שלהם היא השלישית שלנו", הבזיק בראשי. מיהרתי לעלות עוד גרם מדרגות. שם, בחרך, נח לו תת מקלע צלפים בעל כוונת אופטית.

שעון הכנסייה החל לצלצל אחת-עשרה!

תפסתי את הנשק, פתחתי את הבריח וכיוונתי לשערי הכנסייה.

ידי רעדו מעט. כן, אחרי ריצה שכזאת. אך לא הייתה ברירה, ולא הייתה לי זכות להחטיא. עכשיו, מה שחשוב זאת רק הנשימה, נשימה מתונה, עמוקה, רגועה...



לפתע, שער הכנסייה הגבוה נפתח, וחמישה סינים זהים זה לזה לחלוטין יצאו ממנו. פניהם זהות, תספורותיהן הקצרות זהות. חמישתם לבושים באותן החליפות האפורות בדיוק, חולצות לבנות, מעונבים...

אם כך, מי מהם הוא המרגל הקוריאיני?

לא היה זמן להרהורים. אם הפלסטינאים יקבלו את פצצת האטום...

אה! אני אקצור אותם! את כל חמשת הסינים הקוריאנים האלה, לכל הרוחות!

כיוונתי את הנשק.

אך פתאום שני ערבים ניגשו בריצה לאחד הסינים. החלו חיוכים, לחיצות ידיים, טפחות שכם הדדיות...

“כל הכבוד ליפנים!” ניסים היה מרוצה מאוד, “הם השיגו אותו בסופו של דבר, את פאק הזה”.

“זה לא היפנים”, השיב הסגן גבי.

“???”

“על הנשק נמצאו טביעות אצבעות של בחור שלנו. הנה, תראה”, גבי הושיט לניסים כמה ניירות. טביעות האצבעות של אלכס נמצאו בכרטיסת המודיעין הישראלי, כמו טביעות האצבעות של כל מי ששירת בצה”ל.

“תרצה לעצור אותו?”, שאל גבי.

“למה לעצור? מפני שהוא הציל את ישראל מפצצת אטום?”

“אבל הוא הרי סוכן יפני!”

ניסים רק חיך.

“מה יש לך נגד היפנים, גבי? בוא נלך הערב ל'סאקורה'. אכלת פעם סושי? ואת הבחור הזה הייתי רוצה להכיר קצת יותר.”

“הייתי רוצה להכיר את בעלך קצת יותר, הירוקו-צ'אן”, אמר הקולונל טאקדה, מצמצם את עיניו בערמומיות מה, “אגב, במה כוונתו לעסוק ביפן?”.

“הוא רוצה ללמוד פילוסופיה יפנית באוניברסיטת טוקיו”.

“פילוסופיה יפנית? סג-ו קה... ומה שלום הילדה שלכם? יוקי, נדמה לי?”

“יוקי בסדר גמור, אדוני הקולונל. היא מצפה לאח”.

טאַקדָה עיכב מבט איטי על הירוקו, ובעיניו נדלקה להבה זעירה.

ברגע שנסגרה הדלת אחר הירוקו, הוא חייג ואמר: "הירוקו יוצאת מהמשחק לזמן מה." "יאמאָדָה ייסע לפריז". זאת הייתה פקודה. כעבור כמחצית השעה יאמאדה כבר קיבל את ההדרכה הדרושה בלשכתו של הקולונל.

כאשר איצ'ירוֹאו טאַקדָה חזר הביתה, ילנה סרגייבנה כבר הספיקה לבשל סוקי-יאָקי, המאכל האהוב עליו ביותר.

ברור שהיא לא הפכה לאישה יפנית של ממש "קאָנִי", אך היא העניקה לבעלה את מה שרק אישה רוסיה יודעת לתת.

ולילה-לילה הסמוראי איצ'ירוֹאו טאַקדָה כבש את חיוכו בשפמו, ושוב פנה לכבוש את פורט-  
ארטור...

# קשה להבין את שירי

יום אחד, כשהתעוררתי בבוקר מאוהב בנערה מהעיתון, התחלתי ללמוד יפנית ובלי להתכוון כתבת י ספר שירים יפניים, שירי אהבה.

ובכן, הספר נכתב, אך מה לעשות בו?

לאחר מחשבה, פניתי למדור קשרי תרבות במשרד החוץ בירושלים.

שי גלברט, בעל העיניים הבהירות והשיניים הלבנות, פקיד משרד החוץ האחראי על קשרי תרבות - מישש את ספרי ושיחק בו, עד שהשיב בחיוך של השתתפות בצער:

“אני מניח שתסכים איתי ששיריך לא שייכים לתרבות הישראלית...”

“אם כך, לאיזו תרבות הם שייכים?” תמהתי.

“אולי לתרבות הרוסית, הרי באת מרוסיה... או לתרבות יפנית, הרי הם כתובים ביפנית...”

לא היה לי נעים לשאול אותו האם הוא יודע יפנית, והאם קרא את שיריי.

“ניחונגו גא דְקִימאַסקָה?” – “אתה יודע יפנית?”, שאלתי אותו ביפנית.

“במידת מה...” הוא אמר.

פירוש הדבר היה כי לשי אין מושג ביפנית והוא לא קרא את שיריי.

לעומת זאת, יומי-סאן, נספחת התרבות של יפן, אמרה לי בהתרגשות רבה ששיריי הדהימו אותה, והיא קוראת בהם ערב-ערב לפני השינה (נְרוּ מֵאָה נִי).

“סוגו-אוי דְס נְה! (זה מדהים!)” היא אמרה, כשעיניה כמעט שיוצאות מחוריהן, “אך תסכים אתי ששיריך אינן שירים יפניים, ואינם שייכים לתרבות יפן. הרי אתה ישראלי ובאת מרוסיה... עליך לפנות לשי-סאן, במדור לקשרי תרבות שבמשרד החוץ בירושלים...”

כך נסגר מעגל הקסמים. לבסוף, הבנתי ששיריי, ככל הנראה, אינם שייכים לשום תרבות. הנחמה היחידה שהייתה לי, היא שמישהו קורא בהם ערב-ערב לפני השינה (בוודאי לא יומי-סאן).

ובכן, צריך לחשוב טוב-טוב מה אפשר לעשות. למטרה זו קיימים בירושלים כמה בתי קפה נחמדים.

נכנסתי ל“מקס”, בית הקפה החביב עלי, והזמנתי כמו תמיד “אספרסו כפול עם חלב חם בצד”, קפה חזק עם קנקן קטן של חלב חם.

”מה קרה לך היום?” שאל אותי איציק, השכן הקבוע שלי לשולחן בבית הקפה ”מקס“. גנרל בדימוס, כמדומני.

סיפרתי לאיציק את תלונתי.

”שי גלברט?” אמר איציק והתפרץ בצחוק.

”אתה מכיר אותו?”, שאלתי.

”אל תכעס על שי“, המשיך איציק בחיך, ”הוא לא מבין כלום, לא ביפן ולא בשירה. לעומת זאת, הוא עוסק בעניינים הרבה יותר חשובים, ותאמין לי, הוא יודע מה הוא עושה“.

”מה זאת אומרת?”

”שכח מזה! יותר טוב תביא לי בהזדמנות את השירים. יש לי דייד... אולי אוכל לעזור לך...”

איציק ידע על מה הוא מדבר. שי גלברט באמת לא התמצא בשירה יפנית. תפקיד ”קשרי התרבות“ שימש לו בסך הכל כיסוי, ולמעשה הוא שירת במוסד, ומתוקף תפקידו ריכז את פעולות המודיעין הישראלי בפריז.

בזמן האחרון לא היה לו פנאי לעסוק בשירה: במחלקה הפריזאית של המוסד החלה מגפה בלתי מוסברת ואיומה של כישלונות. נעלמו או חוסלו כמה מן הסוכנים הישראלים הטובים ביותר, ושי היה מוכרח לברר במהירות מה קרה, להזדרז ולהחזיר את המחלקה למצב תקין.

איציק אלקיים לא היה כלל גנרל בדימוס, אלא בעל משרה רמה במוסד, ומפקדו הישיר של שי. הוא ישב במשרדו ושוחח עם שי על המצב שנוצר בפריז:

”לאחר ניתוח הכישלונות הגעתי למסקנה שיש לנו משת”פ, ושאל החבר’ה של פריז השתרבב סוכן כפול. הכישלונות החלו בינואר, ובערך באותה תקופה התחילו לעבוד שם שני סוכנים חדשים. בשביל ההתחלה לא יזיק לבדוק אותם. בכל מקרה, משם הכול מתחיל. כך נגיע גם למשת”פ“.

”איך אתה מציע לעשות את זה?”

”יש לי רעיון... אתה זוכר, לפני כמה ימים בא אליך בחור קצת משונה, עם ספר שירים יפניים?”

שי גלברט צלצל אלי במפתיע כעבור כמה ימים.

”כעת נוצרה אפשרות לעזור לך בקשר להוצאה לאור של השירים שלך“, הוא אמר בקולו המתקנת, כרגיל, ”אבל תצטרך לנסוע לפריז לשבוע בערך. אפשרי?”

”לנסוע לפריז?!“ ראשי החל להסתחרר מן ההפתעה, ”איזה יופי! בטח שכן! אני לגמרי פנוי עכשיו. רק מה, יש קצת בעיה עם כסף...”

לאמיתו של דבר חתמתי אבטלה כבר חצי שנה, וכל החסכוניות שלי בוזבזו על תרגום השירים מרוסית לעברית ולאנגלית.

"אל תדאג. אנחנו נממן לך את הנסיעה. הרי בשירים שלך תתרום למוניטין המדינה. אתה תבקר בפריז אצל שני... מו"לים... שמיוודים אתנו. הם יעזרו לך לגבי ההוצאה לאור. עובדת משרד מטעמנו תצטרף אליך... לא, לא יפנית. אני מחכה לך במשרדי בעוד שעה. אישור הכניסה כבר ממתין לך בקבלה."

כשנכנסתי, "עובדת המשרד מטעמנו" כבר חיכתה במשרדו של גלברט. זאת הייתה בחורה בלונדינית לא גבוהה, בעלת עיניים ללא צבע, וקו דק במקום פה. אי אפשר לעניין בחורה כזאת בשירה יפנית... חלום הנסיעה הרומנטית לפריז בחברת יפהייה מהממת - התפוגג במהירות. הבחורה עוררה בי תחושת אי שקט חריפה ולא מובנת.

"שמי אורה", היא אמרה, והושיטה לי את ידה.

ברגע שהמשורר יצא מהחדר קרא גלברט לאורה ולחש באוזנה:

"הבחור הזה הוא איש של איציק. הוא מסוכן מאוד עבורנו".

"אל דאגה, בוס", היא השיבה בשקט, "הוא לא יראה את פריז".

סגן מנהל שירותי המודיעין של רוסיה, אלוף משנה איוואן צ'וב, קיבל מן הסוכן שלו בישראל מידע מוזר, ולא לגמרי מובן. בידיעה נאמר שסוכן ישראלי בכיר נוסע לפריז, ומביא אתו ספר שירים יפניים. איש לא ידע בדיוק מהו אותו ספר, אך היה ברור שהישראלים רואים בו חשיבות עליונה, והוא סודי ביותר. סביר להניח שהספר מהווה מפתח לצופן, יתכן שהוא מכיל תוכנית תורנית לכיבוש העולם בידי היהודים (משהו בדומה ל"פרוטוקולים של זקני ציון"). היה ברור, מעל לכל ספק, שיש להשיג את הספר בכל דרך. וכדי להשיג דבר כלשהו "בכל דרך", הצמד הקבוע עמד תמיד לצדו של צ'וב: הסוכנת המצטיינת שלו, דאשה לימונובה היפהייה, והדוד ניקולאי, גבר כבר לא צעיר, אך בנוי לתלפיות, ויעיל ביותר בפתרון חילוקי דעות מכל סוג.

צ'וב סיכם את ההדרכה: "בזמן האחרון המודיעין הישראלי שירת אותנו נאמנה. לכן, במאמץ השגת הספר אין לחסל את הסוכן הישראלי. להיפך, אפילו תעזרו לו במשהו, אם תהיה לכם הזדמנות".

לא ראיתי אותה מייד בכניסתי לדירה. היא עמדה ליד החלון ודמתה בעיני לצללית. אך, כאשר עיני התרגלו לתאורת החדר, ראיתי היטב נערה יפנית רזונת, בקימונו צבעוני וחגיגי, ובתסרוקת יפנית מסורתית.

משום מה לא התפלאתי ולא נבהלתי כלל, על אף זאת שלא ציפיתי, כמובן, לשום דבר מן הסוג הזה.

היא קיבלה אותי במאור פנים, וקדה לעברי קידה קלה.

”קוניצי-ווא“.

”קוניצי-ווא“, עניתי באופן מכני, ”מי את?“

”אני היטומי“, השיבה לי הנערה, ”אודֶזי-י-סאן שלח אותי“.

”סבא?“, שאלתי בהיסוס.

”כן, אודֶזי-י-סאן. סבא שלי, מטסואו באשו“.

אני מודה שלא הבנתי את תשובתה. המשורר היפני הדגול מטסואו באשו חי לפני שלוש מאות שנה... סבא, בהחלט סבא.

אך מייד ראיתי שלנערה אין רגליים. היא כמו נתלתה באוויר!

אפשר לומר שהמצב התבהר קמעה: לרוחות הרפאים היפניים יו-אוכי אין רגליים, כידוע, כלומר ש”סבא“ באשו אכן יכול היה לשלוח אותה אלי. יכול? איזה שטויות! אולם, בינתיים היטומי המשיכה: ”סבא שלח אותי להציל אותך. אתה נמצא בסכנה. אסור לך לנסוע לפריז“.

זה כבר יותר מדי!

”אני לא יכול לוותר על הנסיעה! היא תשנה את הכול בחיי...“

”הו, כן! היא באמת תשנה את הכול בחייך: אתה לא תחזור ממנה“.

היא דיברה בביטחון כה רב, עד שנתקפתי מבוכה.

”אך בכל זאת, מדוע באשו-סאָנסאי רוצה להציל אותי?“

”השירים שלך מצאו חן בעיני סבא“, השיבה היפנית, וליוותה את דבריה בקידה קלה.

אורה עלתה למטוס בסמוך להמראה, כדי לשבת רחוק ככל האפשר מן ”המשורר היפני“. המשורר עורר בה איבה חזקה, והיא ציפתה בהנאה למילוי המשימה שגלברט הטיל עליה.

המטוס החל לעלות לגובה, וקול הקריין ברמקול הודיע שאפשר לפתוח את חגורות הבטיחות, ושצוות המטוס יחל בהגשת משקאות קלים.

דיילת יפנית יפת תואר ניגשה לאורה, ובחייך מנומס הציעה לה מיץ תפוזים.

”איך הגיעה דיילת יפנית למטוס ישראלי?“ תהתה אורה, אך היא הייתה צמאה מאוד, ובלתי לחשוב פעמיים שתתה את המשקה הטעים והמרענן.

באותו הרגע נעצמו עיניה, ראשה נפל על החזה, ואורה שקעה בשינה עמוקה...

כשהתיישבתי באוטובוס, בדרכי משדה התעופה של פריז למרכז העיר, מייד הופיעה היטומי במושב שלידי.

היא אמרה לי, בלי להתמהמה:

“במלון אתה תפגוש בחורה יפנית. היא נשלחה כדי להרוג אותך. היזהר”.

“למה שבחורה יפנית תרצה להרוג אותי פתאום?” שאלתי, אך היטומי כבר נעלמה.

ברגע שעליתי לחדר שלי במלון, הטלפון צלצל.

“גברת ממתינה לך באולם הכניסה. האם תוכל לרדת?”

בחורה יפנית יפה, הלבושה בחולצה צהובה ובחצאית מיני בצבע אדום, ישבה בכורסה ברגליים משוקלות.

כאשר ראתה אותי פניה נפתחו בחיוך, והיא קמה לקראתי. לא יכולתי להתיק את מבטי מרגליה, ואף לא ניסיתי.

“קוניצ’י-ונא”, אמרה הבחורה וקדה קלות. “שמי קאי’”.

“קוניצ’י-ונא”.

היא הושיטה לי מעטפה לבנה גדולה.

“שי גלברט ביקש ממני למסור לך זאת. כאן תמצא את כתובות המו”לים שלנו בפריז, ומכתבי המלצה”.

כאשר סיימה, היא נראתה כמי שמתכוונת ללכת.

“קאי’-סאן, אפשר להזמין אותך לכוס קפה?”

“אני קצת עייפה... אולי נעלה לחדר שלך?”

איזה יופי! לא האמנתי למשמע אוזני.

כשנכנסנו למעלית היא השפילה את עיניה בצניעות, כיאה ליפנית אמיתית.

כשנכנסנו לחדר שלי הקפתי את מותניה, קירבתי אלי בעדינות את גופה, והתנשקנו. אך לפתע הרגשתי שאיננו לבד בחדר. במיטתי שכבה אישה! זאת הייתה היטומי!

קאי’ו הסמיקה, ועזבה את החדר בריצה.

“חכי! חכי! זה לא מה שאת חושבת!” ניסיתי לעצור אותה, אך כמובן, לשווא.

הפעם, החוצפה של היטומי עברה כל גבול!

“איך את מעזה להתערב בענייני? הבחורה הזאת התאהבה בי, היא בעצמה הציעה לי לעלות לחדר. את הרסת את הכל!”

“אל תהיה טיפש!” קטעה אותי היטומי בחדות מפתיעה, “הבחורה הזאת היא רוצחת מקצועית. בתיק שלה מונח מזרק ציאניד דמוי עט. היא נשלחה כדי להרוג אותך, אתה מבין?”

“את סתם מקנאה”, השבתי. כמובן שלא האמנתי לה לרגע.

“מחר תפגוש בחורה רוסייה. היא לטובתך. בה אתה יכול לתת אמון”, המשיכה היטומי בלי לשים לב לדברי.

“אבל תזהר שלא להתאהב. היא יפהפייה מרוסייה”, הוסיפה היטומי. היא הסמיקה קלות, והתפוגגה באוויר.

יותר מדי יפהפיות הופיעו בחיי. אך היפה מכולן הייתה היטומי. אולי כבר התאהבתי בה?

כשאדם נוסע לפריז לא מיותר לזכור ש“ארוחת בוקר קונטיננטאלית” זה בסך הכול קפה וקרואסון.

היה בוקר, ישבתי במסעדת המלון הצנועה, שתיתי אספרסו מקומי ומרחתי את הקרואסון שלי בחמאה ובריבה. פתאום נכנסה למסעדה בחורה רזה ובלונדינית, עם פוני גדול וקופצני, ופנתה לשולחן שלי. היא פסעה במהירות על רגליה הארוכות, בהילוך של דוגמנית על מסלול. כנראה הייתה זו אותה בחורה רוסייה שעליה דיברה היטומי. היא הביטה בי במבט פתוח, וחייכה.

“היי! שמי דאשה, ורק עכשיו הגעתי ממוסקווא. אני מקווה שאני לא מפריעה לך?” ובלו להמתין לתשובה התיישבה מולי, כאילו לא קרה דבר. בעצם, בחורות כאלה לא מקבלות סירוב.

“ביליתי את כל הלילה במטוס. נורא מתחשק לשתות קפה חזק, אבל בבתי המלון הפריזאיים הקפה הוא זיפת”.

הבחורה חייכה בעליצות. ככל הנראה הקפה הגרוע לא הצליח לקלקל את מצב רוחה.

“אני תיירת”, היא אמרה, “באתי לראות את פריז, ואתה? מה אתה עושה כאן? אם זה לא סוד, כמובן...” דאשה צחקה צחוק רב משמעות.

“לא, זה לא סוד... כתבתי ספר שירים יפניים, ובאתי לפריז כדי להוציאו לאור”.

“אתה יודע יפנית? איזה יופי! אז איך אתה מתכוון להוציא אותו לאור, את השירים?”

“יש לי שתי כתובות של מו”לים, אולי הם יוכלו לעזור. בדיוק עכשיו התכוונתי לגשת אליהם”.

“היום בדיוק יש לי זמן. בוא נלך יחד. מימיי לא פגשתי מו”ל אמיתי!” היא הדגישה את המילה “אמיתי”.



כמובן שקיבלתי את הצעתה בשמחה – עם בחורה כזאת אי אפשר שלא להצליח.

“טוב, אז בוא נלך”, היא אמרה בעליצות, “אתה תראה לי את הספר שלך?”

“אני אתן לך אותו במתנה!”

במצב רוח מרומם יצאנו מן המלון.

המו"ל הראשון התגורר באזור כיכר סאן מישל. במהירות מצאנו את בית האבן היפה, מן המאה השמונה-עשרה, ועלינו לקומה השנייה.

גבר בעל שיער כהה ופנים בלתי נעימות, פתח לנו את הדלת.

כשהוא שמע על ספר שירים יפניים הוא נתקף זעם שלא יתואר:

“אתה חושב שאני מטומטם?! אתה חושב שאני לא מבין למה באת? תיכף אני אראה לך שירים יפניים! לך ולזונה שלך...” הוא הכניס את ידו לכיס, אך בו ברגע הוא הופל ארצה על ידי בעיטה של דאשה. עכשיו אני מבין למה בחורות ארוכות רגליים לובשות חצאיות מיני!

“בבקשה, אל תכי אותן, פניתי לדאשה”, הוא פשוט לא אוהב שירים יפניים. זאת לא סיבה להכות בן אדם!”

דאשה חייכה ולא השיבה. היא רכנה מעל למו"ל השרוע על הארץ, הוציאה מכיסו אקדח, ואמרה בקול צרוד:

“אל תתעסק עם רוסיים, בן זונה. לא תצא מזה חי”.

“למה לה שירים יפניים?” חשבתי לעצמי.

כשירדנו לרחוב, דאשה נראתה מוטרדת מעט.

“אני חוששת, משום מה, שהבחור הזה לא ירצה להוציא לאור את הספר שלך. אולי יהיה לנו יותר מזל עם המו"ל השני”.

פתאום צלצל הטלפון הנייד שלה. אחרי שהחליפה עם מישהו כמה מילים, היא פנתה אלי: “אצל המו"ל השני מחכים לנו אורחים רבים. נאלצתי לקרוא לדוד ניקולאי”.

לא הבנתי את דבריה של דאשה, אך בכניסה לבית המו"ל השני המתין לנו בריון ענק, שאי אפשר היה לקבוע את גילו. פניו היו אדומות ולא מגולחות, ותחת ידו הוא החזיק חבילה שחורה.

“הו! הדוד ניקולאי! כמה אני שמחה לראות אותך!” דאשה נישקה אותו ונישקה מצלצלת. ואחרי כן נכנסנו לחדר המדרגות, והתחלנו לעלות במהירות.

מי שפתחה לנו את הדלת הייתה אורה, ובחדר האורחים המתין לנו שי גלברט, קאיו ועוד טיפוס במשקפי שמש.

"הטיול שלך מסתיים כאן, חבוב", פנה אלי שי גלברט בחיוך המתקתק הרגיל שלו, "צר לי שהשירים ה'גאונים' שלך לא יראו אור לעולם". הוא הוציא אקדח מכיסו.

"דגטרייב חושב אחרת", אמר פתאום הדוד ניקולאי.

"מי זה דגטרייב?" לא הבין גלברט.

"הנה הוא. נא להכיר". בידי הדוד ניקולאי הופיעה לפתע מכונת ירייה בעלת מראה מרופט משהו, והחדר שקע בעשן וברעש נוראי...

כשנפרדתי מדאשה נתתי לה את הספר שלי במתנה, וכתבתי לה הקדשה אישית. נדמה לי שהיא הייתה מרוצה מאוד.

דאשה היא בחורה יפה, אבל לא בדיוק לטעמי.

ישבתי בבית הקפה "מקס", לבד ליד השולחן, שקוע בהרהורים נוגים. השירים שלי בכל זאת לא ראו אור. איש לא צריך אותם, כנראה.

היטומי, שהשלימה את משימתה, נעלמה לתמיד, כיאה לרוח רפאים יפנית נורמאלית. היא בוודאי חזרה לסבא שלה. ואני נשארתי לבד, כיאה למשוררים...

פתאום דלת הזכוכית של בית הקפה נפתחה, והיטומי נכנסה! כן, היא בהחלט נכנסה: היא הלכה על רגליה! פניה אורו בשמחה.

משתנק מן האושר הפתאומי, הסתערתי לקראתה.

"סבא שחרר אותי. הוא בטוח שאתך אהיה מאושרת. הו! איזה תענוג להיות אישה בשר ודם!" היא התכופפה מעט, החליקה את אמרת החצאית, וכשהיא מתבוננת ברגליה, שאלה בחיוך מוצנע: "נכון שהרגליים שלי יפות יותר מאלה של קאיו-סאן?"

במקום לענות לה נישקתי אותה בעדינות. לבי גאה מאושר.

"אנחנו ניסע לקבר של סבא?" היא שאלה.

נאלצתי לנשק אותה שוב.

כעבור כמה ימים צלצל אלי איציק, החבר שלי מבית הקפה "מקס".

”שמע, נוצרה הזדמנות לעזור לך להוציא לאור את שיריך“, הוא אמר בקול מסתורי, ”האם תוכל לנסוע למוסקווה לכמה ימים?”

”לא, אני מצטער. אני טס מחר לאו-אוֹטְסוֹ“.

”או-אוֹטְסוֹ? איפה זה? ולמה אתה טס לשם?”

”או-אוֹטְסוֹ זאת עיירה קטנה ביפן, על גדת האגם ביווא. שם נמצא קבר המשורר היפני באשו. עלי להתפלל בדחיפות על קברו...“.

”???“ איציק היה מופתע. הוא לא ידע איך להמשיך את השיחה.

ליד קבר באשו, בין פרחים חיים לבין מקלות הקטורת סֶנְקוֹ, נח לו ספר של משורר ישראלי עלום. בעמוד השני הפתוח ניתן לקרוא:

שיר שלא נכתב

הוא כמו ילד שלא נולד,

ביום מן הימים

הוא יחזור לעולם

כפרח יפה.

## יפנית על הגשר

הם לא קיבלו אותי למוסד! הם יצטערו על כך, אבל יהיה מאוחר מדי. הרי הם אלה שיאכלו אותה! אני לא מהעלוקות, ולקבץ נדבות - זה לא הסגנון שלי!

שיהיה ברור, אני מרגל מלידה, איש ביון גאון, סוכן סודי משכמו ומעלה. אפילו אני יכול לומר לכם את שמי האמיתי, כל כך אני מסווג! ובכן, נשוחח בעילים שם, הרי גם אני לא יודע את שמכם.

אכן, אני מרגל. לא התקבלתי למוסד. לא אוכל לעבוד למען שירותי ביון אחרים, הרי אינני בוגד. מה עלי לעשות? מה שנשאר, זאת פעולה עצמאית, על אחריותי האישית בלבד. להקים "סוכנות ביון ישראלית פרטית" - "סבי"פ" ... ולפתוח בפעולה נגד אויבי ישראל, המחבלים הערבים.

לאחר הרהור קצר הגעתי למסקנה שמרכז הטרור הערבי נמצא בפריס. זאת אומרת, יש לנסוע לפריס. אגב, אני יודע קצת צרפתית.

יש לי עוד תכונה מיוחדת, ליתר דיוק, תשוקה מטורפת: אני משוגע על יפן וכל הקשור בה, אף למדתי מעט יפנית. אין לי מושג מניין זה בא, וכבר אינני זוכר מתי התחיל.

מדי בוקר הונחו על שולחנו של סגן אלוף נ', ראש אחת ממחלקות המוסד, דו"חות על אירועי היממה האחרונה. היום, הסרן שמסר את הדו"ח, התעכב מעט ליד שולחנו של הסגן-אלוף, והגיש לו דף נייר בחיוך מוזר: "הנה, קרא את זה. הידיעה הגיעה לפני חצי שעה בדואר האלקטרוני".

הסגן-אלוף קרא: "אני טס לפריס הערב. סביר להניח שאזדקק לתמיכתכם ולגיבוי מצדכם. סבי"פ".

"מה זה השטויות האלה?! מי כתב את זה?"

הסרן עיין בתיק: "הבחור הזה פנה אלינו לפי מודעת גיוס עובדים שהתפרסמה בעיתון לפני כחצי שנה (אגב הידיעה הגיעה לכתובת שפורסמה בעיתון). בראיון הוא לא נמצא מתאים, כיוון שביקר במוסקווה לא מזמן 'אצל אמו החולה' (אי אפשר לאמת, כמובן). מלבד זאת, הוא עשה רושם קצת... פסיכי..." הסרן הצביע אל רקתו.

"מה גרם לרושם?"

"הוא לגמרי משוגע על יפן. למד יפנית, כתב שירים ביפנית, ביקש להישלח לעבוד ביפן..."

"נו, לא כל מי שלומד יפנית הוא משוגע. תברר מה הוא מתכוון לעשות בפריס, איפה הוא מתאכסן שם, ומה משמעות הכינוי הטיפשי שלו".

כעבור שעה דווח לסגן-אלוף שסבי"פ הזמין כרטיס טיסה לפריס, וכן חדר במלון Mattle דרך סוכנות הנסיעות ד', ושהוא אכן יוצא הערב בטיסת צ'רטר של חברת תעופה צרפתית. מטרת נסיעתו ומשמעות הכינוי המוזר לא הובהרו.

"שמישהו מהאנשים שלנו ישים עליו עין שם". לעתים קרובות הסגן-אלוף פעל לפי אינטואיציה.

"סלח לי, אבל הוא באמת לא כל כך שפוי... אולי הוא בכל זאת יסתדר בלי הסיוע שלנו? אין לנו כל כך הרבה סוכנים שם כדי לתת גיבוי גם לחובבי תרבות יפן..."

"בבקשה, דווח לי כל יום על פעילותו בפריס".

השיחה הסתיימה.

התברר שהמלון Mattle נמצא לא רחוק מבתי הכנסת ומהחנויות הכשרות באזור Montmartre, שישראלים רבים מתאכסנים שם, ושדווקא עכשיו, במקרה, נמצא שם אחד מסוכני המוסד. הקשר אתו נוצר מייד.

כשירדתי לאכול את ארוחת הבוקר הייתה השעה שמונה, וכל השולחנות כבר נתפסו. ליד השולחן שבפינה המרוחקת של חדר האוכל ישבה בחורה סימפטית, מסופרת קצר, שנראתה כישראלית טיפוסית. כשראתה אותי, חיכה אלי ונופפה בידה. ניגשתי לשולחנה.

"שלום!", היא אמרה, "כמה נחמד לפגוש מישהו משלנו בחו"ל!"

"מה, אני נראה כל כך ישראלי?"

"הרבה יותר מכפי שהיית רוצה. דרך אגב, לי קוראים לורה".

שתינו יחד קפה של בוקר. הבחורה הייתה נחמדה אלי מאוד, ופיזרה חיוכים חמים מדי, עבור פגישה ראשונה.

"פעם ראשונה שאני בפריס ואני לא מתמצאת בכלל", היא אמרה, "בוא נסתובב יחד".

סירבתי בנימוס להצעתה. היה עלי לבדוק את השטח, ולשקול את צעדיי הבאים. קבענו להיפגש בערב. אך הייתה לי תחושה שהפגישה לא תתקיים.

שוטטתי בפריס במשך כל אותו היום. לא הייתה לי שום תוכנית, לא היה לי שום רעיון מעשי, לא היו לי רעיונות בכלל. רק הביטחון הפנימי שאני נמצא במקום הנכון, ועושה את הדבר הנכון. החלטתי לדחות למחר את המצוד אחר אויבי ישראל, ולהסתובב קצת היום, להסתגל, סתם לנוח ו"לעשות ריקס", כמו שאומרים אנשי מחשבים.

לקראת הערב מצאתי את עצמי על אחד מאין ספור הגשרים של פריס. החושך ירד מהר. באוויר המתכה ראיתי לפתע מעין המולה, והתקרבתי במהירות. ארבעה גברים נמוכי קומה, בעלי חזות אסיאנית, התנפלו על בחורה. היא התגוננה נואשות, אך הכוחות לא היו שווים, והתוקפים הצליחו

לתפוס אותה. לפני שהספקתי לחשוב ולהעריך את המצב, ובלי להתמהמה רגע, הסתערתי כדי לעזור לה, בצעקה גדולה.

הגברים התפזרו מייד, והבחורה נפלה פתאום.

כשרכנתי אליה, התאוששה ופתחה את עיניה.

היא הייתה יפנית! גל אש לוהט הציף את לבי: התאהבתי בצעירה מייד - פשוט לא היה לי מוצא אחר. נדמה שדווקא לרגע זה חיכיתי כל חיי, אלה שקדמו לרגע זה.

“קוואגאבאנידה! אל תפחד! וואטאשי ווא קימי נו יוג'ין דא! אני ידיד”, הבחורה הופתעה עד אין שיעור מהדיבור שלי ביפנית. נדמה היה שהיא עומדת לאבד את הכרתה, אך הפעם מרוב פליאה:

“שימפאי שנאיידה. טאסקטה אגה יו! אל תדאגי. אני אעזור לך!”

“אנאטא ווא דאכה? מי אתה?” הבחורה שאלה בחיוך.

היא חייכה אלי!

גן ציבורי קטן שמאחורי כנסיית Notre Dame de Paris הפך למקום החביב על התיירים היפנים, והם קיימו שם מפגשים קבוצתיים. גם היום היו כל הספסלים בגן תפוסים על ידי יפנים עליזים ונרגשים, המצוידים במצלמות חדישות. הם החליפו בהתלהבות רבה את רשמיהם הטריים מפריס.

תייר יפני קשיש ישב על אחד הספסלים, ומצלמת 'ניקון', אביזר חובה, על חזהו. הוא הסתכל באי Saint Louis הציורי, ושוחח בשקט עם צעירה יפנית חמודה, כנראה בתו או נכדתו. אך שיחתם הייתה יוצאת דופן ולא נגעה לעניינים משפחתיים.

“אם לא הישראלי הזה, הקוריאנים היו הורגים אותך, יומיקו-צ'אן”, אמר היפני הקשיש, “הרי הוא הציל את חיך. יש להשיב לו כגמולו. מה דעתך להעביר לו מידע על הידיד הערבי שלנו?”

“הי”, הבחורה קדה בנימוס. היא כמובן הבינה שמדובר בג'בר, רוצח צמא-דם ובלתי-נתפס, הלוחם למען חירות ה“עם הפלסטינאי”.

סוף-סוף השליטה שלי ביפנית הועילה! ועוד איך הועילה! יומיקו אמרה לי שהיא עיתונאית, ועורכת תחקיר עיתונאי חסוי בפרז. אך לא תיארתי לעצמי שגם היא מתעניינת במחבלים ערבים, עד שראיתי על השולחן שבחדרה כמה דפים הכתובים יפנית בצפיפות.

“אחזור בעוד עשר דקות”, אמרה יומיקו ויצאה מהחדר. מתוך חוסר מעש לקחתי דף מהשולחן והעפתי בו מבט...

!!!

עכשיו כבר ידעתי את כל מה שהייתי זקוק לו: שמו של המחבל הראשי היה ג'בר והמחסה שלו נמצא ב-Montmartre. איזה מזל! עכשיו נותר רק למצוא את המנוול ולחסל אותו. לא היה מזיק ליידיע את המוסד, לא לפני סיום הפרשה, כמוכן.

בינתיים יומיקו חזרה, ולא התכוונתי כלל לדבר אתה על מחבלים. פשוט, היינו עסוקים מדי.

כמה זמן אני כבר מסתובב סביב הבית הדו-קומתי הטובע בירק שב-Montmartre! כמה פעמים הקפתי אותו, כמה שעות שרפתי על הספסלים לידו בעודי "קורא עיתון"...

על הבית הזה ידעתי כמעט הכול. ידעתי שמוקדם בבוקר בשעה קבועה מתקרבת אליו מכונית 'מרצדס' בעלת שמשות כהות, לפני כן יוצאים מהבית שני בריונים הלבושים בחליפות חדשות ויקרות, חולצות לבנות ומעונבים. אחריהם מופיע גברתן שמן, לבוש ברישול ולא מגולח. זהו ג'בר בכבודו ובעצמו, הממזר הבלתי-מנוצח והבלתי-נתפס, אותו אני עתיד לחסל ...

לחסל. אך כיצד? ככל שחשבתי על כך יותר, השתכנעתי יותר ויותר עד כמה קשה המשימה. ובכן, האם היא ניתנת לביצוע?

אין לי נשק, הכסף שלי אוזל והולך... על מה אני בונה? על מה בכלל חשבתי כשניגשתי לעניין?

והיה עוד דבר שהחל להטריד אותי: הבחנתי שעוקבים אחרי. אותה לורה מהמלון, שהציעה לי ידידות באופן כה תקיף וטורדני, עקבה אחרי כל הזמן, או כמו שנהוג לומר בריגול: ישבה לי על הזנב. היא הופיעה במקומות שונים, כמעט בלי לטרוח להסתתר, עוקבת אחרי כמעט בגלוי, ולא היה קל כלל וכלל להתחמק ממנה... האם היא הבינה מה משימתי? האם ידעה אחרי איזו חיה אני רודף? אני מקווה שלא.

ברור היה כי לורה היא מרגלת, אך עבור מי היא עבדה? עבור הערבים או עבור המוסד? או אולי עבור שירות הביון הצרפתי? על כל פנים, היא היוותה סכנה, ולא הפסקתי לשבור את הראש כדי להמציא דרכים להטעות אותה ולהפחידה.

אני מקווה שבסופו של דבר הצלחתי. אני מקווה, כיוון שאחרת...

גם במוסד לא נמצאו תשובות לשאלות רבות.

"אמרת, נדמה לי, שהוא קצת קוקו? אם כן, איך הצליח לאתר את ג'בר?" הסגן-אלוף דיבר בשקט מודגש. הסרן העדיף לשמור על שתיקה. באמת, הדבר נראה לגמרי תמוה. איך חובב יפן, המשונה הזה, איתר מהר כל כך את המחבל המסוכן והמוסווה? אך עובדה: בדרך כלשהי סבי"פ המסתורי הניח את ידו על ג'בר.

המוסד עצמו גילה את קיומו של ג'בר זמן קצר קודם לכן, ועדיין לא הוחלט מה לעשות בו. כמובן, חיסולו של המחבל בפריז היה מסוכן מדי, ועלול היה לגרום לשערורייה בינלאומית. השתלת סוכן בכנופייתו של ג'בר היה מעשה מסוכן, לא פחות...

שוטטתי ברחובות Montmartre, משתכנע יותר ויותר שלא אצליח לממש את כוונותי. לא, לא פחדתי למוות, ואף הייתי מוכן להיהרג, כמו הסמוראים היפנים כמה מאות שנים קודם לכן, כאשר נוכחו שמאמצייהם לשווא, ואין בכוחם לבצע את משימתם. הייתי מוכן לתקוף את ג'בר בסכין, בגרזן, בשברי ברזל או בלבנים, ולהיהרג מכדורים של אנשיו הנבזיים. יהיה מה שיהיה, אך לא אוותר...

לפתע, קטע צליל בלמים צורמני את מחשבותי ההירואיות. אותה ה'מרצדס' בעלת השמשות הכהות עצרה לפני. שלושה בריונים קפצו מתוכה, והתפזרו בבהילות לכל עבר, בלי להספיק לסגור את דלתותיה. נדהמתי כל כך, עד שלא הספקתי לשער את הסיבה האפשרית למתרחש! בלי לבזבז אף רגע זינקתי לתוך ה'מרצדס', תפסתי תיק עור צהוב שהיה מונח על המושב האחורי, הוצאתי מתא הכפפות אקדח וצורר דולרים הקשור בגומי, קפצתי מהרכב והתחלתי בריצה מטורפת לכיוון הסמטה הקרובה. לפני שהגעתי לפינה נשמע מאחור פיצוץ עז. אם לשפוט לפי עוצמתו חדלה ה'מרצדס' בעלת השמשות הכהות להתקיים...

לא רדפו אחרי, ובכל זאת הסתובבתי ארוכות ברחובות פריז, בניסיון לגלות מעקב.

ומה הייתי עושה לו ידעתי שה'מרצדס' עומדת להתפוצץ? אינני יודע.

חזרתי לחדר המלון, ולפני הכל בדקתי את תכולתו של התיק הצהוב. נמצאו בו ניירות ותרשימים בשפה הערבית. ערבית לא ידעתי. כל זה צריך היה להימסר למוסד בדחיפות (זאת אומרת, בסך הכול היה עלי להביא את המסמכים לשגרירות ישראל בפריז), אך קודם כל, כמובן, צריך היה לגמור עם ג'בר!

החבאתי בקפדנות את התיק ואת הדולרים, בדקתי את האקדח: היה זה 'גלוק' אוסטרי. הוא היה טעון, ונראה תקין לחלוטין.

הגיע הזמן לפעול.

בהרגשת ביטחון ברורה יצאתי מחדר המלון.

לאחר שלורה השתכנעה שאין איש בחדר, היא החליקה לתוכו בשקט. אחרי שמצאה את התיק הצהוב "המוסתר בקפדנות", היא העיפה מבט במסמכים, ועצרה את נשימתה. בניגוד ל"מרגל העצמאי", לורה שלטה בערבית באופן מושלם, ותוכנו של התיק הדהים אותה...



כשהסרן קרא את המסר של לורה, הוא נדהם עוד יותר. הוא לא האמין למראה עיניו, וכבר כעבור דקה דיווח לסגן-אלוף בקול משתנק מהתרגשות:

”סבי”פ שלנו הצליח להשיג, אינני יודע מניין, מידע מפורט על מבנה ארגונו של ג’בר בצרפת ובבלגיה!”

כעבור דקה נוספת הוכרזה כוננות כללית במחלקת אירופה של המוסד. חולקו פקודות דחופות. צריך היה ”לבקר” את אנשי ג’בר, לפני שיספיקו להתפזר ולהתחבא, הרי בוודאי כבר נודע להם על התיק הנעלם.

כולם מיהרו מאוד, הסגן-אלוף בכל זאת מצא מספר שניות כדי להעיף בסרן מבט רב משמעות.

והנה, שוב אני נמצא ליד ביתו של ג’בר. אני חייב לשבת בשקט באיזה מקום ולחשוב בלי חיפזון על המבצע, אני מתיישב על הספסל הקרוב ומתחיל לחשוב, אך שום מחשבה סבירה לא באה לראשי. אם למשל, אנסה לפרוץ לתוך הבית, אצליח, קרוב לוודאי, רק לירות בשומר הסף ואף לא לעלות במדרגות. הם ימטירו עלי אש מרובי הקלצ’ניקוב מלמעלה.

הרהורי העצובים הופסקו על ידי שלוש הגורילות של ג’בר, שהופיעו במפתיע מאי שם. הם קרבו וכיוונו אלי את אקדחיהם, המוסתרים בכיסים. הבטתי לאחור. מאחורי הספסל עמד עוד אחד מהם, וגיחוך נשקף מפניו.

”בוא, חביבי”, אמר השמן מביניהם בעברית, במבטא ערבי כבד, ”הבוס רוצה לדבר אתך.”

לורה לא השתמשה הפעם בצופן ובמספרי הטלפון הסודיים. העניין נראה בעיניה דחוף כל כך, עד שחייגה ישירות אל מספרו של הסרן.

”סבי”פ נתפס, מבקשת אישור לפעולה.”

”לא מאשר”, אמר הסרן, והניח את השפופרת.

ישבתי באמצע החדר, ידי קשורות מאחורי גבי. מולי פרש ג’בר את גפיו על הכורסה, בנוחיות מופגנת. גיחוך שטני לא נמחק מפניו. על הספה שליד הקיר ישבו שני עוזריו, שדמו זה לזה כמו שני אחים, רובי קלצ’ניקוב מונחים על ברכיהם.

ג’בר דיבר לאט: ”כמובן, אנשי כבר יכלו לשפד אותך מזמן, אך אני אוהב להרוג את הסוכנים הישראליים בעצמי, ויש לי הזדמנויות ...”

בום! בום! בום! הכל התרחש כהרף-עין. השמשה התנפצה, ויומיקו פרצה לחדר כמו סופת טורנדו. האקדחים שבידיה לא חדלו לירות, ואילו הפושעים הקטנים התמוטטו על הרצפה, בזה אחרי זה. חור

קטן ומדויק ננקב במצחו של כל אחד מהם. עוד שניים הופיעו על המדרגות המובילות מחדר הכניסה החתונות, אקדחים בידיהם, והם נפלו והתגלגלו לאחור, כל אחד עם כדור במצח.

יומיקו זינקה אלי, ובתנועה אחת שחררה את ידי.

“הייאקו! טובי אורימאשו!” היא לחשה נמרצות, ומשכה אותי אל החלון.

אף פעם לא הזדמן לי לקפוץ מגובה שכזה. קומה שנייה, תקרות גבוהות. אך הכול עבר בשלום. כעבור דקה כבר היינו למטה ורצנו ל-Place Pigalle, וכעבור עוד שלוש דקות נכנסנו לבית הזונות הראשון שנזדמן בדרך.

“מה אתה לא מאשר?” שאל סגן-האלוף בכניסתו לחדר. הוא שמע את שיחתו של הסרן עם לורה.

“סבי”פ שלנו נתפס על ידי ג'בר, ולא אישרתי ללורה פעולה לשחרורו.”

“???”

“לא נסכן את חיי הסוכנים הטובים ביותר שלנו בגלל איזה הרפתקן”.

סגן-אלוף צמצם את המרחק.

“האומנם עוד לא הבנת?”, הוא אמר בשקט אך בבירור, “הוא-הוא הסוכן הטוב ביותר שלנו. ואנחנו נשחרר אותו בכל מחיר”.

כעבור עשר דקות זינק ממקומו לפתע האמבולנס שחנה ב-Champs Elysees, הפעיל את האזעקה והחל לדהור לכיוון Montmartre, בלי להתחשב ברמזורים. מכוניות נוספות, בקצוות פריז השונים, שינו לפתע את מסלולן ואת מהירותן, וגם הן נהרו לאותו הכיוון.

סוכני המוסד הטובים של פריז קיבלו פקודה. היא לא הייתה לטובתו של ג'בר, אך לג'בר עצמו זה כבר לא היה משנה...

לורה פרצה לשם ראשונה, וכעבור שלוש דקות בוטלה הפעולה לשחרורו של סבי”פ. במבט אחד הבינה הצעירה הישראלית את שהתרחש. היא הזדרזה לעזוב את הבית מלא הגופות, ונעלמה בתוך המון שנהר ברחוב.

כשסגן-האלוף והסרן קיבלו את המסר של לורה, הם נעצו זה בזה מבטי תימהון. מה שקרה בבית ב-Montmartre לא נתפס בעיניהם, והיה מעל לבינתם... אך המתרחש היה למציאות. חובב תרבות יפן המטורף, שהמוסד זיכה אותו בחשדנות ובלעג, חיסל במו ידי את כנופיית הרוצחים המקצועיים, והשיג עבור המודיעין הישראלי מידע בעל חשיבות עליונה.

בבית הזונות הייתה יומיקו נינוחה לחלוטין. בלי להתמהמה, בשלווה ובביטחון, היא הזמינה מופע חשפנות. אני מצדי התקשיתי להתאושש, מה גם שהיה זה ביקורי הראשון במוסד מן הסוג הזה.

בחורה צעירה בשם ז'נט יצאה אלינו בצעד נמרץ. תהליך ההתפשטות שלה היה מלא חן ומשחק, ולאחר מכן היא פתחה בצעדי ריקוד, מנדנדת את ישבניה. ייתכן שבמצב אחר הייתי מגלה בכך עניין, אך היינו כאן מסיבות אחרות. בחוץ ייללו סירנות המשטרה, טרטור מסוקים נתלה בשמי Montmartre, והצעירה העניקה לנו מעט ביטחון זמני. כשגם היא החלה להגיב, באופן כזה או אחר, לצלילים המדאיגים המגיעים מבחוץ, שהתעצמו והלכו, סימנה לה יומיקו בראשה, והצביעה לעבר המכנסיים שלי באופן חד-משמעי. במפתיע הבחורה הסמיקה: "זאת לא העבודה שלי", היא אמרה, "לא משלמים לי בשביל זה".

"טוב, אם כך, אעשה זאת בעצמי", אמרה הצעירה היפנית, "בחינם". היא כרעה לפני, הייתי קרוב לאובדן הכרה מכל המתרחש, ואילו בעיני ז'נט נדלק עניין מקצועי...

כשיצאתי סוף-סוף על רגלי הכושלות ממוסד מכניס אורחים זה, לא עוררנו חשד אצל אף אחד מן השוטרים שברחוב, ואילו נהג המונית שאסף אותנו חייך בהבנה.

במונית דיברנו יפנית.

"לאן אנחנו נוסעים?" שאלה יומיקו.

"למלון שלי", עניתי.

"לא", היא אמרה.

"כן", אמרתי.

"מסוכן מדי. מחכים לך שם".

"אולי, אבל החבאתי בחדר מסמכים חשובים מאוד שאני חייב להעביר לאנשינו. חוץ מזה, כל הכסף שלי שם".

"טיפשון, כבר אין שם כלום. לקחו את הכול, ידידים או אויבים. אסור לך לחזור לשם. בטוח מחכים לך שם".

"אני חייב".

"לא אוכל לגבות אותך ולא להציל אותך, אם יהיה צורך".

"אני חייב לחזור".

"בֶּאֱקָא! בֶּאֱקָא! - טיפש! ", פתאום היא פרצה בבכי, ואז הבנתי עד כמה הבחורה הזאת יקרה לי. חיבקתי אותה: "יומיקו, אני אוהב אותך, אֵי שֶׁטָה יְרוּ יוּ! ילדתי היקרה, קֶאֱוֹאֵי אֱוֹנֶאֱנֶקֶוּ, בבקשה, אל תבכי, נֶאֱקֶאֱנֶאֱיֶיֶדָה קֶוֹדֶאֱסֶאֱי, אני אוהב אותך. זו הפעם האחרונה. אני אלך לשם, ולאחר זאת לעולם לא ניפרד. תמיד אהיה אתך, אֶנֶאֱטָה טו אֵי־ש־שׁוּ נִי אֵי־טֶסֶוֹמֶאֱדָה מו אֵי־מֶסֶ!".

לא התפלאתי לפגוש בחדרי אנשים זרים, ואקדחים המכוונים אלי לא הפתיעו אותי. גם לורה הייתה כאן. התיק הצהוב היה מונח על השולחן.

“חייכינו לך”, אמר ישראלי רזה, בעל שיער שיבה, שככל הנראה היה מפקדם. כולם, כמו בפקודה, הורידו את נשקם. ניגשתי לארון במהירות, ובדקתי במחבוא: הדולרים היו במקום.

האיש בעל שיער השיבה הושיט לי חבילה: “כאן תמצא כרטיס טיסה, כסף ומסמכים. המטוס שלך ממריא בעוד שלוש שעות. לורה תלווה אותך”.

“אני לא טס לישראל”, השבתי, “יש לי תוכניות אחרות לגמרי”.

האיש בעל שיער השיבה ניסה להיות סובלני.

“בראך מכינים לך קבלת פנים חגיגית. בנוסף לך, תקבל ציון לשבח ממשלתי ומענק כספי מכובד. לאחר מנוחה קצרה תעבור הכשרה אצלנו”.

עניתי בתנודת ראש: “תבינו, תוכניותי השתנו. מעתה יש לי... חברה. כשנוכרתי ביומיקו, הסתכלתי בשעון והבנתי שנשארו לי שלוש דקות בלבד, פרק הזמן שנשאר לחיות לכל מי שהתאסף בחדרי, אם לא אצא מכאן מייד. חטפתי את המזוודה שארזתי מראש, ופניתי לדלת.

“סלחו לי, אך אני חייב לצאת מייד, אחרת...”

“לא נוכל לתת לך ללכת כך”, אמר האיש בעל שיער השיבה, ואחד מהם חסם את דרכי.

פתאום, צעקה לורה, שכנראה הרגישה במשהו על פי הבעת פני: “אל תעכב אותו! תן לו לצאת!” הבנתי שהיא הייתה בוילה וראתה את עבודתה של יומיקו. ברור שהיא לא רצתה לקבל כדור בראש! ואכן, לורה צדקה. מן הסתם לא הייתי מספיק לעצור את היפנית, הרי היא עבדה כל כך מהר.

הבחור פינה לי דרך.

מטוס ענק היה מלא תלמידות יפניות שחזרו מטיוול בפריז. יומיקו נצמדה לכתפי, ואילו אני הרגשתי אושר עילאי. לידי ישבה אשת חלומותי – יומיקו-צ'אן העדינה והרכה. אהובתי.

המטוס יצא לכיוון טוקיו.

# לא נדבר על כך

אם חזרת מטוקיו לפני תשעה חודשים, אל תתפלא אם תקבל יום אחד ברכות להולדת הבת.

אני, למשל, לא התפלאתי כלל. הברכות הגיעו אלי בדואר אלקטרוני, ולא מייד הבנתי מי השולח.

לפני תשעה חודשים גרתי בדירה שכורה באסאקוֹסָה, הרובע העתיק והציווי של טוקיו. בחורה יפנית, בשם מיצוֹאָה, השכירה חדרים בדירתה לתיירים. אני קיבלתי את החדר הקטן והאפולולי ביותר מבין החדרים, אף לא חלון אחד היה בו. בלילה, כדי שלא להיחנק, הדלקתי את המאוורר, והשארתי את הדלת פתוחה.

שכני, יותר נכון, שכנותי לדירה, היו חמש נשים צעירות מכל קצווי הגלובוס. היכן, מלבד טוקיו, מתאספות תחת גג אחד אוסטרלית, פיליפינית, צרפתייה, בריטית וגרמנייה? הבחורות היו בערך באותו גובה, ובעלות מבנה גוף דומה, ואף פעם לא ידעתי בוודאות מי מהן חומקת לחדר שלי, בחושך המוחלט של הלילה, ומתגנבת מתחת לשמיכה שלי...

למחרת בבוקר, כאשר כולנו אכלנו יחד את ארוחת הבוקר, החליפו הבחורות השובבות מבטים ביניהן, וצחקו לעברי, ואני הרגשתי קצת מטופש.

בעלת הדירה, מיצוֹאָה, הייתה אישה יפנית רזה, לא גבוהה במיוחד, וקשה היה לאמוד את גילה. שמת לי שמפעם לפעם היא שולחת אלי מבטים רבי משמעות, ולא הייתי מבדיל בקלות בינה לבין שאר הבחורות, בלילה...

היא לימדה את טקס התה במבנה חד קומתי הנמצא לא הרחק ממקדש סנסוֹג'י. ליוויתי את מיצוֹאָה לשיעוריה כמעט בכל ערב. בדרך כלל חיכו לנו שם כבר כמה תלמידות. הסתכלתי כיצד מבצעת כל אחת מהן את טקס התה, תוך הקפדה על דיוק התנועות. טקס התה שלהן דמה לשורה של תרגילי התעמלות, שיש לבצע בסדר מסוים. באחד הימים שמת לי לב לאישה אחת, שנבדלה מן האחרות. נדמה כי תנועותיה האטיות והמתואמות מלאו תוכן מסתורי, ובכל דמותה הבחנתי בריכוז עצום. טקס התה בביצועה דמה לתפילה.

התרגשתי מעומק וכנות רגשותיה, ולא יכולתי להתיק ממנה את מבטי.

“מי זאת?”, שאלתי את מיצוֹאָה.

“חברה. קוראים לה קומיקו-סאן”.

התעניינותי באישה הזאת לא נעמה למיצוֹאָה: מרגע ששאלתי אותה על קומיקו-סאן היא לא פנתה אלי כל הערב, ואף לא הביטה לעברי...

במשך כל יום המחרת לא הניחה לי דמותה של קומיקו, אך לא העזתי לשאול עליה את בעלת הבית...

כעבור כמה ימים אמרה לי מיצואה: "היום קומיקו-סאן ובעלה הזמינו אותנו לארוחת ערב".

הייתי מאוכזב לשמוע שקומיקו נשואה, אך כמובן שמחתי שאראה אותה שוב.

משפחתה של קומיקו התגוררה ליד סנסוג', לגדת הנהר סומידא-גאווה. בדרך קנינו זר פרחים יפה ושוקולד. "למה הם הזמינו אותנו?" שאלתי, אך מיצואה לא ענתה לשאלתי.

"הם זוג מאושר", היא אמרה, "רק אין להם ילדים. הבעיה אצל הבעל, אני חושבת".

קומיקו ובעלה קיבלו את פנינו באדיבות, אך באיפוק מסוים, ללא הכנסת האורחים היפנית האופיינית. קומיקו נמנעה מלהביט בי כלל, ונהגה כאילו היא לא רואה אותי. חיוכו של בעלה נראה חסר שקט. ארוחת הערב הייתה טעימה מאוד, אך מתח הורגש סביב השולחן.

בכל זאת, מדוע הם הזמינו אותנו?

לפתע החליפו, מיצואה ובעלה של קומיקו, מבטים, וקמו. "סליחה, עלינו לצאת לכמה דקות", אמרה מיצואה.

קמתי על רגלי כדי להיפרד מהם.

קומיקו נשארה לשבת. ללא מילים נעצה את מבטה בצלחת.

כשהדלת נסגרה אחריהם קמה קומיקו וניגשה אלי. בלי להסתכל בעיני היא לקחה את ידי בידה, והובילה אותי לחדר הסמוך, שנתגלה כחדר שינה מן הסוג האירופי. במרכז הייתה מיטה זוגית גדולה. פתאום ראיתי את פניה קרובים לפני. היא חיבקה אותי במפתיע, הצמידה את גופה לגופי, התמוגגה אתי בנשיקה, ודחפה אותי. שנינו נפלנו על המיטה. היא החלה להפשיט אותי בבהילות, וידיה נגעו בגופי בקדחתנות. באותו רגע איבדתי סופית את השליטה על עצמי. בתום המעשה היא הדפה אותי בכוח, וצעקה: "החוצה!" שנאה נשקפה מעיניה.

היא התעטפה בקימונו של בית, השליכה את בגדי לעברי, וכשהיא חוזרת: "החוצה! החוצה!" החלה דוחפת אותי מן הדירה. ניסיתי להתלבש מהר ככל האפשר, אך נאלצתי לסיים את התהליך בצד השני של הדלת. נעליי עפו מן הפתח, והדלת נטרקה.

כשחזרתי הביתה מיצואה המתינה לי במדרגות.

"את המפתחות", היא אמרה והושיטה אלי את ידה. מאותו הערב התגוררתי בבית מלון. הוא נמצא לא רחוק מביתה של קומיקו. נמשכתי לשם כמו בכוח מגנט עצום: לא משנה לאן פניתי, לבסוף מצאתי את עצמי מתחת לחלונה. אולם, כמובן, לא העזתי לדפוק בדלת. טלפנתי כמה פעמים למיצואה, אך היא טרקה את הטלפון כשמעיה את קולי.

יום אחד, כשישבתי בחדר המלון בשעת בין ערביים, הרהרתי שוב במצב וניסיתי להבין מה בעצם התרחש. ברור שנוצלתי כבר הרבעה, אך מה זה חשוב! זה היה הסקס הנפלא והנחרט ביותר בכל חיי. נהגתי כמטורף. איך לא? קומיקו הנחשקת, האהובה, אשתו של איש, מובילה אותי בידה לחדר השינה שלה ומפילה אותי על המיטה... יש כאן ממה להשתגע!

ומה חשבה קומיקו? כשנזכרתי בחיבוקיה ובנשיקותיה הלא מתוחכמים, חשבתי שאולי זאת הייתה הפעם הראשונה שלה. איך הרגישה? אולי היא פעלה כאוטומט, בלי להרגיש דבר, ואולי כל זה היה קשה מנשוא עבודה.

אישה יפנית מסוגלת לכל, אם זה הכרחי.

איזה ילד יצא מן ההרבעה הזאת, לעזאזל?

לא! כל זה לא נכון! אהבתי את קומיקו באמת, ומה שקרה בינינו היה ביטוי של רגש טהור ונעלה, על כל פנים, מצדי!

פתאום שמעתי דפיקה קלה בדלת. זאת הייתה קומיקו! בלי לומר מילה חיבקתי ונישקתי אותה בעדינות... הלילה חלף כהרף עין, ובבוקר... בבוקר היא נעלמה. מצאתי פתק על השולחן: " היה שלום! סאינארא! אם אתה אוהב אותי, אל נא תנסה לפגוש אותי עוד".

לא העזתי לא למלא את בקשתה. עד שעזבתי את יפן לא ראיתי את קומיקו, אך לא יכולתי לשכוח אותה, ולו לרגע אחד.

עם חזרתי לישראל ניסיתי פעמים רבות ליצור קשר עם מיצואה, אך היא לא ענתה לטלפונים שלי ולהודעות הדואר האלקטרוני. והנה, כעבור תשעה חודשים...

כמובן, זאת הייתה מיצואה ששלחה את הברכה. טלפנתי אליה.

"ברכות!" היא אמרה. "נולדה לך בת בריאה ויפה."

"איך מרגישה קומיקו-סאן?"

"היא בריאה ומאושרת. הרי זה היה חלומה".

"ובעלה? גם הוא מאושר בוודאי?", הייתי חייב לשאול את השאלה הזאת.

"אין לה בעל. היא התגרשה, ומתגוררת עכשיו אצל אמה בכפר".

"התגרשה? אבל למה התגרשה? ולמה היא לא הודיעה לי?"

"כשקומיקו חשה שהיא בהריון היא מייד הבינה שהיא אוהבת אותך, ואינה יכולה עוד לחיות עם גבר לא אוהב".

"אבל למה היא לא הודיעה לי?" חזרתי על שאלתי.

"היא יפנית", נשמעה התשובה.

רשמתי את כתובתה של אמה של קומיקו. הגיע הזמן לפעול. עכשיו הייתה לי משפחה, והייתי חייב להביאה הביתה.

קודם כל, הלכתי למנהל שלי וביקשתי לקבל חופשה ו... תוספת למשכורת.

"נולדה לי בת", הסברתי לו.

”בת? אבל אתה גר לבד“.

”לפני תשעה חודשים הייתי ביפן...“ עניתי והסמקתי מעט. ”ועכשיו אני צריך להביא משם את אשתי ואת בתי...“

המנהל היה כל כך מופתע, שמייד נענה לבקשתי.

לא היה אוטובוס לכפר של קומיקו, מתחנת הרכבת צ'יבה, כך שנאלצתי לקחת מוניית. כשהתקרבתי לבית, שמעתי בכי תינוק מבעד הדלת. צלצלתי, ואישה מבוגרת, בוודאי אמא של קומיקו, פתחה לי את הדלת כמעט מייד. הבטנו זה בזו בשתיקה.

”אוקאא-סאן, מי זה?“ נשמע קולה של קומיקו מעומק הבית. לבסוף, באה קומיקו בעצמה, כשהיא מחזיקה בזרועותיה תינוקת. כעת, שלושתנו הבטנו זה בזה בשתיקה. גם התינוקת הפסיקה לבכות, והתבוננה בי בלי קול.

”איזה שם נתת לבתנו?“

”היטומי“, השיבה קומיקו ופרצה בבכי.

משפחתנו הקטנה מתגוררת בירושלים. קומיקו מלמדת את טקס התה במרכז לתרבות יפן, והיטומי ואני הולכים לשם לעתים קרובות, כדי ליהנות מאומנותה. אנחנו מאושרים מאוד.

אולי הקשר שלנו החל באופן לא שגרתי במיוחד, אבל לא נדבר על כך.



## נערה יפנית בגשם

למדתי באוניברסיטה העברית בירושלים, והייתי בחור חסר דאגות וקל דעת, כמו שאולי כל אחד מכם היה בגיל הזה. יום אחד פנתה אלי בחורה בעלת חזות אסיאתית, שלא הכרתי, באחד ממסדרונות הקמפוס: "חברה שלי ביקשה שאמסור לך מכתב". היא הושיטה לי מעטפה, ומייד נבלעה בהמון הסטודנטים.

המכתב היה כתוב באנגלית: "אני אוהבת אותך מאוד, אם תדחה אותי לא אוכל להמשיך לחיות!" עבר בי רעד כשקראתי את הכתוב, כאילו גל חם ושוורף השאיר בלבי כוויה. באותה תקופה הייתי לבד, וכמו כל בחור נורמלי חלמתי להתאהב בנערה יפהפייה, משגעת ומיוחדת במינה. באוניברסיטה "יפהפיות משגעות ומיוחדות" היו על כל צעד ושעל, ולפעמים היה נדמה לי שאני מסוגל להתאהב בכולן יחד, ובכל אחת לחוד. אך המכתב שינה את הכול. במשך כל חיי איש לא גילה לי את אהבתו בכנות כזאת, ובתשוקה. אבל, מי היא? התחלתי לבחון בתשומת לב סטודנטיות אסיאתיות, אך כמובן, לא יכולתי לגלות, בדרך זו, מי הנערה. רק קיוויתי בסתר לבי שלא יתגלה פתאום שהיא... מכוערת...

כעבור כמה ימים ראיתי במקרה באוניברסיטה את הנערה שמשרה לי את המכתב.

"אתה יודע מי הבחורה הזאת?" הצבעתי עליה בפני חבר.

"יפנית אחת!" הוא אמר, "ראיתי אותה פעם במסיבה של הסטודנטים היפנים".

החלטתי לעקוב אחריה, כדי למצוא את החברה שלה, שמאוהבת בי כל כך.

השעה הייתה ארבע אחר הצהריים. ההרצאות והסמינרים עמדו להסתיים. סטודנטים נהרו מתוך אולמות האוניברסיטה, בקבוצות קטנות, ופנו לתחנות האוטובוסים ולמגרש החנייה. גם ה"דוורית" שלי יצאה מהקמפוס, אך לא הלכה באותו הכיוון. היא יצאה מהשער, ופנתה לכפר הערבי הנטוש שנמצא במרחק מה. ניסיתי לעקוב אחריה, אך הספקתי רק להבחין כיצד היא נעלמה בין הריסות הבתים. רצתי בעקבותיה, אך לא מצאתי אותה בשום מקום. הבחורה נעלמה בלי להשאיר עקבות.

אחרי חיפושים ממושכים, כאשר פניתי לעזוב את המקום, פגשתי בשביל ערבי זקן.

"מישהו גר כאן?" שאלתי אותו.

"לא, לא", השיב הזקן, "חוץ מכמה שועלים איש לא גר כאן כבר מזמן".

יום אחד, כאשר חזרתי הביתה מאוחר בערב, ראיתי ליד הכניסה לבניין דמות נערה דקה.

“זאת היא!” חשבת, כאשר התקרבת וראית אותה ביתר בירור. על אף הגשם הסתווי הקר היא הייתה ללא מטרייה, ואף בלי מעיל גשם. שעה הארוך והרטוב התנפנף ברוח בלא סדר, דמעות זלגו על פניה, יחד עם טיפות הגשם, וכתפיה נרעדו מקור, או מהתייפחות.

אינני יודע מה אתכם, אבל לי לא מזדמן למצוא כל ערב נערה יפנית קפואה ומתייפחת ליד הדלת שלי.

“כנסי, בבקשה”, אמרתי לה כשפתחתי את דלת הדירה, ונתתי לה לעבור. מייד עטפתי אותה בשמיכה חמה, הושבתי אותה ליד תנור חשמל, והלכתי להכין לנו קפה. בינתיים, הדלקתי את הדוד, כי הרי אין ליפני דבר חשוב יותר בערב קר מאמבטיה חמה. ניסיתי לדבר אליה כמה פעמים, פניתי אליה בשאלות, אבל היא לא דיברה אלי, ולא הביטה בי אפילו פעם אחת.

כשהתעוררתי בבוקר, הנערה לא הייתה שם. נותר רק ריח דק של פרחי סתיו כלשהם...

הנערה שבאה מן החלום

אל החלום שבה.

באותו יום הלכתי לאוניברסיטה, כרגיל. ה“דוורית” שלי כבר חיכתה לי באולם הכניסה. בלי לומר דבר היא הושיטה לי מכתב חדש, ומייד, כמו בפעם הקודמת, נעלמה בין הסטודנטים.

פתחתי את המעטפה במהירות, וקראתי:

“אהובי, נודע לי שבילית לילה עם אחותי הגדולה. כעסתי עליה מאוד, רתחתי מרוב קנאה. אך היא הסבירה לי שדאגה לי, וחששה שתפגע בי. היא רק רצתה להיווכח שמדובר באדם הגון, ושום סכנה לא מאיימת עלי.”

סלח לנו, בבקשה! אנחנו בסך הכול שתי אחיות צעירות וטיפשות, שאוהבות מאוד זו את זו.

חכה עוד רק מעט. מועד הפגישה שלנו קרב.”

באותו יום לא יכולתי ללמוד. מה ללמוד?! לא יכולתי לחשוב על שום דבר, מלבד אירועי הלילה האחרון ועל המכתב המשונה. בצהריים מישוהו טלפן:

“הלו! שמי טאנוקי”. האיש דיבר אנגלית במבטא קל. “עלי לשוחח אתך בעניין רב חשיבות עבורך. בוא ניפגש היום בערב ב“סאקורה”.”

“סאקורה” זאת מסעדה יפנית ידועה במרכז ירושלים. כמובן, הסכמתי מייד. לא היה לי ספק שהפגישה המצופה קשורה איכשהו ל“הרפתקאות היפניות” שלי. קבענו בשבע.

מר טאנוקי התגלה כגבר יפני בעל חזות מכובדת, פנים צרות וערמומיות, ועיניים מתרוצצות. הוא עשה עלי רושם של אדם לא נעים, ואולי אפילו מסוכן.

כאשר התיישבנו ליד השולחן והזמנו, הוא אמר: "באתי כדי לתת לך עצה מצוינת: עליך לשכוח מייד את הנערה הזאת, ולא להיפגש אתה יותר!"

"למי אתה מתכוון?" שאלתי. באמת לא הבנתי אותו. האם הוא דיבר על הנערה שהתאהבה בי, או על אחותה הגדולה? ואולי על ה"דוורית"?

שאלתי התמימה הוציאה אותו מהכלים. הוא הפסיק לחייך, והחל לדבר בתקיפות ובזעף: "ועוד איך אתה מבין! אתה מחליף אתה מכתבים בכל יום, ואתמול בערב היא ביקרה אצלך בבית. אבל, אתה לא יודע עד כמה זה מסוכן. היא... היא איננה אישה, היא בכלל לא בן אדם. היא – גלגול של שועל – רוח. אם אתה מתאהב באחות כזאת, אתה בצרה צרורה!"

מייד נזכרתי בדברי הזקן ההוא: "חוץ מכמה שועלים איש לא גר כאן כבר מזמן".

אלוהים! פתאום הפכתי לגיבור אגדה יפנית! יכול להיות שהאדון טאנוקי דיבר אמת, אך הוא הסתכל בי ברוע עז כל כך, עד שהרגשתי שאינו יכול לרצות בטובתי.

"מדוע אתה אומר לי זאת?" שאלתי.

"כדי להציל אותך", הוא השיב.

"למה לך להציל אותי, אדון טאנוקי? לא ראיתי אותך מעולם לפני כן, ועוד הבוקר אפילו לא ידעתי על קיומך. מדוע אתה רוצה שאעזוב את הנערה?"

אדון טאנוקי זעם, ואפשר היה לראות שהשליטה העצמית שלו עולה לו במאמץ רב: "אז אתה לא מאמין לי?! טוב, עוד תיווכח בעצמך, אך יהיה מאוחר מדי!"

הוא קם בתנופה, ובלי להפנות אלי מבט יצא מן המסעדה.

בזמן שניסיתי להתעשת, אחרי התקרית המכוערת, ראיתי לפתע את האורחת הלילית שלי, את אחותה הגדולה של "אהובתי להתכתבות". היא נראתה יפה כל כך ואלגנטית, בשמלת הערב הארוכה. היא חייכה אלי חיוך מאיר פנים, נופפה לי בידה, ופנתה לשולחן שלי. קמתי לקראתה, נדהם מיופיה ומיציבתה האצילית. היא ניגשה אלי, עדיין מחייכת, ובלי לתת את הדעת על האנשים סביב, ניסקה אותי ברוך.

"אני אוהבת אותך!" היא אמרה בפשטות.

"אבל אחותך..." ניסיתי לומר.

הבחורה חייכה: "אהובי, אחותי זאת אני עצמי. שתינו אוהבות אותך ואתה יכול לאהוב את שתינו יחד!"

התחלתי להרגיש כי האהבה לנערה הזאת ממלאת את כל כולי. השתוקקתי פתאום למחוץ אותה בחיבוק, לצאת איתה במחול סוחר בין השולחנות, ולנשק אותה, לנשק בלי סוף... היא ניחשה את הגשותי, ולחשה לי: "יקירי, אנחנו לא לבד כאן..."

עשיתי מאמץ לחזור לעצמי, והסתכלתי סביב. הסתבר שהיינו במסעדה יפנית! אורחי "סאקורה" חדלו מלאכול ולשוחח, והתבוננו בנו מרותקים. באותו רגע הגיש לנו המלצר את מה שהזמנו. הסתכלתי על המאכלים היפניים המהבילים, ופתאום נזכרתי שלא אכלתי מאתמול.

"את רעבה?" שאלתי. היא הנהנה. התיישבנו, ובהתלהבות משותפת הסתערנו על ה"מיסו", ה"סאשימי" וה"סוקיאקי" שהוכנו באמנות של ממש, מקנחים את כל זאת בסאקי, מתוך קנקן אלגנטי המעוטר בציור של סאקורה.

"מדוע לא דיברת איתי אתמול בלילה, ואפילו לא הסתכלת עלי?"

"התביישתי, הרי זאת הייתה פגישתנו הראשונה... אבל לא יכולתי יותר לחיות בלעדיך. הייתי מוכנה לכול, רק להיות אתך!" באמרה זאת פרצה בבכי וכיסתה את פניה במפית הלבנה. נישקתי אותה ברוך: "אל תבכי, בבקשה! אני אתך... גם אני אוהב אותך מאוד, וגם אני לא יכול לחיות בלעדייך". הנערה נרגעה מעט.

הוגשה המנה האחרונה. שתינו תה יפני, עם עוגיות יפניות מיוחדות.

"אני יודעת שנפגשת עם טאנוקי", היא אמרה, "על מה דיברתם?" חשד נשמע בשאלתה.

"הוא יעץ לי לשכוח אותך מייד", עניתי, "בן אדם מאוד לא נעים, מר טאנוקי".

"הוא לא בן אדם", היא אמרה, "הוא חולד שהתגלגל לצורת אדם – רוח, יצור ערמומי ורע לב".

טאנוקי פירשו, חולד ביפנית! אלוהים! רק רוחות של בעלי חיים סובבים אותי! אני בצרות! אבל לא האמנתי שנערה זו, שבה התאהבתי, שהיא יפה באופן עוצר נשימה - גם היא גלגול, רוח. למעשה, לא היה לי כלל אכפת אם היא נערה, או רוח של שועל. מי שלא תהיה, אני אוהב אותה. אבל מניין היא יודעת שנפגשתי עם טאנוקי?

"מניין את יודעת שנפגשתי אתו?" שאלתי.

"הייתי אמורה לבוא יחד אתו, אבל איחרתי. תגיד לי, הוא לא אמר לך עלי משהו... משהו יוצא דופן?" מתוך שאלתה שוב בצבץ חשד. החלטתי לא לספר לה את דבריו של טאנוקי על השועלים.

"לא, הוא לא הספיק להגיד לי דבר: רבנו. בכל מקרה לא הייתי מאמין לו. ומה הוא היה אמור לספר לי עלייך?"

היא נאנחה בהקלה: "פעם הוא הציע לי נישואים ודחיתי אותו. מאז הוא רודף אותי בכל מקום..."

בדרך הביתה פטפטנו בשאננות, צחקנו הרבה, ויש להניח: התנהגנו די בטיפשות, כמו כל המאוהבים, במקרים כאלה.

בבוקר למחרת הנערה התעוררה במיטתי. היא נראתה מאושרת. התבוננתי בהנאה גדולה בתנועתה הרכה, ובחיוכה ששפע אהבה...

חלף החלום,

אך את נשארתי אתי.

הנערה שבאה מתוך חלום,

לתוך חלום שכחה לחזור.

ביום ההוא לא הלכנו לאוניברסיטה: היו לנו עניינים חשובים יותר. החיים שלי התמלאו לפתע באהבה ובאושר, ללא גבול...

כעבור כמה ימים נעלמה אהובתי במפתיע. ניסיתי לחפש את ה"דוורית", אך גם היא נעלמה. חיפשתי אותן בכל מקום. ניסיתי לברר אצל הסטודנטים היפנים באוניברסיטה, אך הכול היה לשווא: שתי הבחורות נעלמו, ואיש לא ידע היכן הן.

בסופו של דבר החלטתי לגשת לכפר הערבי הנטוש, שליד האוניברסיטה. שוטטתי שם ארוכות, עד שלפתע הבחנתי בשני שועלים הקשורים לעץ זית זקן. הם שכבו לרגלי העץ בלא תנועה, ונראו מותשים לחלוטין. ייתכן שהיו קשורים כך בלי אוכל ומים זה זמן רב. היה נדמה לי שהם מביטים בי בעיניים מלאות דמעות. מיהרתי לשחרר את החבל, והשקיתי אותם מן הבקבוק שנשאתי אתי בקביעות. רצתי מהר לאוניברסיטה, קניתי בקיוסק סנדוויץ' וכמה בקבוקי מים, אך כאשר חזרתי כבר לא מצאתי אותם שם. חיפשתי ארוכות, אך ללא הועיל.

מאז חלף זמן רב, אך לא פגשתי עוד לא את אהובתי ולא את ה"דוורית". חיפשתי אותן בכל מקום, תקופה ארוכה, שוטטתי בין הריסות הבתים בכפר הערבי הנטוש, אך לא פגשתי שם בשום ייצור חי, מלבד כמה לטאות. פניתי להנהלת האוניברסיטה, לשגרירות יפן, אך הכול ללא הועיל. לא מצאתי את אהובתי. לבסוף הבנתי שהיא נעלמה לתמיד, והפסקתי לחפש אחריה.

כעבור זמן מה קראתי בעיתון, במקרה, שחוקרים צעירים מהפקולטה למדעי הטבע מצאו חולד באזור ירושלים. זה היה אירוע נדיר, כיוון שכמעט ואין כאלה באזור. הם מסרו אותו במתנה לן החיות הירושלמי.

יום אחד עוד אבקר אותך שם, אדון טאנוקי! יש לי אליך כמה שאלות!

## עוד נשיג אותך, פורץ נכבד!

מצאתי את עצמי בכלא מעשיהו רק בגלל טיפשותי. כשעבדתי כפרילאנס בחברות מחשבים למדתי יפנית, ובמרץ רב, התעמקתי אחוז תשוקה באמנות פריצת מחשבים. הייתי אולי פורץ המחשבים המעולה ביותר בישראל כולה. כדי להוכיח זאת לעצמי, ולעולם כולו, פרצתי למאגרי המידע של משרד ההגנה היפני ו... די מהר מצאתי את עצמי במעשיהו: ממשלת יפן דרשה את הסגרת.

משום מה פחדתי מהכלא היפני. שמעתי סיפורים על אכזריות הסוהרים היפנים ביחס לכלואים זרים, והבנתי שידיעותי בשפה היפנית לא יעזרו לי הרבה.

יום בהיר אחד קראו לי להתייצב לפני מפקד הכלא. המפקד עצמו לא היה במשרד, ומאחורי השולחן במשרדו ישבו שניים, בלבוש אזרחי.

הבחורים פנו אלי במבט חביב.

”שב, בבקשה“, אמר אחד מהם, ”אנחנו ממחלק המודיעין. נקלענו לבעיה ואנחנו מבקשים את עזרתך.“

”במה מדובר, בעצם?“ שאלתי.

הם החליפו מבטים, ואחד מהם פתח:

”יש לנו נתונים על כך שארגון טרור יפני, 'הבריגדות האדומות', מכין התקפה ביולוגית על ישראל.“

”...ואתה פורץ המחשבים היחיד בישראל שיודע יפנית“, הוסיף השני.

”...אתה תמצא את מאגרי המידע שלהם ותחדור לתוכם...“ אמר הראשון.

”...ואנחנו נשחרר אותך מהכלא“, סיכם השני, ”ולא נסגיר אותך ליפנים“.

איזה יופי! כמובן, הסכמתי מייד.

”אבל יש לי בקשה“.

שני הבחורים נדרכו.

”אני אעבוד מהמחשב שלי“.

”ברור!“ הבטיח הראשון.

”אין לך מה לדאוג!“, חייק אותו השני.

”פשוט, במחשב שלי כבר יש לי כמה הכנות למשחק הזה“, הסברתי. הם הנהנו בהבנה.

בלי קושי מצאתי את מאגרי המידע של קבוצת הטרור, חדרתי לתוכם ושוב הייתי חופשי.

כשנכנסתי לכלא נעלמו כל חברי, איכשהו. צלצלתי לחברה שלי, סטודנטית יפנית, אבל היא אפילו לא רצתה לדבר אתי.

“אצלנו ביפן בכלא כולאים פושעים!” היא אמרה, וטרקה את הטלפון.

סבלתי בכלא וכאבתי מאוד את בדידותי. אולם, כשיצאתי לחופשי לא הרגשתי שום דבר דומה: היה לי מחשב, ולפורצי מחשבים ולגולשי האינטרנט פשוט אין זמן להרהורים נוגים.

כשהשתחררתי, שוב חזרתי לידידי הנאמן והיחיד, וביליתי באינטרנט את כל הימים והלילות.

צלצול פתאומי קטע את המדיטציה שלי מול המסך. ניגשתי לפתוח את הדלת, מנסה לנחש מי זה יכול להיות. אבל לא הצלחתי לנחש: נערה יפנית יפהפייה עמדה על המפתח, תיק נסיעות על כתפה, ומזוודה גדולה לרגליה. כשהנערה ראתה אותי, היא חייכה אלי בחיבה, וקדה קידה:

“קוניצ'י וא! אני – סאצ'יקו. הזמנת אותי והנה, באתי!”

בלי להבין שום דבר הבטתי נדהם בנערה, אך בכל זאת לחשתי: יוקו יואקוֹ יואקוֹ יואקוֹ! ברוכה הבאה! כנסי בבקשה!”

הכנסתי את המזוודה לתוך הדירה, והיא נישקה ללחי, בשל כך. וואלה! מאיפה היא נפלה עלי פתאום?

הנערה, כאילו שמעה את שאלתי, ואמרה: “התכתבנו באינטרנט לפני חודשיים-שלושה, והזמנת אותי להתארח אצלך בירושלים. אז הנה, באתי.”

כנראה שככה זה היה באמת. התכתבתי עם עשרות נערות, מכל רחבי יפן, ולכל אחת כתבתי: “אשמח לארח אותך בירושלים!”

זה היה רק עניין של נימוס, ובכלל לא הזמנה. ברור, הרי אף אחת מהן לא הייתה מעלה בדעתה לנסוע למרחקים כדי לבקר בחור שהיא לא מכירה. אבל, זאת - הנה קמה ובאה. טוב, אז מגיע לי!

אבל, הנערה הייתה חמודה מאוד, ולא הצטערתי בכלל שכך קרה. כמובן, מייד התאהבנו זה בזו.

התברר כי סאצ'יקו כבר ביקרה בישראל, והיא מדברת וקוראת מעט עברית. באמת היה לנו הרבה במשותף, וכנראה נוצרנו זה לזו.

היא באה רק לחודשיים אשר, למרבה הצער, חלפו כהינף יד, ועד ליום חזרתה נותרו רק כמה ימים. הרגשנו שאיננו יכולים להיפרד. לא רציתי לעזוב את ישראל, אבל סאצ'יקו בשום אופן לא יכולה להתרגל לחיים כאן, והתחלנו להתכונן לעזיבה. היא שכנעה אותי, בלי קושי, שבינן דבר לא יאיים עלי. "למשדד ההגנה היפני יש דברים חשובים יותר ממרדף אחרי פורץ מחשבים מטופש!" היא טענה בביטחון.

הכרטיסים כבר נקנו, החפצים נארוזו, ולמחרת בלילה אנחנו אמורים לטוס ליפן, מחוז אושרנו...

... ערב לפני הנסיעה ישבתי, כמו תמיד, מול המחשב, סאצ'יקו עלעלה בעיתונים בעברית. פתאום צלצל הטלפון. הרמתי.

"מושי-מושי!" אמר קול נערה ענוג שהמשיך והתחנחן: "איצ'י-מאן-קיו-הפיאקו-רוקודזו-האצ'י". כששמעתי את רצף הספרות התמים ביפנית, עברה בי חלחלה: הרי היה זה קוד אחד ממאגרי המידע של קבוצת הטרור! הם מצאו אותי, ובודאי כוונתם לנקום.

הבחורה בקצה השני של הקו צחקה צחוק לבבי: "קוניצ'י וא, אדון פורץ! אני מחכה לך מחר בחמש בלובי בית מלון תל אביבי 'דן פנורמה'. אני מייעצת לך לא לאחור, זה לא יעזור לך", היא המשוכה לצחוק, ותוך כדי כך סגרה את הטלפון.

לא יכולתי להתגבר על הקיפאון שאחזו בי, והמשכתי להצמיד את שפופרת הטלפון לאוזני, על אף שבקע ממנה רק צליל תפוס. כנראה, נראיתי מבוהל מאוד, כיוון שסאצ'יקו הסתכלה בי במבט מלא דאגה, ושאלה: "מה קרה?"

הנחתי לאט את השפופרת ואמרתי: "הם מצאו אותי, קבוצת הטרור".

היא ידעה על מה מדובר, הספקתי לספר לה על המאסר ועל תנאי השחרור שלי מהכלא.

"מחר בחמש אני צריך להיות ב'דן פנורמה'. צלצלה בחורה יפנית... היא בטח נשלחה כדי להרוג אותי. אין טעם לנסות להימלט מהם: אם הם מצאו אותי כאן, הם ימצאו אותי גם במקום אחר..."

זמן רב הבטנו זה בזו בלי לדבר, מבינים עד כמה המצב חמור.

פתאום סאצ'יקו חייכה, נטלה את העיתון מהשולחן, פתחה אותו בעמוד מסוים והושיטה לי במחווה ניצחון. לא הבנתי כלום: היא הצביעה על העמוד בו מפורסמים מכוני הליווי של תל אביב.

"למה את מתכוונת?", שאלתי, "בשביל מה את מראה לי את הגועל הזה?"

"תקשיב לי!" אמרה סאצ'יקו, ומהר חייגה לאחד ממספרי הטלפון המופיעים שם. היא המתינה מעט, וכאשר ענו לה החלה לדבר באנגלית קוקטית ומתחנחנת:



"היי! אני רק עכשיו הגעתי מיפן, והייתי רוצה להרוויח קצת כסף... כן, אני יפנית... בת 18... אולי כדאי שניפגש מחר ונדבר... אני מתגוררת במלון 'דן פנורמה'. אחכה לך בלובי המלון בחמש... תוכל לזהות אותי, אני – יפנית... כן, כמובן. בחדר המלון אוכל להוכיח את המקצוענות שלי", וסאצ'יקו צחקקה צחקוק צורמני.

כשהניחה את שפופרת הטלפון הסתערנו זה על זה בלהט, והתחבקנו: להמציא דבר כזה! נישקתה אותה בלי סוף, ולחשתי: "סוגו-אוי! כל הכבוד! מצוין! איי שיטה ירו יל! אני אוהב אותך!"

קאיו שינודא הייתה בחורה יפנית יפה. מלבד זאת, היא הייתה רוצחת יעילה ביותר בקבוצת הטרור היפנית "הבריגאדות האדומות". מכיוון שהייתה קרת רוח ואכזרית ביותר, החברים לנשק כינו אותה "קורי נו קוקורו", "לב קרח!" ואפילו הבוס הגדול קצת נרתע מקאיו-צ'אן החביבה והשברירית – רוצחת מאופקת וחסרת רחמים. ובכן, דווקא היא נשלחה לברר את העניינים עם "פורץ המחשבים הישראלי".

בחמש בדיוק היא ישבה בכורסת עור מרווחת ונוחה בלובי מלון תל-אביבי מהודר, "דן פנורמה". היא עלעלה בשבועון נשים מקרי, ומפעם לפעם השליכה מבטים לעבר דלת הזכוכית שבכניסה.

בשעה חמש ורבע נכנסו ללובי המלון שני גברים שחומי עור, בלבוש צעקני וחסר טעם, ענודים קישוטי זהב עבים וכבדים. הם עישנו ודיברו בקול רם, ובהחלט נראו בלובי המפואר כגוף זר. אולם, השומרים בכניסה לא חשבו לעכב אותם, אם כי מייד התקשרו במוטורולה לממונים.

אלה היו שני סרסורים ידועים בעלי מוניטין, מבוססים בעולם הפשע התל-אביבי. הם הביטו לצדדים, ופנו לבחורה היפנית. היא הבחינה בהם, הניחה את השבועון בצד, ובלו למחר קמה לקראתם.

"את באמת מותק!" אמר אחד מהם, מעגל את שפתיו, משרבב אותן קדימה ומלווה את מחוותו בקריצת מבחילה. הוא ניסה לצבוט אותה בלחי, אך היא השתמטה באלגנטיות.

"את נראית מתאימה בול!" אמר השני, כאשר הוא מעוות את שפתיו בחיוך מחליא.

הסרסורים היו מרוצים מאוד. יפהייה כזאת מהר מאוד תרוויח בשבילם המון כסף, אך העיקר, הם ציפו למגוון תענוגות בחדר המלון, בעתיד הקרוב ביותר.

"צריך לבדוק את הרמה המקצועית שלך, את היכולת", אמר הראשון, ושוב קרץ לה קריצה דוחה, "את תראי לנו, חמודה, מה את יודעת לעשות".

"כדי שנדע על בטוח שאת בסדר", הוסיף השני, ממצמץ בשפתיו ומחייך חיוך רב משמעות, "בואי נעלה למעלה, בובה..."

פניה של הבחורה נפתחו בחיוך פתאומי: "כן, כמובן. בואו, נעלה לחדר ואני אראה לכם מה אני מסוגלת לעשות". והם פנו לכיוון המעליות, כל אחד שבע רצון ממשוה משלו.

כעבור חצי שעה התקשרה קאיו בשיחה טלפונית קצרה מ"קייטאי-דגב" שלה ליפן: "סיימתי, ואני חוזרת", זה כל מה שאמרה.

עד הטיסה לטוקיו נשאר לה עוד די זמן כדי לשבת בבר אופנתי, וליהנות מטיילת הים של תל אביב...

למחרת, אפשר היה לקרוא בעיתונים ישראלים: "אתמול בחדר מלון "דן פנורמה" בתל אביב נרצחו שני בעלי בתי בושת ידועים. ייתכן שהדבר מסמן התחלת מלחמה חדשה בין קבוצות הפשע בעיר".

במהלך הטיסה חייכה סאצ'יקו בשלווה, ואני הייתי קצת מודאג. לא תיארתי לעצמי כיצד אצליח להשתלב ביפן, היכן אעבוד.

"את חושבת שאוכל למצוא עבודה?" שאלתי את סאצ'יקו.

"אל תדאג, אתה תעבוד בחברה שאני עובדת בה", היא השיבה בחיוך רגוע.

"ומה זאת החברה הזאת?"

"אה, זה סוד!" סאצ'יקו צחקה בהנאה חבויה, "אבל לך אני יכולה לגלות. אני עובדת במשרד ההגנה של יפן".

קאיו שינודה טסה באותה הטיסה. כמובן, היא הבחינה מייד בזוג משונה: בחור ישראלי חביב למראה, ונערה יפנית תמידה וחייכנית, בעלת פני בובה יפהפים. בני הזוג הביטו זה בזו ברוך גלוי, ומדי פעם צחקו צחוק שמח וצלול.

קאיו שמעה את צחוקם וראתה את אושרם, וחשה פתאום עייפות גדולה.

# ללמוד יפנית

קשה לפגוש יפנים בישראל, וכמעט בלתי אפשרי למצוא ישראלים שמדברים יפנית, ולכן לא היתת לי ברירה: כדי ללמוד את השפה היפנית במהירות היה עלי להתחיל להתכתב עם נערות יפניות יפות באינטרנט.

בהתחלה הן השיבו בהתלהבות למכתבי, אך ברגע שנודע להן שאני מתגורר בישראל, ולא באמריקה, ואפילו לא דובר אנגלית - הן כמו התאדו. באיזה שהוא שלב נמאס עלי הדבר, והתחלתי לכתוב להן ששמי ג'רלד, ושאני מהוואי. מרגע זה חדלו היפניות הנפלאות להיעלם ממני, והשתוקקו בכל הכוח לבוא אלי במהרה, כדי להינשא לי תכף ומייד.

כמובן, היפנית שלי הייתה בסיסית, וכתבתי בהרבה שגיאות. אבל, ל"ג'רלד מהוואי" סולחים כולם. הנערות הסובלניות תיקנו אותי בזהירות ובמתינות, ולימדו אותי מהי השפה היפנית הנכונה. הן היו מאוד סלחניות כלפי, הרי השתייכתי ל"גזע האלים העליון" - לאמריקאים, וחייתי בגן העדן - באיי הוואי. רק אז התלקחה בי שנאה עזה לאמריקאים, יריבי הבלתי מנוצחים. הרי ישראל לעולם לא תהיה עבור הנערות היפניות ארץ נחשקת כאמריקה, ועברית או רוסית לא יהיו רצויות כמו השפה האנגלית.

שיגרתי ליפהפיות היפניות מכתבים ארוכים, שלחתי להן את תצלומי, אך הקשרים בינינו לא יכלו להתפתח בלי שיחות טלפון ופגישות, שעליהן הן התעקשו כל כך.

כישלוני החרוץ היה ידוע מראש: אף נערה יפנית לא תסכים להחליף את אמריקה בישראל, ולקבל אותי במקום את הקאובוי האמריקאי.

יום אחד קיבלתי מכתב עצוב מאוד מנערה אחת, חביבה וביישנית. היא כתבה שהיא חולה במחלה אנושה, בלא כל תקווה להחלמה. לפני מותה היא הייתה רוצה לפגוש אותי ולבקר בהוואי, אך אין לה כסף, הרי היא רק נערה פשוטה וענייה מקאמאקור (עיר קטנה דרומית לטוקיו).

התבוננתי ארוכות בתמונות שהיא שלחה לי, וקראתי שוב ושוב את מכתביה הכנים והתמימים. הוקסמתי מן הצירוף של עדינות שברירית ורוחניות נאצלת, בנערה זו. הרהרתי בה בקביעות, חלמתי עליה תכופות, ולבסוף, הרגשתי שאני מאוהב.

ייתכן שלא נותר לה זמן רב לחיות, אך זה לא יכול היה להפריע לאושרנו. החיים קצרים, ואהבה אינה מבקרת בהם לעתים קרובות. חשבתי שהזדמנות כזאת לא תחזור.

לבסוף, החלטתי להזמין חדר במלון בהוואי, ולשלוח לנערה כסף לקניית כרטיס. אם לומר את האמת, לא היה לי כסף להרפתקה שכזאת, אבל בלא היסוס מכרתי את ה"סוואר" שלי, ועוד כמה דברים.

הייתה רק בעיה חמורה באמת: הנערה התכוננה לפגוש בחור אמריקאי. התאמצתי ללמוד אנגלית כמה שיותר מהר, אבל ברור שלמרות כל רצוני לא יכולתי להפוך לאמריקאי. בסופו של דבר, לא העזתי לכתוב לה על כך...

יומיקו הייתה ילדה קטנה כשאמה מתה. היא התחנכה אצל סבתה בכפר קטן, לא רחוק מקאמאקור. יומיקו גדלה כילדה טובת מזג ומתוקה. אביה תמיד היה עסוק, מבלה כמעט את כל זמנו בנסיעות עסקים, והתראה עם בתו רק לעתים רחוקות. הוא היה איש עסקים, הוא עבד הרבה והתאמץ, ולבסוף התעשר עד כדי טירוף.

כשמלאו ליומיקו שמונה-עשרה היא עברה להתגורר בטוקיו, שם חי אביה עם אשתו החדשה. יומיקו חלמה ללמוד באוניברסיטה, אך השכלתה לא הספיקה לכך, והיא המשיכה ללמוד אצל מורים פרטיים.

יומיקו הייתה יפה ועשירה. רבים היו הבחורים ששאפו לכבוש את לבה הענוג והרומנטי. בעקבות כמה אכזבות מכאיבות היא הפכה זהירה, הססנית והעדיפה בחורים שלא ידעו על עושרה. כאשר ניהלה התכתבות באינטרנט, בדרך כלל כתבה שהיא בסך הכול נערה פשוטה וענייה מקאמאקור.

יום בהיר אחד קיבלה יומיקו מכתב יוצא דופן, מבחור שכינה עצמו "ג'רלד מהוואי". במהלך הזמן יצר נמען זה עניין רב אצל יומיקו, בזכות מכתביו המעניינים והכנים, והוא מצא חן בעיניה מאוד על פי התמונה ששלח לה. יומיקו ידעה שבדרך כלל, לצורך ההתכתבות באינטרנט, נהוג להשתמש בשמות בדויים, ולא נדיר שמשתמשים בפרטים ביוגרפיים בדויים. היא פנתה למשרד חקירות פרטי, ודי מהר התבהר לה כי שמו של הבחור איננו ג'רלד והוא לא מתגורר בהוואי אלא בישראל, שהוא בכלל לא עשיר וכמעט שאינו מדבר אנגלית.

אולם, יומיקו כבר הספיקה להתרגל למכתביו החכמים והמעניינים, המתובלים בהומור שנון, לגבריות שקרנה מפניו המרשימות שבתמונה (שהסתברה כאמיתית, מאוחר יותר), וחשה שכבר אינה יכולה לוותר עליו. היא הבינה שהיא אוהבת אותו!

אך מי הוא?

יומיקו החליטה לבדוק זאת.

הגעתי להוואי כמה ימים לפני הגעתה של הנערה. שכרתי מכונית ובנגלו על חוף האוקיאנוס. הסתבר כי החיים בהוואי די יקרים, והכסף שלי יספיק לשבועיים-שלושה, לא יותר.

השתדלתי ללמוד היטב את הסביבה, הרי אני "אחד הילידים", ועלי להתמצא היטב באי.

בהוואי לא עזבה אותי התחושה של גן עדן, כפי שתיארתי אותו לעצמי. מראה האוקיאנוס האימתני, הדקלים, החול הלבן והרך, תיירים שזופים וטובי מראה בבגדי ים צבעוניים, שקיעות וזריחות

המשתקות בצבעיהן, ברים, בתי קפה ומסעדות מכל הסוגים, הפתוחים כל היום וכל הלילה, ומתאימים לכל טעם ולכל כיס – כל אלה יצרו תחושה של אושר מתמשך ומושלם.

ביום הגעתה קניתי זר פרחים ענוגים ויפים, ונסעתי לשדה התעופה. הייתי נרגש מאוד, וחששתי מכל מיני בעיות. אולי לא אכיר אותה בהמון היפנים הנוחתים? (הרי כל מטוס מביא עימו המוני נערות יפניות, ואני ראיתי אותה רק בתצלום). ואולי בחיים היא לא כל כך יפה כמו בתמונה, ולא תמצא חן בעיני בכלל? ואולי, זאת בכלל לא היא המצולמת בתמונה?

אך כל חששותי היו לשווא: זיהינו זה את זו מייד, והיא התגלתה כיפהפייה של ממש. היא חיכה אלי בשמחה, ואני התמוגגתי מאושר. התנשקנו בקלילות, והושטתי לה את הפרחים. פניה קרנו אהבה. דיברנו יפנית. כמובן, היא הבינה מייד שאינני אמריקאי, אך לא הראתה זאת.

נסענו במכונית בעלת גג נפתח, בכביש נהדר. לה היה מראה של אושר מוחלט, ואני... אני הייתי ברקיע השביעי!

”תודה על הכול. אני כל כך שמחה!”, היא אמרה בחיוך של הכרת תודה, וליטפה את כף ידי.

כן, זה היה גן עדן! התענגנו על אהבתנו בלא הפסק, נרדמים בכל לילה בסבך החיבוק המפותל, ובכל בוקר הערתי אותה בנשיקות של חיבה ורוך. גלי האוקיאנוס החמימים ערסלו את גופינו בימים, לעת שקיעה טיילנו ארוכות לאורך קו המים, בלילה שמענו מוזיקה, רקדנו, שתינו משקאות בברים ובבתי הקפה על החוף. חגגנו את אהבתנו, אהבנו כמו ילדים, שבטיפשותם מאמינים ששום דבר לא יפריע לאושרם, לעולם.

אך יום הפרידה בכל זאת הגיע. בכינו יחד בבוקר האחרון שלנו. חשתי עצבות אין קץ. הבנתי שלא נתראה עוד לעולם. הייתי רוצה כל כך לנסוע איתה, ולהיות ליד אהובתי עד הסוף, לעזור לה להיאבק במחלה, אבל זה היה בלתי אפשרי: הכסף שלי נגמר.

כשחזרתי הביתה גיליתי שכל חפצי נגנבו. חיכתה לי דירה ריקה. לא נותר שם כלום. כמובן, נעלם גם המחשב. אך “הצרות באות בצרורות”: בתיבת הדואר מצאתי מכתב רשמי מהעבודה, המודיע שפוטרתי (כיוון שלקחתי חופשה בלי לקבל היתר רשמי מראש), וגם פתק מבעל הדירה שבה אני מתגורר, שמהיר אותי שאם לא אעביר את התשלום עבור החודש הבא, עלי לעזוב את הדירה מייד.

ובכן, נשארתי בלי עבודה, בלי דירה, בלי מכונית, בלי חפצים אישיים כלשהם, ובלי כסף. לא נותר לי כלום מלבד זיכרונות האושר שידעתי בהוואי, שנראה בעיני כעת כחלום ואגדה.

פניתי למשטרה כדי להודיע על גניבת חפצי. אך השוטר בדק את התעודות שלי, ואמר: “אתה עצור. אתה חשוד בשוד בנק לפני שלושה ימים. אתה יכול לשמור על זכות השתיקה. כל מה שתאמר עלול לשמש נגדך”.

”לפני שלושה ימים הייתי בהוואי!”, צעקתי.

השוטר נותר חסר רגש: "אתה חשוד בביצוע שוד. לזכותך שיחת טלפון אחת. אני מייצע לך ליצור קשר עם עורך הדין שלך". אולם, לא היה לי לא עורך דין ולא מישהו אחר שיכול היה לעזור לי. המצב היה חסר מוצא.

הכניסו אותי לתא מעצר משטרתי במגרש הרוסים, במרכז ירושלים. חקרו אותי כל יום במשך שעות ארוכות. שוב ושוב אמרו לי החוקרים: "בידנו הוכחות חותכות ששדדת בנק בשבוע שעבר..."

"בשבוע שעבר הייתי בהוואי!", עניתי שוב ושוב, "תבדקו את כרטיס הטיסה שלי. תבדקו את הדרכון שלי. יש בו חותמת של משטרת הגבולות בשדה התעופה!".

"מישהו אחר נסע להוואי עם הדרכון שלך. ואתה, באותו הזמן היית מעורב בשוד בנק..." והשאלות החלו, שוב, מההתחלה. בהדרגה הבנתי את כוונותיהם, והתבהר לי, בלא כל ספק, שבלי עורך דין טוב אני אשלח לכלא לשנים רבות.

רק זיכרון האהובתי, וזיכרון האושר המשותף שארך שבועיים, עזרו לי לא לאבד את השפיות. דמעותיה בזמן שנפרדנו עלו בזיכרוני.

"מסכנה", חשבתי לעצמי, "אפילו כלוא בבית סוהר - אבל אני בכל זאת חי, ויום אחד אצא לחופשי, אבל היא... היא... תצטרך למות בקרוב..."

שימוע התיק שלי נקבע לשלושה ימים לאחר יום המעצר. הייתי מוכן לכול, ולא הייתה בי כל תקווה להשתחרר מן הסיוט.

והנה, הגיע יום המשפט. ישבתי על ספסל הנאשמים, שני שוטרים שמרו עלי משני הצדדים. פתאום, אדון מכובד אחד, עטוף גלימה משפטית, חיך אלי והניף את ידו בברכה.

"מי זה?" שאלתי את אחד השוטרים שלצדי.

"מה זאת אומרת מי זה?" הוא לא הבין, "זה עורך הדין שלך, בני ריכטר המפורסם. עורך דין הידוע ביותר והיקר ביותר במדינה. מעטים יכולים להרשות לעצמם לשלם עבור שירותיו".

"עורך הדין שלי? אבל לא שכרתי שום עורך דין..."

"בית המשפט!" פלט בצעקה רמה האיש במדים. כולם קמו על רגליהם, והמשפט החל.

בני ריכטר באמת היה עורך דין יוצא מן הכלל, והוא באמת הגן עלי. בתוך זמן קצר הוא שכנע את השופט, ואת כל הנוכחים באולם, בחפותי המוחלטת. שוחררתי הביתה מייד בתום המשפט.

הייתי שוב חופשי! זה לא אני ששדדתי בנק! לא אני צריך לשבת בכלא שנים ארוכות! הידד!

כאשר יצאתי מבניין בית המשפט נזכרתי, פתאום, שבעצם אין לי לאן ללכת. לא היה לי בית. ובכלל, לא היה לי כלום. לא היה לי מושג מה לעשות הלאה.

לפתע, לימוזינה שחורה, ארוכה ומבריקה, עצרה בדיוק לפני. יפני חייכן בלבוש קפדני קפץ מתוכה. הוא בירך אותי, וקד קידה מנומסת, פותח את הדלת האחורית של המכונית:

“בבקשה!”

בלי לעצור ולהרהר במתרחש, בלא היסוס נכנסתי למכונית... ומצאתי את עצמי הישר בזרועות אהובתי!!

היא אמרה בחיוך: “סלח לי על השקר, אהובי, אבל אני... אינני נערה ענייה וחולה מקאמאקור...”

“סלחי לי גם את...”, התחלתי לומר, אבל היא חסמה את פי בנשיקה לוהטת.

“אני יודעת הכול”, היא השיבה מחייכת באושר.

# יפנית עם מטריה אדומה

(אהבת פתע בפריז)

השעון צלצל חצות. מזה שעה חיכיתי בגשם הסתווי, הקר, בכניסה לארמון Mazarin, ואיש הקשר שלי עדיין לא הגיע. פתאום, מבעד לפינה הופיעה יפנית רזונת, לבושה מעיל צהוב, ובידיה מטרייה אדומה. היא ניגשה אלי במהירות, ושאלה באנגלית: "אדוני הגיע מהולנד?" זאת הייתה הסיסמה. היא הייתה איש הקשר שלי! לא ייאמן! יפנית בשירות השב"כ?! איפה הם מצאו אותה?!

הבחורה התנשפה מההליכה המהירה, ומשהו מאוד הטריד אותה.

"אני יוקו", היא אמרה, "רודפים אחרי. עלינו למהר!" אבל, היה כבר מאוחר מדי: מן הכניסה הקרובה הגיחו שלושה בחורים ערבים, חמושים באקדחים. בלא היסוס זינקתי קדימה והפלתי אחד מהם בבעיטה, בזמן שאגרופי השיג את פרצופו של השני. משהו הבריק לרגע בידיה של יוקו, והשלישי השתטח על הארץ, ללא עזרתו. הכל התרחש כהרף עין.

זמן רב רצנו ברחובות פריז, בלי לשים לב לגשם. פתאום, הבחורה אמרה: "זה כאן!" ונכנסנו לתוך חצר. דירתה בקומה הראשונה התגלתה כקטנה, אך נוחה וחביבה. אחרי שבלענו בהינף יד חצי כוס ויסקי, כל אחד, התנשפנו כדי להסדיר את הנשימה, והסתכלנו זה על זה. המתח של הערב היה רב מדי, ושנינו נזקקנו לפורקן.

מתוך הערפל הקר של הבוקר עלו קווי מתאר של בניינים. התהלכתי לאט לאורך הסייין, בחברת ז'ול רוֹבֵר. ז'ול רוֹבֵר עומד בראש הארגון הפריזאי. הוא אדם קשה, אבל מרגל לא חייב להיות חומד של בחור.

"הנה כתובת הבוגד והתמונה שלו", אמר ז'ול, "כשתסיים, תיצור איתי קשר, יש לי עוד בקשה ממך".

גבות מלאכותיות ושפם שינו את פני לחלוטין. לפעמים, יש צורך בתחפושות ילדותיות מן הסוג הזה. rue Vaugirard מספר 6, דירה 2. אני עולה במעלית לקומה השנייה, ומקיש בדלת שעליה לוחית "2". במשך שניות מספר מישוהו משקיף עלי מעינית הדלת, והדלת נפתחת. אישה צעירה למדי, נעימת מראה, מחייכת אלי חיוך חביב.

"בונוז'ור, מאדאם. האם אוכל לראות את מסייה ז'אן?"

"הוא עוד לא חזר. אני מחכה לו, הוא יבוא רק בעוד שעה. אפשר למסור לו משהו?"

"לא, תודה. אחזור מאוחר יותר".



גם אני מחייך אליה. אישה נחמדה מאוד. מזל שלא אצטרך להרוג אותה.

אני יורד במעלית, וכמעט נתקל בו בדלת הכניסה. כן, זה הוא. אין שום ספק. אנחנו מברכים זה את זה בתנועת ראש קלה, ואני מפנה לו מעבר. כשהוא פותח את דלת המעלית - הוא זוכה לשלוש יריות. האחרונה - בגולגולת.

אני כל הזמן חושב על הבחורה, אשת הקשר שלי, ומרגיש שאני מוכרח לראות אותה. כנראה התאהבתי. נדמה לי שהפעם באמת מצאתי את מה שאני צריך.

בדרך אליה קניתי זר צבעוניים בצבעי צהוב וארגמן (מעיל צהוב ומטרייה אדומה!)

היא חיכתה לי, ככל הנראה, כיוון שפתחה את הדלת מייד. חיבקתי ונישקתי אותה, אך חשתי מייד ובבירור מתח בכל גופה. משהו מנע ממנה להתרכך בזרועותי, ולהתמסר לרגש. המשכתי לנשק אותה, בזמן שאני מנסה להבין את הרגשתה. אין ספק שהיא התאהבה בי, ואם כך מדוע...?

יכול להיות רק הסבר אחד: הבחורה קיבלה הוראה כלשהי בקשר אלי. כנראה שקיבלה הוראה להרוג אותי! איש ריגול ותיק חש בדברים כאלה מייד. אני נוהג לסמוך על האינטואיציה שלי, יכול להיות שהודות לכך אני עדיין חי.

לחשתי באוזנה: "סליחה רק רגע, יקירתי, אני מייד..." השתחררתי ברכות מבין זרועותיה, ופניתי לחדר האמבטיה.

לפתע, באופן אינסטינקטיבי, חשתי בסכנה. משהו איים לפגוע בי, ברגע זה. אולי האקדח היה כבר בידה? בעוד אני מפתיע אותה, קפצתי ימינה לתוך דלת המטבח הפתוחה, ו... רעש עמום של ירייה מושתקת נשמע מאחורי גבי. ניתרתי באחת לחלון, ובלי מחשבה נוספת קפצתי מטה. לפני שהספקתי לפנות לסמטה הקרובה, שמעתי זמזום של שתי יריות מעל לראשי.

ניסיתי כמה פעמים ליצור קשר עם ראש הצוות שלי בתל אביב, אבל הסיסמה שלי תמיד נמצאה "שגויה", והגישה לאתר שלנו חסומה. ניסיתי לצלצל לטלפון "חירום", אבל לא הייתה תשובה.

מצבי התחיל להיות קריטי. מישהו דאג לנטרל אותי.

האם יש לך סוכנים חשאיים משלך? אם לא, אתה חסר אונים, ואף פעם לא תצליח להגיע להישגים. כמובן, J.G. לא היה סוכן חשאי שלי. הוא היה חבר. פעם, לפני הרבה שנים התחלנו יחד בשב"כ, תקופה ארוכה עבדנו בצוות, ולא פעם חילצנו זה את זה מצרות. J.G. התגורר בפרז' דרך קבע. כשביקרתי בפרז' תמיד נפגשנו בבית קפה קטן מול Moulin Rouge, Place Pigalle.

חברי מעולם לא איחר, וכאשר נכנסתי לבית הקפה הוא כבר היה במקום. סיפרתי לו בקצרה על הבעיה. J.G. נתן בי מבט עצוב ומודאג.

"אתה נמצא בסכנה", הוא אמר. "אינני יודע מאיזו סיבה, אבל השב"כ הכריז עליך מצוד של ממש. צר לי מאוד, אבל גם אני קיבלתי הוראה לחסל אותך..."

משמעות הדבר הייתה שעלי לבקר שוב את אהובתי המסוכנת. בלי כל ספק, יוקו אהבה אותי, אך היות שקיבלה הוראה, הייתה מוכנה להרוג אותי בלי לחשוב פעמיים. אין בעולם דבר המסוגל למנוע מאישה יפנית למלא פקודה.

בכניסה לבניין שלה נתקלתי בשני ערבים שנראו לי חשודים. הם עמדו בלא תנועה, חוסמים את דלת הכניסה, כשידיהם בכיסים. רק זה היה חסר! פניתי לסמטה הקרובה ועליתי במהירות במדרגות החירום, עד שיכולתי להביט בחלון הדירה שלה.

המראה היה איום. יוקו הכפותה ישיבה על כיסא באמצע החדר, בגבה אלי. מולה עמדו שלושה ערבים מחזיקים אקדחים בידיהם. פתאום, אחד מהם אמר משהו והשאר פרצו בצחוק. הוא ניגש אל יוקו מחייך חיוך לעגני, ובמפתיע סטר על פניה בעוצמה.

בלי להתעכב שלפתי את האקדח, ניפצתי את זכוכית החלון בבעיטה, וקפצתי לתוך החדר. כמעט מייד המנוולים נמצאו מתיים.

יוקו הסתכלה בי בתימהון. ניגשתי אליה, ושחררתי את זרועותיה במהירות.

"למה עשית את זה?" היא שאלה. במקום להשיב נישקתי אותה בעדנה. בתשובה היא נצמדה אלי, ובלהט החזירה לי נשיקה מלאת תשוקה. הייתה זאת הנשיקה הארוכה והמאושרת ביותר בחיי. לא יכולנו לסיים אותה ולהינתק זה מזה.

טלפון סלולרי של אחד המחבלים צלצל. מייד הקצנו מן החלום הקסום. היה מסוכן להישאר כאן. לידנו שכבו גופות הרוצחים, עוד שניים מהם, חיים, עמדו למטה, והיו עלולים להופיע בכל שנייה. היה צריך להימלט במהירות. יצאנו מהר לגג במדרגות החירום...

הצלחנו להגיע לחדר שלי במלון. בגדיה של יוקו היו מוכתמים בדם. חתכים וסימנים כחולים כיסו את ידיה ואת פניה. ניקיתי ביסודיות את פצעי האישה הצעירה, נתתי לה משהו מהבגדים שלי להחלפה, והכנתי לנו קפה חזק עם רום.

כאשר יוקו נרדמה על הספה חמקתי בשקט מן המלון, ובעודי מהלך בשדרות פריז הרהרתי בנסיבות ביסודיות ובשלווה.

המצב היה לי ברור. ז'ול רוֹבֶר הוא בוגד. הוא שלח אותי להרוג את ז'אן החף מפשע, ודיווח לתל אביב שהבוגד הוא אני.

הגיע הזמן לקטוע את כל זה. צלצלתי ל- J.G. .

”בשלוש“, הוא אמר, וניתק מייד.

בשעה שלוש בדיוק נכנסתי לבית הקפה הקטן שלנו ב- Montmartre. שם ראיתי את J.G., את יוקו ואת הבוס שלי מתל אביב. הם ישבו ליד השולחן, שתו קפה ודיברו בשקט.

”ביצעת את המשימה לתפארת“, אמר הבוס שלי. ”אל תדאג, אנחנו יודעים. הסתבר שז'ול רובר בגד. הוא כבר נתפס. עזרת לנו לחשוף אותו. כל הכבוד! יוקו-צ'אן תסביר לך את המשימה הבאה שלך.“

”אבל, על פי ההוראה של רובר הרגתי את ז'אן המסכן...“, התחלתי.

”ז'אן לא היה חף מפשע. גם הוא היה בוגד, ועבד יחד עם רובר. רובר חיסל אותו בתור עד מסוכן שידע יותר מדי. עשית את הכל נכון... ותודה לך על יוקו“.

הוא קם מהשולחן, נפרד ממני לשלום בתנודת ראש חסכונית, ויצא יחד עם J.G. .

יוקו הסתכלה בי בעיניים מלאות אהבה. גם אני הרגשתי שאני אוהב אותה מאוד.

בבתי הקפה של פריז, אתם בוודאי יודעים, מותר להתנשק.

# היה שלום, נינג'ה!

צלצול טלפון העיר אותי באמצע הלילה. חשבתי שזאת אלקה, חברה שלי, שאתה אני גר. היא רופאה, ובאותו לילה הייתה בתורנות בבית החולים. אבל, זאת לא הייתה אלקה.

”מדברים מהמשטרה“. האיש דיבר רוסית. ”סליחה שאני מפריע באמצע הלילה, אבל יש לנו בקשה דחופה אליך“.

”לא טעית במספר במקרה?“

”לא, אני לא חושב. הרי אתה מרק ס, מומחה לשפה היפנית?“

”כן...“, מרוב הפתעה התעוררתי לחלוטין. ”בשביל מה אתה צריך מומחה לשפה היפנית בשתים בלילה?“

”אנחנו צריכים לחקור דחוף בחורה יפנית. לפני שעה היו במרכז העיר חילופי ירי. כל הנרצחים הם יפנים. אנחנו חייבים לתשאל דחוף בחורה יפנית פצועה, היחידה שנשארה בחיים. היא לא מדברת אנגלית ולא עברית, משונה לגמרי. בבקשה, תגיע מהר ככל האפשר! הניידת מחכה לך בכניסה לבניין“.

”ואיפה אתם נמצאים?“

”בבית החולים הדסה-עין כרם. הבחורה פצועה. עכשיו תופרים אותה. אז אתה מגיע?“

”כן, כמובן. איך מצאת אותי?“

”פשוט מאוד: לפי רשימת העובדים של החוג לתרבות יפן באתר האינטרנט של האוניברסיטה העברית“.

”אני כבר לא עובד שם...“

חילופי ירי ליליים, בחורה יפנית פצועה... הפכתי לפתע לדמות בסיפור בלשי רב מתח.

בן השיח הטלפוני שלי התגלה כבחור רחב כתפיים, בעל פנים גלויות ונעימות וחיך פתוח.

”פאווליק“, הוא הציג את עצמו, כשלחץ את ידי, ”תודה שהגעת. אנחנו ממש לא מבינים מה קרה שם. חמש גופות, המון נשק, ואין שום מידע. בשביל מה היפנים האלה הגיעו לישראל? כדי לגמור כאן האחד את השני?...“

נכנסנו למחלקה.

הבחורה שכבה ללא ניע בעיניים עצומות, מכוסה בסדין עד הסנטר. כמובן, היא הייתה יפהפייה, כמתבקש בסיפור בלשי שמכבד את עצמו, רק נורא חיוורת. ליד מיטתה עמדה בחורה נוספת, שוטרית.

"היא בסדר", אמר פאווליק, "אפשר לדבר אתה. היא כמעט לא נפגעה מן הירי. רק ככה, כמה שריטות".

"איך קוראים לה?" שאלתי את פאווליק. הוא דלה מתוך הכיס מסמך:

"שמה טושיקו האייאשי".

כששמעה את שמה, פקחה הבחורה את עיניה, והביטה בנו בבהלה. חייכתי אליה, ואמרתי בקול שקט:

"האדזיממאטיטה".

עיניה התרחבו בתימהון.

"טושיקו-סאן, אודורוקאנאיידה קודאסאי! וואטאסי-טאץ' ווא יודזין דא". הזדרזתי להוסיף, "אל תפחד, גברת טושיקו. אנחנו – ידידיך".

הבחורה הסתכלה בי בהבעת הפתעה. בעיניה עוד הייתה בהלה.

"אנאטא ווא דאךה? – מי אתה?" היא שאלה.

שוב דיברתי יפנית: "אני מתורגמן. אני מתרגם מיפנית, והם מן המשטרה. אנחנו רוצים לעזור לך. ספרי לנו בבקשה מה קרה שם. דו-ו סימאטיטאקה? מי את? מדוע באת לישראל?"

היא הסתכלה בי עדיין בחוסר אמון, אך לאט-לאט הצלחתי להרגיע ולדובב אותה.

טושיקו הייתה בתו של אחד מראשי "היאקודצה" של טוקיו. בטוקיו פרצה לפתע מלחמה עיקשת בין שתי קבוצות פשע. במלחמה זאת איש לא ניצל, וכמעט כל קרוביה של הבחורה נרצחו. האב שלח את בתו, היחידה שנותרה בחיים, לישראל, בליווי מספר שומרי ראש, בתקווה שכאן לא יחפשו אחריה. אך הרוצחים השכירים מצאו אותה גם כאן...

"היא בתו של "או-יאבון", אמרתי לפאווליק.

"של מי?" שאל פאווליק המשתומם.

"או-יאבון, כך קוראים ביפן לראש מאפיה".

מסרתי לפאווליק בקיצור את סיפורה של טושיקו.

לפתע, החל מכשיר הקשר של פאווליק להרעיש: "הגיעו נציגי הקונסוליה היפנית. הם רוצים לראות את הבחורה היפנית שלך. לקחת אותם אליך?"

"כן, כמובן". פאווליק נשם לרווחה. הוא לא ידע בדיוק כיצד עליו לנהל את החקירה הזאת, ומה לעשות בבחורה היפנית, כך שהסיוע הגיע בזמן.

"באו יפנים מן הקונסוליה לקחת אותך", תרגמתי לבחורה, "הם בדרך לכאן".

עינייה התרחבו באימה. היא השליכה במהירות את הסדין, וקמה מן המיטה בחיפזון. הסתבר שהיא שכבה מתחת לסדין לבושה לגמרי. מייד נזכרתי שבגלל רעידות האדמה התכופות ביפן, נוהגות יפניות רבות לשכב לישון בלבוש מלא, כדי שלא להיתפס בהפתעה חסרות ישע. החולצה הלבנה שלה, ומכנסי הג'ינס, הוכתמו בדם, זרועה הימנית הייתה חבושה. הבחורה הייתה שברירית ומלאת חן, כראוי לבחורה יפנית.

היא תפסה את ידי: "האסידו-ו! אנחנו חייבים לברוח! אלה רוצחים!"

"מה קרה?" שאל פאווליק.

"היא אומרת שאלה אנשי מאפיה שבאו לרצוח אותה..."

"השתדל להרגיע אותה. תגיד לה שהיא לא בסכנה". באומריו את המשפט הזה הוציא פאווליק את אקדחו מן הנרתיק, ודרך אותו, ליתר ביטחון. השוטרת עשתה כמוהו.

כשטושיקו ראתה את הנשק - היא נבהלה עוד יותר. היא הסתתרה מאחורי כמו ילדה קטנה, והחזיקה בשרוול חולצתי. ברור שכל ניסיונותי להרגיע אותה לא העלו דבר. נשמעו צעדים במסדרון...

אך אלה היו באמת יפנים מן הקונסוליה: הקונסול ועוזרו. הם נראו חיוורים, מחוסרי שינה, ובשום אופן לא דמו לאנשי מאפיה. כשראו את האקדחים המכוונים אליהם - נבהלו נורא, ורצו להימלט, אבל פאווליק מייד פרש חיך על פניו והחזיר את הנשק למקומו. ה- "don't worry!" שלו יחד עם "סינפאי סינאיידה קודאסאי!" שלי הביאו לרגיעתם, בסופו של דבר. כבר אחרי כמה דקות הם התעשתו, והחלו לחייך ולדבר עם פאווליק אנגלית, כאילו דבר לא קרה.

הבחורה הציצה בזהירות מאחורי גבי, החליפה אתם כמה משפטים ביפנית, וגם היא נרגעה לאט לאט.

נשארנו בתחנת המשטרה עד הבוקר. הם חקרו את טושיקו שתי וערב, רשמו את כל עדותה בהקפדה. הם צלצלו מספר פעמים למשרד החוץ, כדי לאמת כל מיני נתונים, ודיברו ארוכות עם הקונסול. אחר כך צלצלה טושיקו לאביה ביפן.

היא סירבה בכל תוקף לחזור למלון שלה, או לנסוע לקונסוליה יחד עם הקונסול. היא הייתה מבוהלת מאוד. בסופו של דבר הצעתי לה להתאכסן אצלי לזמן מה, עד שאביה ישלח לה שומרי ראש חדשים. טושיקו הסכימה בשמחה. משום מה היא החלה לתת בי אמון.

לקחתי אותה הביתה, ובדרך הרהרתי כיצד אסביר את הכול לאלקה, וכיצד אלקה תקבל את כל זה.

השעה הייתה כבר שמונה וחצי. אלקה חזרה מהעבודה, וכמו תמיד, אחרי תורנות הלילה שלה, שכבה לישון. החלטתי להעיר אותה, כדי להסביר לה את הכול, ולהכיר בינה לבין הבחורה היפנית.

כשטושיקו ואני נכנסו לחדר השינה, אלקה מייד התעוררה והתיישבה על המיטה, מסתירה את שדיה בסדין (להבדיל מן היפניות, היא אהבה לישון בלי כלום). אלקה הייתה מופתעת מאוד, כמובן. היא בחנה את טושיקה בסקרנות, ואחר כך העבירה את המבט אלי.

“את מי הבאת?” היא שאלה בזעף, “מה זה?”

“זה לא מה שאת חושבת”, אמרתי בנימה מפייסת, והצגתי את הנשים זו בפני זו: “אלקה, זאת טושיקו-סאן. טושיקו-סאן, סונג קאטא ונא – אלקה דאָס”.

שתיקה השתררה בחדר. דקה ועוד דקה חלפו, ושתי הנשים הסתכלו בשקט זו בזו בלי להתיק מבט. היה בכך משהו שגרם לי להרגיש מיותר, פתאום. לבסוף, התחלתי לדבר: “אלקה, טושיקו-סאן נפצעה. רוצחים מקצועיים רודפים אחריה. הצעתי לה להתארח אצלנו כמה ימים, עד שאביה ישלח מישהו מיפן לקחת אותה. אין לה מקום אחר להסתתר בו. אין לה אף אחד בארץ, לחזור למלון - זה מסוכן בשבילה, ללכת לקונסוליה היא מפחדת...”

“ומה אתנו? חשבת עלינו?” שאלה אלקה, “אם הרוצחים יבואו לכאן, אתה חושב שהם ירחמו עלינו?”

“מה את מציעה? לזרוק אותה לרחוב?”

אלקה הושיטה את ידה כדי לקחת חלוק, שהיה תלוי על גב הכיסא. שדיה התגלו לרגע.

“אין מה לראות!” היא אמרה, והסמיקה. היא קשרה את חגורת החלוק. אני וטושיקו החלפנו בינינו מבטים.

אלקה קמה ופנתה לכיוון חדר האמבטיה. אני הלכתי אחריה:

“תשמעי, אלקה, יש לי הבוקר פגישה חשובה בקשר לעבודה. בבקשה, תעזרי לי עם היפנית הזאת. צריך לרחוץ אותה, להחליף לה בגדים ולהשכיב אותה לישון”.

“בסדר, לך. נסתדר כבר”. ושוב החליפו אלקה וטושיקו מבטים ביניהן, והפעם הן חייכו זו לזו.

באמת מיהרתי. נישקתי לאלקה, נופפתי לטושיקו בידי, ויצאתי במהירות.

“איִטְה קִימְאָס!”, אמרתי בדרכי החוצה. אני הולך - זה מה שבדרך כלל יפנים אומרים כשהם יוצאים מהבית.

“איִטְה דאָקְשָׁאִי!” שמעתי לפתע מאחורי. לך וחזור! - משפט שיפנים נוהגים להחזיר בתשובה למשפט הקודם.

כשחזרתי, טושיקו ואלקה ישנו יחד במיטה שלי. מן האופן בו הן שכבו, זו לצד זו, יכולתי לדעת ששתי הנשים התיידדו.

נזכרתי פתאום שגם אני לא ישנתי בלילה האחרון, ובעודי מהרהר בכך שאי שם בעולם ישנן מיטות גדולות ומרווחות, החלטתי לשכב לנוח על הספה בחדר המגורים.

העיר אותי ריח של משהו טעים, שהגיע מהמטבח, ורחש של שמן על מחבת. השעה הייתה ארבע וחצי. אלקה כבר יצאה לעבודה, כנראה.

קמתי, התלבשתי מהר והלכתי לפי הריח. טושיקו שלטה במטבח. לא הצלחתי להבין מתי היא הספיקה לבשל כל כך הרבה! שולחן המטבח היה עמוס מאכלים יפניים. היו שם קערות ממולאות גבעות אורז לבן, טֶמְפוּדָה – ירקות מטוגנים בבצק, ודג מבושל בסגנון יפני מיוחד, במין רוטב כהה. הכל היה טרי וחם!

בנוסף לכך, הייתה כמובן גם טושיקו, מחויכת, מסורקת בקפידה, לבושה באופן הנוגע ללב בחלוק של אלקה, שנראה עליה ענק.

“אזהאי-ן!” היא אמרה והסיפה קידה יפנית קלה. “איסשו-ו ני טאָבֶמאסי-ן? – בוקר טוב! בוא נאכל יחד.”

התחשק לי לתת לה נשיקה, אבל פתאום הטלפון צלצל בחדות מפתיעה. זה היה פאווליק:

“מארק, אני צריך לשוחח אתך בדחיפות. אני נמצא במכונית למטה, ממש מתחת לחלונות שלך. זה באמת מאוד חשוב. בבקשה, רד כמה שיותר מהר!”

בקולו הורגש מתח רב. מה קרה שם? עוד בחורה יפנית שנפצעה?

“כן, כמובן. אני מייד יורד.”

חייכתי אל טושיקו: “צ'וטו מאָקָה! חכי רגע!” וכבר אחרי כמה שניות הייתי בדרכי למטה במורד המדרגות.

המכונית של פאווליק עמדה במרחק מה מן הכניסה לבניין. כשניגשתי, פאווליק פתח את הדלת מבפנים. נכנסתי למכונית.

“קוניצ'י נא!” הוא חייך חיוך ניצחון כשביטא את הברכה היפנית.

“כבר למדת יפנית?” חייכתי אליו בתשובה, כשלחצתי את ידו. “מה קרה שם אצלכם שוב?”

פאווליק הפסיק לחייך. “אתה מבין, חקרנו את המקרה ההוא של חילופי הירי, והתוצאות, איך לומר, לגמרי לא הגיוניות”, הוא אמר בנימה מהורהרת, “על פי הממצאים של זיהוי פלילי יוצא שדווקא היפנית הקטנה שלנו היא זאת שהרגה את כולם...”

ניסיתי לעכל את הנאמר במשך כמה שניות.

“טושיקו הרגה את חמשת חברי המאפיה?” בכך באמת היה קשה להאמין. כיצד נערה צנומה ומבוהלת יכלה להרוג חמישה רוצחים מקצועיים?



“בין ההרוגים התגלתה בחורה בלבוש גבר. נראה שדווקא היא הייתה בתו של ... איך קוראים לו?”  
“או-אוי־בון...”

“כן, זהו... היא הייתה בתו, ואתה ארבעה שומרי הראש, וטושיקו שלנו היא זאת שנשלחה כדי לרצוח אותה.”

שוב דמיינתי לי את טושיקו. לא!! לכך לא יכולתי להאמין. כל זה נראה בלתי סביר, אלא אם...  
“אתה מאמין בניג'ות?” שאל פאווליק.

אבל לא הספקתי לענות לו: בדיוק ברגע זה נעצר בכניסה לבניין ג'יפ שחור מדגם איסוזו, בעל חלונות כהים. שני יפנים בריאי גוף קפצו מתוכו, ונכנסו לבניין בריצה מהירה!

בלי לחשוב פעמים קפצנו, פאווליק ואני, מהמכונית, והסתערנו עליהם במעלה המדרגות. פאווליק שלף את האקדח, ודרך אותו בזמן הריצה.

כשנכנסנו, כבר רעמו יריות בחדר המדרגות.

“הישאר כאן”, אמר פאווליק בעודו אוחז זוג אקדחים בשתי ידיו כמו בסרטים, והוא החל לעלות במדרגות, בלי להקים רעש. כמובן, פניתי בלי להתמהמה בעקבותיו.

הירי פסק לפתע. בשקט שהשתרר אפשר היה לשמוע את שיחות הטלפון של השכנים שצלצלו למשטרה.

עלינו לקומה השנייה. דלת הדירה שלי הייתה פתוחה למחצה. פאווליק פרץ פנימה, לא לפני שפתח את הדלת לרווחה, בבעיטה. נכנסתי בריצה בעקבותיו.

לעינינו נגלה מראה שגירש מתוך נפשי את האהבה למטבח היפני לשנים ארוכות!

אנשי המאפיה ההרוגים שכבו על הרצפה בתוך שלולית דם. וטושיקו... טושיקו לא הייתה בדירה. חלון המטבח היה פתוח. פאווליק ואני ניגשנו אליו במהירות, והבטנו החוצה. בדיוק ברגע הזה נזעק מנוע האיסוזו, והרכב ניתק ממקומו בפראות, מאיץ ללא הרף. במרחק נשמעו סירנות של מכוניות משטרה.

עד שאלקה חזרה הספקתי לשטוף את הרצפה, ולסדר את הכול.

ברור שלא סיפרתי לה על הקרב שהתרחש אצלנו במטבח. כשנודע לאלקה שהיפנית נעלמה, היא התעצבה מאוד.

“אל תדאגי, אלקה!” ניסיתי לעודד אותה, “היא עוד תחזור, את תראי”.

“הרי גם אתה בעצמך לא מאמין בכך”, אמרה אלקה והתפרצה בבכי...

לילה אחד, כמה ימים לאחר שאירעו הדברים, העיר את אלקה ואותי חלון שנפתח, לפתע. לא, זה לא היה משב רוח. בחדר הופיעה (מתוך חלל האוויר?) דמות צנומה של הנינג'ה שלנו.

”באתי להיפרד”, היא אמרה ביפנית, בקול שקט.

החלפנו נשיקות עדינות, והיא מייד נעלמה, כמו התמסמסה בחלל האוויר...

# אישה יפנית עבור רופא ישראלי

התפעלתי מיופין של הנשים היפניות, מחנן ומאצילות תנועתן, אך הן ברחו ממני לפני שהספקתי לגלות להן את רגשותי.

חלמתי להינשא לאישה יפנית, אך נדמה היה שהן מוכנות להינשא למי שלא יהיה, רק לא לי...

התייסרתי בבדידותי, אך לא הסכמתי להתפשר. לכן המשכתי להיות לבד...

באותה תקופה עבדתי בתור רופא בעיר קטנה במרכז הארץ. מלבד טיפול שגרתי בחולים, יצאו רופאי המרפאה לביקורי בית ולטיפול במקרים דחופים.

יום אחד, בזמן קבלת החולים, צלצלה אלי המזכירה: "רד למטה בדחיפות וחכה בחוץ. אמבולנס יבוא לקחת אותך. קח אתך את תיק החייאה".

תפסתי במהירות ברצועות תיק החייאה, וירדתי למטה בלי להתמהמה. מייד הגיע האמבולנס, שהשמיע קול אזעקה, קפצתי לתוכו כמעט בנסיעה, והתחלנו דוהרים במהירות עצומה לכיוון... בית הקברות העירוני.

באותו יום התאסף בבית הקברות המון רב: תושבי אחד הישובים הסמוכים קברו את בן היישוב. כשהגענו, ויצאנו מן האמבולנס, ההמון פינה לנו דרך. מישוה הוביל אותנו למבנה של ה"חברה קדישא". בפנים, על שולחן השיש, שכבה גופה מכוסה כיסוי לבן. עובדי ה"חברה קדישא" עמדו מסביב והתפללו.

"מי זקוק לעזרה?" שאלתי.

כולם הצביעו בכיוון הגופה, בלי לומר מילה.

"מה זה? בדיחה?" שאלתי.

"בני המשפחה ראו אותו זז, והחליטו שהוא עוד חי".

מייד ניגשתי לשולחן, הסטתי את הכיסוי, בדקתי את הגופה וניסיתי למצוא דופק בעורק הראשי. דופק לא היה. הגופה הייתה קרה כמו השיש שעליו הייתה מונחת. היו גם סימני מוות אחרים.

"הוא מת", קבעתי. "התנועה עשויה לנבוע מהתכווצות שרירים בגופה. זה קורה לפעמים".

כשהתרחקנו מעט בנסיעה, הטלפון צלצל. "הוא שוב זז. תחזרו מהר!".

מייד חזרנו, ושוב בדקתי את הגופה, וגם הפעם לא מצאתי סימני חיים. "הוא מת לחלוטין!", אמרתי. "אפשר לקבור אותו".

כשהתרחקנו מהמקום שוב צלצל הטלפון: "הוא זז!".

שוב חזרנו, ולפי דרישת בני המשפחה שוב בדקתי את הגופה וקבעתי את מות האיש.

“אם יזוז שוב, השאירו אותו במקומו עד מחר, ותקברו אותו מחר”, אמרתי.

כולם קיבלו את דעתי, ובאותו יום לא הזעיקו אותנו עוד.

למחרת, צלצל אלי ראש מועצת הישוב: “אתה יודע, בלילה הגופה נעלמה. אנחנו לא יודעים היכן היא...” נעלמה? איך נעלמה? המקרה היה יוצא דופן, ולא הניח לי.

כעבור זמן מה, באחד הלילות, חלמתי חלום משונה. בחלומי, בא אלי המת ואמר: “אתה אסרת לקבור אותי חי. בתמורה, אגשים את חלומך...”

במהלך חיי חלמתי חלומות מטופשים רבים, ומוזמן הפסקתי להתייחס אליהם.

כבר התחלתי לשכוח את המקרה ואת החלום, אך פתאום, באמצע הלילה, העיר אותי צלצול טלפון. “מדברים מטיפול נמרץ של בית החולים הדסה עין כרם! לפני כמה דקות עשינו החייאה לחולה שהיה במצב של מוות קליני. כשחזר להכרה נקב בשמך, וביקש למסור לך שהלילה בשעה שלוש אשתך מגיעה לארץ. עליך לקבל את פניה בשדה התעופה”. הסתכלתי בשעון: השעה הייתה שתיים! כעסתי מאוד: “אתה לא מתבייש להעיר בן אדם בשתיים בלילה במתיחות מגוחכות כאלה? דרך אגב, גם אני רופא, ומחר אני צריך לקום מוקדם לעבודה”.

“זאת לא מתיחה. הוא אמר את שמך ודיבר ברצינות רבה, ובביטחון. הוא אמר שזה חשוב לך מאוד”.

“מאיפה הוא יודע?”

“גם אנחנו שאלנו, והוא אמר: המלאכים לחשו לי”.

זה כבר היה יותר מדי. אבל אני לא יודע להיות גס רוח.

“אין לי שום אישה! לילה טוב”.

הסתכלתי שוב בשעון. כמה דקות אחרי שתיים. ומה אם אסע לשדה התעופה, לראות? ממילא לא אירדם עד הבוקר... קמתי במהירות, והתחלתי להתלבש. מהמכוננית צלצלתי למודיעין שדה התעופה: “איזה מטוסים נוחתים היום בשעה שלוש?”

“בשעה שלוש נוחת רק מטוס אחד”, ענתה המרכזנית, “מטוקיו”.

מה, באמת?

ופתאום, האמנתי לכל הסיפור!

כשהגעתי לשדה התעופה הודיעו ברמקול על נחיתת המטוס מטוקיו. קניתי זר פרחים יפהפה, ונעמדתי מול השער שממנו ייצאו נוסעים היורדים מן המטוסים. לבסוף בא תורם של היפנים.

החלטתי לכוון מעל לראשי האנשים, ולא להסתכל בעיניים של אף אחד. הרי לא יכולתי לדעת מתי תצא "אשתי", היא תצטרך לזהות אותי בעצמה...

בינתיים, כל היפנים יצאו, ואיש לא ניגש אלי... הבנתי שמישהו פשוט צחק עלי. מישהו גילה את חלומי והחליט לשים אותי ללעג... מתי אתבגר סוף סוף ואפסיק לתת אמון בבדחנים? זאת הייתה שאלה רטורית, כמובן.

דחפתי את זר הפרחים לפח האשפה הקרוב, התיישבתי על הספסל ותפסתי את ראשי בידי. מצב רוחי היה רע מאוד, וחייכה לי יום עבודה, אחרי לילה ללא שינה...

פתאום, שמעתי בכי חנוק קרוב מאוד אלי. כשהפניתי את ראשי ראיתי אישה יפנית צעירה, שישבה לידי על הספסל, ובכתה.

"למה את בוכה?" שאלתי.

"בעלי לא בא לקבל את פני...!", היא ענתה.

עם אייקו נכנס האושר לתוך חיי.

יופיה השמימי הוביל אותי למחשבה שהיא באמת נשלחה לי על ידי מלאכים. היחסים בינינו היו דוגמה של דאגה ורוך. היא הייתה אישה מושלמת לבעלה: כל ערב אחרי העבודה חיכתה לי ארוחה טעימה, הדירה הקטנה שלי הבריקה מניקיון, והמכנסיים והחולצות שלי היו תמיד מכובסים ומגוהצים היטב.

כל יום הבאתי לאייקו מתנות קטנות, בהפתעה גמורה לקחתי אותה למסעדה, לתיאטרון או לקונצרט. השאיפה לגרום שמחה זה לזו הייתה למשמעות חיינו.

יום אחד, יצאתי מהעבודה מוקדם מן הרגיל. קניתי לאייקו זר מפואר של ורדים, הפרחים האהובים עליה, והכנתי לה הפתעה...

כשנכנסתי בשקט למסדרון הדירה הגיע אלי מהמטבח קול אישה שלא הכרתי. הקול היה גס ולא נעים לאוזן: "למה לא הרגת אותנו עד עכשיו?!" היא שאלה. "הרי נותר לך להרוג רק עוד גבר אחד כדי להיחפך לבן אדם. איך את יכולה לוותר על הזדמנות כזאת?"

אייקו השיבה: "אני אוהבת אותך מאוד, ולא יכולה להרע לך. לא אכפת לי מה יקרה לי".

ברגע הזה שמעתי טריקה חזקה, הקולות נדמו, ואייקו יצאה אלי למסדרון בריצה.

כמובן, נהגתי כאילו לא ראיתי ולא שמעתי דבר.

למחרת, קרא לי מנהל המרפאה. "יש לי משימה מיוחדת בשבילך. בעיר שלנו מתגורר דיפלומט יפני רם דרג. אינני יודע איך ולמה הוא הגיע לכאן, אך אשתו חולה וביקשה להזמין רופא לביתה. היא

יפנית, כמובן. אתה, כך אני מבין, דובר יפנית, לכן אתה המתאים לנסוע אליה. אבל, אומר לך: נשות דיפלומטים זה עם מיוחד, תיזהר”.

יפנית הלבושה ביוקאטה, קימונו מכותנה לבנה, לבוש בית, פתחה לי את הדלת. היא הייתה נאה מאוד, ולא נראתה חולה כלל. היא הובילה אותי לחדר האורחים.

“על מה את מתלוננת?” שאלתי אותה ביפנית.

“אין צורך למהר”, היא השיבה, “נדבר, נשתה תה”.

“סלחי לי, חולים מחכים לי. בבקשה, תסבירי לי מה מטריד אותך מבחינה רפואית”.

“יש לי כאבים בחזה”, אמרה האישה. היא שלחה אלי חיוך מתגרה, פתחה את הקימונו, כשהיא חושפת את שדיה במחווה של יצאנית המציעה את גופה.

“תפסיקי להתפרע וסדרי את בגדיך מייד”, אמרתי בתקיפות.

“מה, אתה לא אוהב יפניות?” היא שאלה. “זה לא מה ששמעתי...” הוסיפה.

“אני אוהב מאוד את אשתך, ולא מתעניין בנשים אחרות. אין לי זמן לשטויות. באמת, חולים מחכים לי...” ובכך יצאתי מדירתה.

אולי נהגתי בגסות. לא הצלחתי “להיזהר”, כמו שהדריך אותי המנהל שלי.

כמובן, לא סיפרתי לאייקו על המקרה.

כעבור כמה ימים באה אלי למרפאה אישה יפנית קשישה. בלי הקדמות כלשהן היא אמרה: “עליך לגרש את אשתך ללא דיחוי!” מייד זיהיתי את הקול הנאלח.

“אשתך הגיעה לכאן כדי להרוג אותך. היא אפילו לא בן אדם! לא אישה! היא שועל שלבש צורת אדם, קיצונה”.

“תשתקי ולכי מכאן!” כמעט צעקתי, “אני אוהב מאוד את אשתך ולא מוכן לשמוע עליה זועות. הסתלקי מכאן!”

הזקנה הביטה בי במבט אירוני ועוין: “עוד תצטער...” לאחר שאמרה זאת יצאה מן החדר. פתאום, הרגשתי חולשה גדולה בכל גופי. כנראה עלה לי החום. הגעתי הביתה בקושי רב. אייקו עזרה לי להתפשט ולהיכנס למיטה. ככל הנראה, המחלה הייתה תוצאה של קללת המכשפה הזקנה. שכבתי במיטה בלי שיכולתי להניע את איברי, ומחשבותי התבלבלו. אייקו הגישה לי כוס עם נוזל עכור. “תשתה, זה יעזור לך”, היא אמרה.

הסתכלתי על הכוס. בקלות יכול להיות שהנוזל הוא רעל.

שיהיה כך! שאייקו תיהפך לבן אדם כשאמות, שהיא תהיה מאושרת... שתייתי את תוכן הכוס בבת אחת, ומייד איבדתי את ההכרה. בבוקר התעוררתי בריא לגמרי. מן המטבח הגיעו צלילים וריחות המבטיחים טובות.

”בוקר טוב! קום, יקירי. ארוחת הבוקר כבר מוכנה!” קרא לי אייקו. איך היא ידעה שכבר התעוררתי?

קמתי מן המיטה בזריזות. היה צריך למהר: חיכתה לי ארוחת בוקר עם אישתי האהובה!

בחוף עמד יום שמש בהיר. ישבנו ליד השולחן, אכלנו בתיאבון מיסו-שיזו נהדר, ושלחנו זה לזו חייוכי אושר. לא רצינו לדבר או לברר משהו, רק ליהנות מן היום הנפלא ומן האהבה שלנו... אך המצב היה רציני מדי.

”אייקו, אני יודע הכול. שמעתי במקרה את השיחה שלך עם האישה ההיא...”

”אני יודעת שאתה יודע.”

”אייקו, אני אוהב אותך מאוד ולא רוצה לאבד אותך...”

”עלינו לעזוב ולנסוע לארץ שלי, לקאמאקורה.”

”את רוצה לחיות בקאמאקורה?”

”כמובן. גם אתה תרצה, כשתראה...”

בקאמאקורה, הלכנו קודם כל למקדש אינארי-סאמא, מקדש האל המגן על קיצוֹנָה.

חיכיתי בחוף כשאייקו התפללה. כשהיא ניגשה אלי ביציאתה מן המקדש, פניה קרנו.

”אתה יודע, יהיה לנו ילד!” היא אמרה בשמחה.

שנינו הבנו את משמעות הדבר: אייקו הפכה לבן אדם!

אינארי-סאמא לא מזניח קיצוֹנָה בני טיפוחיו.

# איש לא חזר משיעורי יפנית (סיפור בלשי ירושלמי)

“אבי, אני לא יכול יותר!”

כך החלה השיחה שלי עם מפקדי, רב פקד אבי בוזגלו.

עליתי לארץ כשאני מצויד במקצוע נדרש מאין כמוהו: חוקר תרבות יפן.

כיוון שמהר מאוד הבנתי שאין בארץ עבודה בתחום, התקבלתי לעבוד במשטרה. (כמובן, לפני כן נאלצתי לשרת מספר חודשים בצה"ל, אך גם שם ידיעותי ביפנית לא באו לידי שימוש).

לשם ההתחלה נשלחתי למשטרת התנועה. כבר כעבור חודש הבנתי שבעד שום תוספות שכר, שום הטבות או אוצרות העולם, לא אסכים להישאר במשטרת התנועה ולו עוד יום אחד נוסף.

ביקשתי להיפגש בדחיפות עם המפקד, והנה, עתה אני יושב מולו ואומר לו את המילים האלה: “לא יכול יותר!”

אבי מביט בי. הבעת פניו הייתה מהורהרת. לפתע הוא שואל: “נכון שאתה יודע יפנית?”

“כן, זה המקצוע שלי”, אני אומר לו, וחושב לעצמי: מה זה קשור ליפנית? אולי הוא מתכוון לשלוח אותי לכוון תנועה ברחובות טוקיו, או במשלחת חילופי ידע.

אבי לוחץ על לחצן הטלפון הפנימי: “אילנה, תמצאי לי את פאווליק, דחוף”. לאחר זאת הוא פונה אלי: “יש לנו כאן בעיה קטנה. הידע שלך ביפנית בדיוק במקום. אם תצליח, אעביר אותך לחקירות. רוצה לעבוד בתור חוקר? תצטרך כמובן ללמוד שנה-שנתיים”.

בו ברגע לחדר נכנס פאווליק, ברנש בריא ממחלקת החקירות. כבר הזדמן לי להכיר אותו קודם לכן.

“בבקשה פאווליק, יש לך עוזר. הוא יודע יפנית. אתה כבר תחליט מה לעשות איתו...”

פאווליק ואני לחצנו ידיים.

מעניין, מדוע הם צריכים מישהו דובר יפנית?

בחדר של פאווליק הכנו לנו קפה טורקי, התיישבנו ליד השולחן ופאווליק סיפר לי את הסיפור הבא:

בחצי השנה האחרונה התרחשו דברים מוזרים באוניברסיטה העברית. החלו להיעלם סטודנטים מן החוג ללימודי תרבות יפן. נעלמו חמישה: שלושה בחורים ושתי בחורות. ברור מאליהם שהצעירים לא יושבים במקום אחד. חברים, חברות, מסיבות, נסיעות פתאומיות. חלף זמן רב עד שהתברר שהם באמת נעלמו... חיפשו אותם בכל הארץ, אך לשווא. הם נעלמו ללא עקבות!



הרמז היחיד בעניין היה בכך שכל הנעלמים למדו יפנית בשיעורים פרטיים, אצל סטודנטית אחת מיפן.

פאווליק הושיט לי מודעה הכתובה בכתב יד מסודר: "שיעורי יפנית..." ובתחתית הדף רצועות שבהן כתובים מספר הטלפון ושם המורה: צ'יאָקוּ.

"ניסינו לדבר עם הבחורה הזאת, אבל, לא יצא מזה כלום. בחורה מוזרה מאוד. סהרורית. מה אפשר להוציא ממנה? החלטנו לשלוח אליה מישהו משלנו "לקחת שיעורי יפנית". ובדיק אתה הופעת. יותר טוב מזה? נראה מה ייצא מכל זה. רק מה, תזהר: יש הרבה מלכודות בסיפור הזה. אגב, היא סטודנטית בעצמה ולומדת באוניברסיטה העברית".

פאווליק נתן את תצלומי הסטודנטים שנעלמו, ואיחל לי הצלחה.

המשימה נראתה לי מעניינית. בלי לאבד זמן צלצלתי לטלפון שבמודעה. כששמעתי בשפופרת את ה-"מושי-מושי" היפני, כמעט שפרצתי בשיחה ביפנית קולחת, אך מייד נזכרתי אני לא אמור לדעת לדבר בשפה זו.

היה לה מבטא מתוק, היא החליפה בין ר' ל-'ל' (באלפבית היפני אין אות ל'). קבענו שיעור ראשון למחרת בשעה ארבע.

למחרת היום, בארבע בדיוק, צלצלתי בדלת דירתה. אישה יפנית צעירה, בקימונו כחול ובתסרוקת מסורתית, פתחה לי את הדלת. היה לה חן מיוחד, האופייני לנשים יפניות צעירות, שלמענן התחלתי ללמוד יפנית לפני זמן רב...

"קוניצ'י-ווא", היא אמרה, וקדה לעברי קלות.

"שלום!" הברכה בעברית נשמעה די גמלונית.

"אני צ'יאָקוּ", היא חייכה, "תיכנס בבקשה!" היא הובילה אותי לחדר האורחים המרוהט בסגנון יפני. הרצפה כוסתה בטאטאמי, שטיחים מקש האורז. במקום כיסאות, נחו סביב השולחן הנמוך כריות ישיבה, ובטוקונומה, המובלעת הקטנה בקיר, עמדה איקֶבֶאָנָה. כתב חרטומים על הקלף היה תלוי על הקיר. הכתובת אמרה: "כבוד לשמים, אהבת האדם". על השולחן ניצבו כלים לטקס התה המסורתי: על כירת הגו התחמם קומקום הבדיל, לידו עמדו קופסה מעץ מהגוני עם עלי תה, ושני ספלים. היו כאן גם שתי כפיות כסף שהשחירו, מברשת במבוק קטנה לערבוב הנזול ומטפחת משי אדומה.

לפני שצעדה על הטאטאמי, חלצה האישה הצעירה את נעליה. עשיתי כמוה.

"בדרך כלל אני מתחילה את הוראת השפה היפנית מצ'אָנֵי, טקס התה המסורתי", אמרה צ'יאָקוּ, "זאת הדרך הטבעית וההרמונית ביותר לספוג את תרבות יפן... שב בבקשה כאן", צ'יאָקוּ הצביעה לעבר אחת הכריות. היא כרעה על ברכיה לפני השולחן הנמוך, וקפאה לרגע. לאחר זאת, בתנועה איטית ושלווה היא נטלה את מטפחת המשי האדומה...

כמו מהופנט התבוננתי בתנועותיה המדויקות, מלאות אצילות והדר. לא פעם ראיתי בעבר את טקס התה, אך רק עתה, בהתבונני בצ'יאקו, הבנתי את מהותו הרוחנית. לבסוף, הושיטה לי צ'יאקו את ספל התה, בקידה קלה.

“דו-לזו ... בבקשה!”

התה הדיף ריח שמימי: אולי היה זה ניחוחה של יפן כולה.

כשנטלתי לידי את ה- צ'אָוּאָן, הספל הישן והסדוק ועליו ציור דהוי בצבע תכלת, כאילו נגעתי בעברה של יפן, בסודה... באיטיות קירבתי את הספל לשפתי, ינקתי את הנוזל החם ו... פתאום הכל הסתחרר לנגד עיני, החדר של צ'יאקו צף ונעלם, ומצאתי את עצמי ... ברחוב של עיר זרה! עוברי האורח, בעלי חזות אסיאנית, צעדו בצעד מהיר לענייניהם. מגורדי השחקים הביטו אלי כרזות פרסומת ביפנית, וממש לפני ראיתי שלט עם הכתובת “שינג'וקו אָקִי”, התחנה שינג'וקו. הייתי בטוקיו!

פתאום, משיהו קרא בשמי. הבטתי לאחור וראיתי את... חמשת הסטודנטים הנעלמים! עשיתי צעד לעברם, וצעקתי: “מה אתם עושים כאן? איך הגעתם לכאן?”

“אם אתה רוצה לדעת, בוא איתנו”, אמר אחד מהם.

רציתי לענות, אך הכול שוב הסתחרר סביבי ו... שוב מצאתי את עצמי בחדר של צ'יאקו! כמו קודם ישבתי על הכרית ליד השולחן, כשהספל הישן והסדוק בכף ידי, והוא מלא בתה ריחני! ידעתי לבטח: זה לא היה חלום ולא הזיה. באמת הייתי בטוקיו!

“ובכן, בוא נתחיל בשיעור”, פתחה צ'יאקו, כאילו לא קרה דבר. היא הרימה בידה עיפרון. “קֶוֹקָא נָא יֶאֱמָפִיצוּ דָסֵנ, זה עיפרון”.

השיעור הראשון שלי ביפנית נפתח במילים אלה לפני שנים רבות. מדוע המורים ליפנית כה אוהבים עפרונות?

השיעור עבר ללא תקריות מיוחדות. במהלכו הייתי מרוכז מאוד, והתאמצתי בכל כוחי שלא להסגיר את עצמי, ולא לתת שום רמז לכך שאני דובר יפנית. בסוף השיעור אמרה צ'יאקו: “התקדמנו יפה בשיעור. בקצב כזה אתה תלמד את השפה מהר מאוד”.

“יש לי מורה טובה”, עניתי בקידה קלה.

בצאתי מחדר האורחים נתקל מבטי בכמה נְצָקָה, פסלוני קרן קטנים. הם היו חמישה, והיה נדמה לי שראיתי כבר את פניהם. כשהתבוננתי היטב, הכרתי את חמשת הסטודנטים הנעלמים!

כשסיפרתי לפאווליק על ביקורי בטוקיו בזמן טקס התה אצל צ'יאקו, הוא גיחך.

“המורה שלך פשוט שמה לך קצת חומר בתה, וראית ההזיות... הנניתי לפחות?” בשתיקה גמורה הוצאתי דבר מה מכיסי, והנחתי אותו לפני פאווליק על השולחן. זאת הייתה “מאידזו סֶבֶן”, חפיסת סיגריות ריקה שהרמתי מן המדרכה בטוקיו...

העסק הלך והסתבך. התברר לנו שמספר שנים קודם לכן עבד בעל הדירה השכורה של צ'יאקו בשגרירות ישראל בטוקיו, וכאשר חזר לארץ - גם הוא נעלם. לא היו לו קרובי משפחה, ואיש לא שם לב במיוחד להיעלמותו.

צ'יאקו הפקידה את תשלומי שכר הדירה לחשבון הבנק שלו בקביעות, אולם מזה זמן רב איש לא השתמש בחשבון, ולא משך את הכסף. דירתה של צ'יאקו הייתה בת שלושה חדרים. השיעור נערך בחדר האורחים, שאר החדרים היו סגורים. אחד מהם ודאי שימש חדר השינה שלה. והחדר השני? כמובן, מן הראוי היה לבחון היטב את "הדירה המכושפת", אך כיצד לעשות זאת?

"מחר בבוקר, כשהמורה שלך תלך לאוניברסיטה, אברר את הכול", אמר פאווליק.

"אתה רוצה לבדוק את הדירה בלי צו חיפוש, ועוד ללא נוכחות בעלת הבית?", שאלתי.

"אם ננהג לפי התקנות לא נגיע רחוק. צריך למצוא את הבחורים מהר ככל האפשר. אל תדאג. אתה לא מסתכן בכלום, אלך לבד".

לא התווכחתי עם פאווליק, ככלות הכול הוא היה המפקד שלי.

למחרת בבוקר הלך פאווליק לדירתה של צ'יאקו. הוא התעכב שם זמן רב. צלצלתי אליו פעמים רבות, אך הטלפון הנייד שלו לא ענה. לאן הוא נעלם? שיעור היפנית השני שלי נקבע לשעה ארבע. בשעה ארבע בדיוק ניצבתי לפני דלת הדירה של צ'יאקו. לא הספקתי לצלצל: הדלת נפתחה.

על המפתח, בפנים מחויכות, עמדה נערה יפנית כבת שבע-עשרה, לבושה חולצה לבנה פתוחה, חצאית מיני אדומה, ותספורתה "קאקה". אי אפשר היה להכיר בה את מורתני ליפנית, אולם זאת הייתה ... צ'יאקו!

"קוניצ'י-ווא! או-היירי קודאסאי!" היא קראה בעליצות, וליוותה את דבריה בקידה, "שלום לך! היכנס בבקשה!"

כה נדהמתי מן המטמורפוזה, עד שלא עניתי לברכה. בצעדים קלים, כבתוך חלום, נכנסתי לדירת צ'יאקו, ונכנסתי לחדר האורחים אחריה. אך לפתע ראיתי דבר שהכריח אותי לשכוח את חיטובי רגליה של הבחורה השובבה: על המזנון עמדו עתה שישה פסלוני נְצֶקָה. לשישי היו פניו של פאווליק, והם הביעו תימהון קיצוני!

בתנועה חדה הפניתי את גופי אל צ'יאקו, ושאלתי: "צ'יאקו-סאן, מניין הפסלונים האלה? היכן הם, האנשים האלה? היכן פאווליק?" צ'יאקו ניגשה אלי קרוב מאוד, חשתי את ריח גופה, ושמעתי את נשימתה המקוטעת. היא פישקה את שפתיה ועיניה התערפלו... חיבקתי אותה בתשוקה, והיא נצמדה אלי בלהט... באותו רגע הכול איבד משמעות בשבילי, הכול מלבד שפתיה החמות של צ'יאקו, וגופה המפרפר. לא נמשכתי לאף אישה בעוצמה כה עזה! אולם, מייד החדר הסתחרר סביבי, ואיבדתי את ההכרה... כאשר חזרתי לחושי מצאתי את עצמי יושב ליד השולחן בחדר האורחים של צ'יאקו. מעברו השני ישב נזיר שיטו בתלבושת מסורתית, באדום לבן. הוא הביט לתוך עיני, ומבטו, כך היה נדמה לי, שרף את ליבי ככווייה.

”אם תזהם את מלבושי הנפש לא תוכל למלא את משימתך”, הוא אמר, ”היה זהיר מאוד. טעות אחת תוביל אותך לבאבדון...” כאשר אמר זאת, החדר החל שוב ”לצוף” לנגד עיני, ואיבדתי את ההכרה... קולה של צ’יאקו העיר אותי: ”בבקשה, תכין את כל החומר הזה ותשתדל להיות יותר מרוכז בשיעור הבא...”

פקחתי את עיני וראיתי את צ’יאקו הלבושה בז’קט אפור סגור, וחצאית שחורה ארוכה. כשמחשבותי מבולבלות, ובלי להבין בדיוק את המתרחש, השבתי ”שלום” ועזבתי את הדירה בחיפזון. כשאני נקלע למצב קשה אני פונה לחברי לעזרה ועצה.

פרופסור שמעוני דמה לינשוף זקן עתיר בינה. הוא לא היה רק חבר, הוא היה מורי ורבי, מנחה לעבודות המחקר שלי בתרבות יפן. הוא היה המומחה ליפן המוערך ביותר בארץ, אך הוא דיבר אלי תמיד כשווה אל שווה. יתכן שהוא היה היחידי שראה בי חוקר תרבות יפן, ולא שוטר תנועה החולם על רחובות טוקיו...

פרופסור שמעוני קיבל את פני בחביבות, כמו תמיד. התפלאתי לפגוש בדירתו אותו נזיר שינטו שראיתי בחלומי. הפרופסור הציג אותו לפני: ”יאמאמוטו-סנסיי, נזיר מן המקדש איסה-ג’ינגו”.

סיפרתי לפרופסור על הסטודנטים שנעלמו, ועל הרפתקאותי בשיעורי היפנית, אך הסיפור – כן הסתבר – לא הפתיע אותו כלל. הוא הנהן מספר פעמים, וחייך. כאשר סיימתי, הוא אמר: ” לפני זמן מה מן המקדש איסה-ג’ינגו נגנב ראי מקודש, אחד משלושת האוצרות של שינטו. מלבדם, ישנם החרב ואבן הִיֶּשֶׁפָה, חפצי הקודש הקדמוניים שניתנו על ידי האלה אמאטרסו. היעלמות הראי נשמרה עד כה בסוד. יאמאמוטו-סנסיי אמר שהוא נמצאת בישראל, ככל הנראה, בדירתה של צ’יאקו. נראה שבעל הדירה הביא אותו לכאן כאשר חזר מיפן...”

”אך מדוע נעלמו הסטודנטים ופאווליק?” שאלתי.

”יתכן שהם התבוננו בראי... הוא ניחן בכוחות מאגיים עצומים, ואיש אינו יודע בדיוק מה יהיה גורלו של אדם שיתבונן בו. אולי זה מה שקרה לבעל הדירה... עלינו להחזיר את הראי לנזירים מהר ככל האפשר, כדי שלא ייפגע מישהו נוסף.

” יאמאמוטו-סנסיי אומר שרק אתה תוכל לעשות זאת. אבל נהג בזהירות”.

כל הסיפור לא היה סביר בעיני, אך הסטודנטים באמת נעלמו! נזכרתי בפניו המופתעות של נֶצְקָה פאווליק.

אם כך, מי זאת צ’יאקו, המורה שלי ליפנית, צ’יאקו הנפלאה והמקסימה שבה התאהבתי עד אובדן שפיות?

”אם כך, מי היא צ’יאקו?” שאלתי.

”בחיך, מישהו צריך להגן על דברי הערך... אגב, היא ממלאת את תפקידה די בהצלחה”, ופרופסור שמעוני חיך פתאום, ”אל תשכח להזמין אותי לֶקְקוֹן-שיקי”.

הסמקתי. מניין הוא יודע? קקון-שקי פירושו חתונה ביפנית.

כשקמתי ללכת אמר פרופסור שמעוני: "כשתלך לחלץ את המראה, הצטייד בשקית פול קלוי". לא הבנתי מה הקשר בין המראה לפול, אך לא העליתי על דעתי שלא לשמוע בקולו של הפרופסור.

ביום המחרת, כשהתכוונתי לצאת לשיעור היפנית השלישי שלי, לקחתי איתי חתיכה גדולה של זמש לבן, כדי לעטוף את המראה, ותחבתי שקית פול קלוי בכיס המעיל.

הפעם, פתחה לי צ'יאקו את הדלת לבושה בקימונו לבן, החגור בחגורה אדומה אוזבי, על פי הצבעים המסורתיים של השינטו. לאחר הקוניצ'י-ווא השגרתי היא הובילה אותי לחדר האורחים. היא הביטה הישר לתוך עיני, ואמרה ביפנית: "אתה יודע יפנית היטב ואינך זקוק לשיעורים שלי. ובכן, מדוע כל המשחק הזה? מה רצונך?"

"אני חוקר משטרה", השבתי, "אני מחפש את הסטודנטים שנעלמו. כולם למדו אצלך. היכן הם? מה עשית להם? איפה פאווליק?"

צ'יאקו השפילה את עיניה, ואמרה בקול שקט: "אני קיצוץ, שועל מכושף בדמות נערה. היה עלי להרוג אותך, או להפוך אותך לנצקה, אך אני התאהבתי בך כמו תינוקת...". היא הסתירה את פניה בידה, ופרצה בבכי. חיבקתי אותה ברוך, והצמדתי אותה אל גופי. היא כבשה את פניה בחזי.

"צ'יאקו יקירתי, גם אני אוהב אותך מאוד. אבל את יודעת מהו ג'י, (חובה) ביפנית. אנא, עזרי לי להחזיר את הנעלמים הביתה, ואת המראה הקדושה למקדש!"

צ'יאקו הרימה אלי את ראשה, והישירה אלי מבט. "אינך מתאר לעצמך כמה זה מסוכן! כוחות שאין לי השפעה עליהם שולטים שם..." והיא נצמדה אלי בעוצמה חדשה, עוטפת את גופי בזרועותיה, כמו לדה קטנה: "התרחק מכל זה... אתה חשוב לי מדי, איני יכולה לאבד אותך", והיא שוב פרצה בבכי. השתחררתי בעדינות מאחיזתה, ופסעתי לכיוון החדרים הסגורים.

"הנה, קח!" צ'יאקו הושיטה לי מפתח. עיניה מלאו דמעות, אך ניצוץ של אומץ הופיע במבטה. "אתפלל למענך..."

"באיזה חדר נמצאת המראה?" שאלתי, אולם לא נזקקתי לתשובה: מן הסדק שבין אחת הדלתות לרצפה עלה עשן. ריח גופרית התפשט בחדר, ונשמעה נהמה מאימת. הוצאתי מכיסי את שקית הפול וניגשתי לדלת.

כעבור כמה ימים ישבנו פאווליק ואני בפאב "ז'בוטינסקי", לפנינו שני כוסות "גינס", ודיברנו על המצב מסובך.

"עד עכשיו אני לא יכול להאמין לטטיות האלה", אמר פאווליק. "יותר מדי דומה להזיה".

"אני במקומך הייתי מאמין", אמרתי, "יותר טוב, ספר לי איך נראה העולם מהמזנון שלה?"

”ומה היה שם? מאחורי דלת החדר הסגורה?” שאל פאווליק.

”אני כבר לא זוכר”, חייכתי. פניו של פאווליק הביעו חוסר אמון, אך הוא שתק.

המפקד שלי, אבי בוזגלו, לא הצליח לשכנע אותי להישאר בשירות המשטרה. לצערי, לא התפתיתי לתפקיד חוקר, ולא לדרגות קצונה (עם המשכורת, בהתאם), והתחלתי לעבוד על דוקטורט באוניברסיטה העברית, בהנחייתו של פרופסור שמעוני.

אתם מנחשים, בוודאי, מה היה הנושא: ”השפעת הפול הקלוי על השדים היפניים”....

החתונה שלי ושל צ'יאקו הייתה נפלאה, ועליזה מאוד. אולם, מן השמים הכחולים והבהירים התפרצו לפתע גשמי זעף, כפי שצריך לקרות בחתונה של קיצוֹנָה, נערה בדמות שועל. האורחים נרטבו עד לשד עצמותיהם. כולם, מלבד הפרופסור שמעוני, שהכין מטרייה מבעוד מועד. לא בכדי הוא נחשב למומחה הגדול בארץ לפולקלור יפן.